BĂIEŢII DIN STRADA PÁL

de

Molnár Ferenc

BĂIEŢII DIN STRADA PÁL
MOLNÁR FERENC

Personajele romanului, cu toţii locuitori al cartierului Józsefváros din Budapesta, au intrat în rândul eroilor nemuritori a literaturii pentru tineret. În copilăria noastră, cu toţii am fi vrut să fim curajoşi precum Boka, hotărâţi precum Nemecsek şi visăm la un loc care să ne ofere siguranţa unui cămin, precum maidanul pentru băieţii din Strada Pál. Romanul redă povestea unor şcolari din Budapesta care îşi apără locul lor de joacă, maidanul, de un grup rival. Decorul este oferit de societatea în transformare a capitalei maghiare dinaintea primului război mondial, dar succesul internaţional neîntrerupt al romanului până în zilele noastre constituie o dovadă că este purtătorul unor aspecte de viaţă care ar fi putut avea loc oriunde şi oricând. Personajele principale ale romanului – Nemecsek Ernő, Boka, Geréb, Áts Feri – prezintă modele de caracter care devin reprezentative la simpla amintire a numelui, iar cartea a devenit atât de cunoscută încât la ora actuală folosim aceste nume pentru evidenţierea scurtă a unor caractere umane.

1957
EDITURA TINERETULUI

Cuprins

CAPITOL I 4
CAPITOL ÎI 11
CAPITOL III 20
CAPITOL IV 34
CAPITOL V 45
CAPITOL VI 51
CAPITOL VII 62
CAPITOL VIII 70
CAPITOL IX 87
CAPITOL X 89

CAPITOL I

Exact la ora unu fără un sfert, pe catedra amfiteatrului de ştiinţe naturale, după experienţe lungi şi neizbutite, a izbucnit în sfârşit, cu mare greutate şi ca răsplată a aşteptării încordate, o minunată fâşie de culoarea smaraldului în flacăra albă a lămpii Bunsen, dovedind astfel că substanţa despre care profesorul spusese că are însuşirea să coloreze flacăra în verde o colora într-adevăr aşa. Dar chiar în clipa aceea măreaţă, din curtea vecină izbucniră acordurile unei flaşnete, ceea ce făcu să se spulbere pe dată întreaga solemnitate a momentului. În acea zi caldă de martie, ferestrele fuseseră deschise larg şi muzica zbură uşor în sala de curs, pe aripile vântului jucăuş de primăvară. Era un cântec popular vesel, căruia flaşneta îi dăduse un ritm atât de militar, atât de vienez, încât băieţii, auzind ta-ram-tam-tam-ul lui, fură cât pe-aci să zâmbească, ba unii chiar se înveseliră.

Minunata fâşie verde din lampa Bunsen continua să pâlpâie vesel, însă nimeni n-o mai lua în seamă, afară de câţiva băieţi din banca întâi. Privirile celorlalţi erau îndreptate spre ferestrele prin care se vedeau acoperişurile caselor învecinate, şi colo, departe, în strălucirea de aur a soarelui de amiazi, turnul bisericii, pe al cărui ceas minutarul înainta izbăvitor spre cifra 12. Şi în timp ce ei priveau pe fereastră, în sală se revărsau, odată

cu muzica, felurite zgomote de afară: goarnele tramvaielor cu cai şi cântatul unei servitoare dintr-o curte învecinată, care răsuna însă cu totul altfel decât flaşneta.

Întreaga clasa fu cuprinsă de un freamăt uşor. Unii dintre băieţi începură să cotrobăiască prin pupitre după cărţi, alţii, mai ordonaţi, îşi ştergeau tocurile. Boka îşi închise mica lui călimară de buzunar îmbrăcată în piele roşie şi atât de meşteşugit construită, încât nu lăsa niciodată să curgă cerneala dintr-însa… decât doar atunci când o ţineai în buzunar. Csele îşi strânse foile pe care le aducea la şcoală în loc de cărţi. Căci, uitasem să spun, Csele era cam filfizon şi nu venea la şcoală ca ceilalţi, cu toate cărţile sub braţ, ci rupea din ele numai paginile trebuincioase pentru ziua aceea şi le grămădea prin toate buzunarele. În ultima bancă, Csónakos căscă ca un hipopotam plictisit. Weisz îşi întoarse buzunarul pe dos, curăţindu-l de firimiturile rămase de la cornul pe care îl ciugulise toată dimineaţa de la zece până la unu. Geréb îşi târşâi picioarele pe sub bancă, nerăbdător să plece, pe când Barabás îşi întinse fără sfială muşamaua pe genunchi şi îşi împacheta în ea cărţile aşezate după mărime. Apoi le legă cu o curea atât de straşnic, încât banca scârţâi puternic, iar el roşi până în vârful urechilor. Într-un cuvânt, toată lumea se pregătea de plecare, numai profesorul nu voia să ştie că peste cinci minute oria se va termina. De aceea, plimbându-şi privirea blândă peste întreaga clasă, întrebă:

— Ce este?

Drept răspuns, se făcu linişte, o linişte deplină. Barabás se văzu silit să lase cureaua din mână, Geréb nu-şi mai târşâi picioarele, Weisz îşi vârî la loc buzunarul întors, Csónakos îşi opri căscatul, ducând cuviincios mâna la gură, Csele întrerupse strânsul foilor, iar Boka vâri la iuţeală în buzunar călimara roşie, care, simţind unde se

află, lăsă de îndată să i se prelingă frumosul lichid albastru.

— Ce este? repetă profesorul, în timp ce toţi stăteau smirnă la locurile lor. Apoi se întoarse spre fereastră şi fiindcă sunetele vesele ale flaşnetei îi păreau că sfidează disciplina şcolară, aruncă o privire aspră şi porunci:

— Csengey, închide fereastra!

Csengey cel mititel, monitorul clasei, se sculă şi, cu aerul lui serios, se îndreptă spre fereastră s-o închidă.

În clipa aceea, Csónakos se aplecă peste bancă şi-i şopti unui băieţaş blond din faţa lui:

— Atenţie, Nemecsek! Nemecsek se uită pe furiş în spate, apoi jos. Un ghemotoc de hârtie se rostogoli până la el. îl ridică şi îl desfăcu. Pe o parte scria: „Dă-o mai departe lui Boka”.

Nemecsek ştia că aceasta-i numai adresa şi că scrisoarea propriu-zisă, adevăratul ei cuprins, se găseşte pe partea cealaltă a hârtiei. Dar, bineînţeles, Nemecsek era băiat bine crescut şi nu citea scrisorile altora. Deci împături hârtiuţa la loc, aşteptă un moment potrivit şi, aplecându-se şi el peste bancă, şopti la rândul său:

— Atenţie, Boka!

Boka îşi aţinti privirile spre duşumea, căci cunoştea calea obişnuită pe care sosesc misivele. Într-adevăr, nu aştepta mult şi ghemotocul de hârtie ajunse de-a dura până la el. Pe partea cealaltă, pe care blondul Nemecsek n-o citise, fiind băiat cumsecade, era scris:

„După masă, la trei, adunare generală. Alegerea preşedintelui pe maidan. Spre ştiinţă”.

Boka vârî hârtiuţa în buzunar şi isprăvi de împachetat cărţile.

Se făcuse unu fix. Soneria ţârâi şi astfel află şi profesorul că ora s-a terminat. Stinse lampa Bunsen, dădu băieţilor o lecţie nouă şi se retrase în muzeul de ştiinţe naturale, de unde, ori de câte ori se deschidea uşa, se holbau prosteşte la tine, cu ochii lor de sticlă, fel de fel de dihănii împăiate: animale şi păsări cu aripile întinse, înghesuite în rafturi. Iar într-un colţ, tăcut şi plin de demnitate, se afla misterul misterelor, spaima spaimelor: un schelet omenesc, îngălbenit de vreme.

Cât ai bate din palme, clasa rămase pustie. Pe scările largi, cu coloane, se porni un iureş sălbatic, care de obicei nu se domolea decât când se ivea făptura înaltă la vreunui profesor. În asemenea cazuri, alergătorii „puneau frâna” şi ordinea era oarecum restabilită. Dar îndată ce profesorul dispărea după vreun colţ, cursa nebunească începea din nou.

Cum trecu de poarta şcolii, valul de copii se desfăcu în două: unii o luară la dreapta, alţii la stânga. Când se iveau profesorii printre ei, pălărioarele săltau sprintene în semn de salut. Şi toată această mulţime flămândă şi obosită se învălmăşea pe strada însorită… iar ameţeala uşoară ce-i cuprinsese pe băieţi se risipea treptat în faţa atâtor lucruri ispititoare şi pline de viaţă cu oare îi întâmpina strada. Parcă ar fi scăpat din închisoare, aşa se

bucurau de aerul proaspăt, de soare, aşa se lăsau înghiţiţi de oraşul zgomotos şi plin de animaţie. Pentru ei, oraşul nu era decât o învălmăşeală de trăsuri şi tramvaie, de străzi şi magazine, printre care trebuiau să-şi croiască drum spre casă.

Csele se opri sub bolta unei porţi din apropiere, vrând să cumpere pe furiş nişte alviţă. Dar negustorul urcase preţurile cu neruşinare. Se ştie că în lumea întreagă o bucată de alviţă costă un creiţar. Adică alviţarul dă cu bărdiţa în calupul alb, împănat cu alune, şi atât cât sare dintr-o lovitură costă un creiţar. De altfel negustorul ăsta de sub boltă vindea toate mărfurile la acelaşi preţ. Orice cumpărai costa un creiţar. Cu un creiţar puteai cumpăra trei prune, trei jumătăţi de smochine, trei corcoduşe sau trei jumătăţi de nucă, toate puse pe băţ şi smălţuite cu zahăr ars. Tot un creiţar costa o bucată mare de turtă dulce sau un zahărache.

Ba mai mult, chiar şi traista şcolarului – o punguliţă unde găseşti fel de fel de lucruri grozave – tot un creiţar costa. Într-o asemenea traistă găseşti alune, stafide, struguri uscaţi de Malaga, bucăţele de zahăr, migdale, praf de pe stradă, roşcove sfărâmate şi muşte. Cu alte cuvinte, numai cu un singur creiţar căpătai un larg sortiment de produse ale industriei, florei şi faunei.

Acum, Csele se tocmea, căci negustorul urcase preţul. Cei care se pricep câtuşi de puţin în ale comerţului ştiu prea bine că atunci când o afacere comercială este legată de riscuri, preţurile cresc. Aşa, de exemplu, se ştie că ceaiurile din Asia sunt scumpe, pentru că transportul lor se face cu caravanele prin regiuni bântuite de tâlhari. Pericolul prin care trec caravanele trebuie să-l plătim noi, europenii. Alviţarul, oare, bietul, se temea să nu fie îndepărtat de lângă şcoală, cunoştea şi el această lege şi îşi făcea socoteala că, dacă cei de la şcoală îl vor alunga, el nu li se va putea împotrivi. Chiar dacă le-ar zâmbi la fel de dulce ca şi zaharicalele lui, ei tot îl vor socoti o primejdie pentru copii.

„Copiii îşi cheltuiesc toţi banii la italian”, spunea lumea. Aşa că italianul, simţind că negustoria lui n-are

viitor în preajma şcoli, urcă preţul. Dacă tot trebuia să plece de acolo, mai devreme sau mai târziu, măcar să agonisească ceva. Prin urmare, el îi spuse lui Csele:

— Până acum, toate fost un creiţar. De acum, toate doi creiţari.

Şi în timp ce se căznea să rostească aceste cuvinte într-o maghiară stricată, gesticula sălbatic cu bărdiţa prin aer. Geréb îi şopti lui Csele:

— Trage-i una cu pălăria în tarabă!

Ideea aceasta îi surâse lui Csele. Tii, ce grozav ar fi! Ce-ar mai zbura zaharicalele în toate părţile. Şi ce s-ar mai veseli băieţii!

Geréb, ca un diavol, îi strecura în ureche cuvintele ispititoare: „Trage-i, mă, cu pălăria! Ăsta-i un speculant”.

Dar Csele îşi scoase pălăria şi, uitându-se la ea, întrebă:

— Cu pălăria asta frumoasă?

Geréb nu-şi găsise omul. Îndemnul lui dăduse greş. Nu trebuie să uităm că Csele era un filfizon – nu degeaba venea el la şcoală numai cu file din cărţi.

— Ce, mă, îţi pare rău de ea?

— Ba bine că nu, spuse Csele. Şi să nu crezi că din laşilate, dar n-am chef să-mi stric pălăria. Pot chiar să-ţi dovedesc că nu-s laş: dă-o pe a ta şi o trântesc cu plăcere.

Dar Geréb nici nu voia să audă de aşa ceva. Asta era o adevărată insultă. Se încruntă şi răspunse:

— Păi dacă e vorba de pălăria mea, pot s-o trântesc eu, căci ăsta e un şarlatan. Tu n-ai decât s-o ştergi, dacă ţi-e teamă.

Şi cu o mişcare care dovedea cât e el de îndrăzneţ, îşi smulse pălăria. Dar când să o trântească pe tarabă, cineva îi apucă mina pe la spate. O voce serioasă, aproape bărbătească, îl întrebă:

— Ce faci?

Geréb se întoarse. Era Boka.

— Ce vrei să faci? îl întrebă acesta din nou, privindu-l serios, dar blând.

Geréb mormăi, aşa cum mormăie leul când îmblânzitorul i se uită drept în ochi. Părea ruşinat. Îşi puse pălăria în cap şi apoi dădu din umeri. Boka îi şopti:

— Lasă-l în pace. Mie îmi place să fii îndrăzneţ, dar cu ăsta… n-are niciun rost. Hai!

Şi Boka îi întinse mâna plină de cerneală, fiindcă o ţinuse în buzunarul unde se afla călimara buclucaşă care, după obiceiul ei, se scursese pe tăcute, fără ca el să bănuiască ceva. Dar asta n-avea nicio importanţă. Boka încercă să-şi şteargă palma de un perete, dar îl murdări zadarnic, căci cerneala nu se lua. Aşa că se lăsă păgubaş. Îl luă de braţ pe Geréb şi amândoi porniră în lungul străzii. Csele, cel mic şi frumuşel, rămase pe loc. Şi ei îl mai auziră cum îi spunea italianului cu un glas stins şi trist, ca al unui învins:

— Păi dacă de azi înainte totul face doi creiţari, dă-mi şi mie halviţă de doi creiţari. Apoi îşi vârî degetele în punguţa lui verde, să-şi caute bănuţii.

Italianul zâmbi, în timp ce probabil se gândea: „Ce-ar fi dacă de mâine totul ar costa trei creiţari?” Dar ăsta nu putea fi decât un vis. Era ca şi când cineva ar visa că fiecare forint valorează însutit… Deci trase o lovitură puternică cu bărdiţa în calupul de halviţă şi înveli bucata tăiată într-un petic de hârtie.

Csele privi pacheţelul, dezamăgit:

— Păi aşa puţină? Italianul, încurajat de succesul avut, deveni obraznic şi-i răspunse rânjind:

— Păi acum mai scump, păi acum mai puţin!

Şi se întoarse spre un nou cumpărător, care, văzând cele petrecute, pregătise şi el doi creiţari. Apoi alviţarul se apucă să cioplească bulgărele alb zaharisit cu bărdiţa lui

cât palma. Făcea nişte mişcări atât de ciudate, încât îţi venea să crezi că te afli în faţa unui căpcăun din poveşti sau a unui călău uriaş din evul mediu, care decapitează nişte bieţi omuleţi cu capetele de alune.

— Să nu cumperi de la ăsta, – îi spuse Csele noului cumpărător, – e un şarlatan.

Şi, de necaz, băgă în gură toată halviţa cu hârtie cu tot, fiindcă hârtia se lipise atât de tare, încât nu o mai putea desprinde. Dar în schimb putea fi suptă.

— Aşteptaţi-mă, băieţi, le strigă el lui Boka şi lui Geréb, şi porni în goană după ei.

La colţ îi ajunse din urmă şi toţi trei cotiră spre strada Soroksári. Se ţineau la braţ: Boka mergea la mijloc, explicându-le ceva în taină, serios, aşa cum îi era obiceiul. Avea paisprezece ani şi faţa lui nu vădea încă decât foarte puţine semne de maturitate. Dar când vorbea, parcă câştiga câţiva ani. Vocea îi era groasă, catifelată şi serioasă. Vorbele îi erau la fel de serioase ca şi glasul. Rar i se întâmpla să spună vreun cuvânt urât, şi nu-i plăceau de loc apucăturile golăneşti. Nu se amesteca niciodată în certuri mărunte. Ba mai mult, dacă se întâmpla să fie chemat ca arbitru, nu primea. Văzuse el că după judecată una din părţi pleacă mâhnită şi se crede nedreptăţită.

Numai când conflictul se înteţea şi cearta lua proporţii atât de mari încât era necesar să intervină profesorii, abia atunci se amesteca şi Boka, împăciuitor. Căci împăciuitorului niciuna din părţi nu-i poartă pică. Cu alte cuvinte, Boka se arăta băiat chibzuit şi promitea să devină – dacă nu cine ştie ce om mare – un bărbat cinstit şi la locul lui.

Drumul spre casă îi obliga să părăsească strada Soroksári şi s-o ia pe strada Köztelek. Pe străduţa asta liniştită, soarele de primăvară împrăştia o căldură blinda. În lungul ei se întindea manufactura de tutun, de unde se

auzeau maşinile duduind pe înfundate.

Pe strada Köztelek nu se vedeau decât doi băieţi. Stăteau în mijlocul drumului şi aşteptau. Unul era Csónakos cel puternic, iar celălalt Nemecsek, cel mic şi blond.

Când Csónakos îi zări pe cei trei flăcăi care mergeau la braţ, de bucurie îşi vârî două degete în gură şi îi trase un fluierat ca de locomotivă. De altfel, aceasta era „specialitatea" lui. Niciunul dintr-a patra nu putea să-l imite. Ba, mai mult, în tot gimnaziul nu se mai aflau decât vreo doi băieţi care ştiau să fluiere aşa, ca surugiii. Se spunea şi despre Csinder, preşedintele cercului literar, că ar şti să fluiere la fel de bine. Dar de când ajunsese preşedinte, Csinder nu mai fluiera. Nu-şi mai vira degetele în gură. Nici nu s-ar fi cuvenit ca preşedintele cercului literar să facă asta. El, care în fiecare miercuri după-amiază stă la catedră alături de profesorul de limba maghiară!

După cum am spus, Csónakos scoase un fluierat. Băieţii se adunară în mijlocul străzii. Csónakos se întoarse spre Nemecsek cel blond şi mic, întrebându-l:

— Lor încă nu le-ai spus?

— Nu, zise Nemecsek. Toţi săriră deodată:

— Ce?

În locul lui Nemecsek, răspunse Csónakos:

— Ieri, la muzeu, iar ne-au făcut *einstand*!

— Cine?

— Păi Pásztorii. Cei doi Pásztori. Se făcu o linişte adâncă.

Aici e locul să aflaţi ce înseamnă *einstand*. Acesta este un cuvânt special, întrebuinţat de copiii din Pesta. Când vreunul dintre băieţii mai voinici găseşte pe alţii mai slabi decât el jucându-se cu mingea, cu bile, cu peniţe sau cu sâmburi de roşcove, şi are poftă să pună mâna pe ele, n-

are decât să strige: *einstand*! Acest cuvânt nesuferit, de origine germană, înseamnă că băiatul cel tare declară bilele sau celelalte obiecte de joacă drept pradă de război, şi că, dacă cineva s-ar împotrivi, va avea de-a face cu el. „Einstand” este un fel de declaraţie de război. Cu alte cuvinte, expresia aceasta scurtă şi cuprinzătoare înseamnă stare de asediu, violenţă, dreptul pumnului şi al pirateriei.

Primul care deschise gura fu delicatul Csele. El întrebă îngrozit:

— V-au făcut *einstand*?

— Da, răspunse Nemecsek. Încântat că spusele lui au produs atâta impresie.

Acum izbucni Geréb:

— Nu mai e de trăit cu ăştia! Eu de mult vă tot spun că trebuie să facem ceva, dar Boka se mulţumeşte să strâmbe din nas. Dacă stăm aşa, într-o bună zi or să ne şi bată.

Csónakos îşi vârî cele două degete în gură, ca să fluiere de bucurie. El era întotdeauna gata să se alăture oricărei răzmeriţe. Boka îl apucă însă de mână.

— Ia nu ne mai asurzi, se încruntă el. Apoi, întorcându-se spre Nemecsek, se interesă cu seriozitate: Cum s-a petrecut?

— *Einstandul*?

— Da. Când a fost?

— Ieri după masă.

— Unde?

— La *muziu*.

Aşa-i ziceau ei grădinii muzeului.

— Hai, povesteşte-ne cum s-a întâmplat. Dar exact, căci trebuie să cunoaştem adevărul, dacă vrem să luăm niscaiva măsuri împotriva lor...

Nemecsek cel mititel se emoţiona când simţi că se afla în centrul unei chestiuni importante. Aceasta i se

întâmpla rar. De obicei, nimeni nu-l lua în seamă. Era ca cifra unu în matematică: nici nu înmulţeşte, nici nu împărţeşte. Nimănui nu-i păsa de el. Era un băiat slăbuţ şi fără însemnătate, un copil plăpând. Şi poate tocmai asta îl făcea să fie mereu sacrificat. Începu să vorbească şi băieţii se strânseră grămadă în jurul său.

— Uite cum a fost, – începu el, – după masă, Weisz cu mine şi Richter, şi Kolnay, şi Barabás ne-am dus la *muziu*. La început, am vrut să jucăm oină în strada Eszterházy; dar mingea era a realiştilor şi n-au vrut să ne-o dea. Atunci Barabás zice: „Să mergem la *muziu* şi să jucăm bile la perete”. Am intrat la *muziu* cu toţii şi am început să jucăm bile. Şi ne-am jucat mult aşa; fiecare arunca o bilă, şi cine nimerea una dintre ele le lua pe toate. Şi am tot aruncat la bile, să fi fost vreo cincisprezece la perete, printre care două de sticlă.

Deodată Richter strigă: „S-a zis, vin fraţii Pásztor!” Într-adevăr, Pásztorii apăruseră de după colţ, cu mâinile în buzunare, şi înaintau spre noi, privindu-ne pe sub sprâncene. Nu vă mai spun ce frică ne-a fost! Ce folos că eram noi cinci, când se ştie că ei bat zece ca noi. Şi-apoi, nici nu te puteai bizui pe toţi cinci. Kolnay, când e la strâmtoare, dă bir cu fugiţii. Şi Barabás la fel. Aşa că, la drept vorbind, nu te puteai bizui decât pe trei. Poate fugeam şi eu şi rămâneau numai doi. Şi chiar dacă, să spunem, am fi fugit toţi cinci, nici aşa n-am fi scăpat, căci alergători atât de buni ca fraţii Pásztor nu găseşti în tot *muziul*. Pásztorii se apropiau din ce în ce mai mult şi nu-şi luau ochi de la bile. Eu îi spun lui Kolnay: „Mă, să ştii că ăştia au pus gând rău bilelor noastre!” Weisz a fost cel mai deştept dintre noi; imediat ne-a spus: „Să ştiţi că din asta iese un *einstand* grozav!” Dar eu credeam că n-o să se atingă de noi, că doar nu le-am făcut niciodată nimic. Şi, e drept, la început ne-au lăsat în pace. S-au oprit lângă noi şi

priveau jocul. Kolnay îmi şopti la ureche: „Mă, Nemecsek, s-o lăsăm baltă!” Dar eu de colo: „Păi sigur, ţie îţi convine, că n-ai nimerit bila. Acum vine rândul meu şi dacă câştig, atunci putem opri jocul”. Între timp, aruncă Richter o bilă. Dar fiindcă îi tremurau mâinile de spaimă şi era cu ochii mai mult la cei doi decât la joc, nici vorbă să nimerească. Iar Pásztorii stăteau nemişcaţi, cu mâinile în buzunare. Apoi mi-a venit mie rândul şi am nimerit în plin. Am câştigat toate bilele. Dar când să le iau – erau vreo treizeci – unul din Pásztori, cel mai mic, îmi aţine calea şi ţipă: „Einstand! „Mă uit eu în jur – Kolnay şi Barabás o luaseră la sănătoasa. Weisz, alb ca varul, se rezemase de perete. Richter era gata să fugă. Am încercat întâi cu vorbă bună. Le-am spus: „Păi n-aveţi niciun drept!”. Dar Pásztor cel mare se şi apucase să adune bilele şi să le vâre în buzunar, iar cel mic, luându-mă de piept, răcni la mine: „N-ai auzit că-i *einstand*?” Eu ce era să fac? Am tăcut chitic. Weisz începu să scâncească, la perete, iar Kolnay şi Kende pândeau de după colţul *muziului* să vadă ce se mai întâmplă. Pásztorii au strâns toate bilele şi şi-au văzut de drum, fără să mai scoată o vorbă. Asta a fost totul.

— Nemaipomenit, – izbucni Geréb indignat.

— Curată hoţie! adăugă Csele.

Csónakos scoase un fluierat, de parcă ar fi vrut să spună că-i miroase a praf de puşcă. Boka însă rămăsese pe gânduri. Toate privirile erau aţintite spre el. Toţi ar fi vrut să ştie ce va spune Boka despre toată povestea asta, care de luni de zile se repeta şi pe care el n-o luase până acum în serios. Însă întâmplarea aceasta, atât de revoltătoare, puse capăt nepăsării lui Boka. El rosti cu vocea scăzută:

— Acum să mergem la masă. Ne întâlnim după-amiază pe maidan şi vedem noi ce-avem de făcut. E adevărat că asta-i a ticăloşie nemaipomenită!

Această declaraţie fu pe placul tuturor. În clipa aceea, Boka le deveni şi mai simpatic. Băieţii îl priveau cu dragoste. Se uitau zâmbind la chipul lui inteligent, la ochii lui negri, scânteietori, în care acum lucea o flacără războinică. Ar fi vrut să-l sărute pentru îndârjirea lui.

Porniră cu toţii acasă. Dinspre Józsefváros1 se auzea un sunet voios de clopot. Soarele strălucea... În jur, totul era frumos şi vesel. Băieţii se aflau în faţa unor fapte măreţe. Pe toţi îi cuprinsese însufleţirea. Toţi ardeau de nerăbdare să vadă cum se vor desfăşura lucrurile. Căci, dacă Boka spune un lucru, apoi e bun spus.

Se îndreptară spre Calea Üllöi. Numai Csónakos rămase în urmă cu Nemecsek. Când Boka se întoarse spre ei, îi văzu pe amândoi opriţi în faţa unei ferestre de la subsolul manufacturii de tutun, pe prichiciul căreia se aşezase un strat gros, gălbui, de praf de tutun.

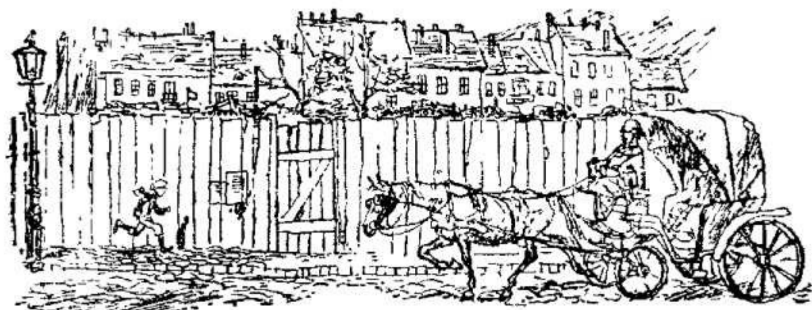
— Tabac! strigă Csónakos încântat. Şi după ce scoase un fluierat în lege, începu să-şi înfunde nările cu praful acela gălbui.

Nemecsek râse din toată inima. Luă şi el pe vârful degetelor puţin tutun şi-l trase pe nas. Apoi amândoi trecură strănutând de-a lungul străzii Köztelek, simţindu-se foarte fericiţi că au făcut această descoperire. Csónakos strănuta de parcă ar fi bubuit un tun, pe când Nemecsek, cel mic şi blond, tâfnea ca un iepuraş de casă când e zădărât.

Strănutau, râdeau, şi se zbenguiau, şi erau atât de fericiţi în clipa aceea, încât uitară chiar şi de fapta grozavă despre care Boka, chiar Boka, liniştitul şi seriosul Boka, spusese că era o ticăloşie nemaipomenită.

CAPITOL II

Maidanul… Voi, băieţii de la câmp, sănătoşi şi chipeşi, n-aveţi de făcut decât câţiva paşi ca să vă aflaţi în şesuri întinse, sub minunata boltă albastră ce se cheamă cer. Voi, care sunteţi deprinşi să ajungeţi cu privirea până hăt departe în zări, neîngrădiţi de clădiri înalte, nu puteţi şti ce înseamnă un maidan pentru băieţii din capitală. Pentru ei un maidan e natura întreagă, cu dealuri şi câmpii, e întinderea fără sfârşit şi libertatea. Iată un petic de pământ, mărginit într-o parte de un gard dărăpănat şi în celelalte de ziduri care se ridică împietrite până la cer. Astăzi, pe locul unde a fost maidanul din strada Pal, se află o casă mare, cu patru etaje, plină de locatari, dintre care cred că niciunul nu ştie că terenul pe care e zidită casa întruchipase pentru câţiva şcolari săraci din Pesta toată copilăria lor.

Maidanul propriu-zis, aşa cum se cuvine unui maidan, era gol. Gardul dădea în strada Pal. La dreapta şi la stânga erau două imobile mari, iar în fund… ei! în fund se afla ceea ce făcea din maidan un lucru straşnic şi ispititor. Acolo se găsea un alt teren, mai mare decât primul şi care era folosit pentru depozitarea lemnelor de foc de un negustor. Aşa că pe el se îngrămădeau pretutindeni stive cubice de trunchiuri, clădite simetric. Între aceste cuburi enorme erau lăsate trecători, care

formau un adevărat labirint. Vreo cincizeci, şaizeci de asemenea ulicioare se încrucişau printre mormanele tăcute şi mohorâte. Şi nu era uşor să nimereşti drumul prin asemenea coridoare. Cel care reuşea să răzbată ajungea într-un loc gol, unde se afla o căsuţă ciudată, tainică şi înfricoşătoare, în care nu se găsea altceva decât ferăstrăul cu aburi. În timpul verii, căsuţa era năpădită de viţă de vie sălbatică şi din frunzişul ei se înălţa un coş subţirel, care pufăia pe gura-i înnegrită, bufnind regulat, ca un ceasornic, rotogoale albe de aburi. Un trecător, cane n-ar fi ştiut ce se află acolo, ar fi putut jura că o locomotivă se tot căzneşte zadarnic să iasă dintre lemne.

În jurul căsuţei staţionau totdeauna câteva căruţe mari şi greoaie. Din când în când, una dintre ele era trasă sub streaşină casei. Şi atunci, să fi auzit ce larmă se pornea. Căci sub streaşină se deschidea o ferestruică, prin care ieşea un scoc făcut din scânduri. Când căruţa ajungea în dreptul ferestruicii, deodată năvălea pe scoc un şuvoi de lemne despicate, de ai fi zis că-i potop, nu alta. Apoi, când căruţa era plină, căruţaşul răcnea să oprească. Coşul înceta deodată să mai pufăie, şi liniştea se aşeza peste împrejurimi, în timp ce căruţaşul îşi îndemna caii să pornească la drum cu povara. Şi altă căruţă trecea la rând sub streaşină, goală şi flămândă. Nouraşii albi începeau iar să bufnească pe gura neagră a coşului şi din nou se rostogolea şuvoiul de lemne tăiate. Aceasta se repeta mereu, de ani de zile. Dar pe măsură ce ferăstrăul înghiţea movilele mari de lemne, altele noi erau aduse în depozit. Aşa că grămezile din curte nu se terminau niciodată şi hârşâitul ferăstrăului se auzea necontenit. În faţa căsuţei crescuseră câţiva duzi piperniciţi. La umbra unuia din ei fusese înjghebată o colibă de scânduri în care locuia paznicul ce păzea depozitul de hoţi şi de foc.

Cine şi-ar fi putut închipui un loc de joacă mai

nimerit? Noi, băieţii de la oraş, nici n-am fi putut visa ceva mai grozav, ceva mai „indian” decât locul acesta. Terenul din strada Pál era un şes minunat: atât de neted, încât bătea până şi preriile americane. Partea din fund, depozitul, era şi mai şi. Pentru noi era când oraş, când pădure, când regiune de munţi stâncoşi, după cum ne cerea jocul ales în momentul acela. Şi să nu vă închipuiţi cumva că locurile acestea nu aveau, nicio apărare. Pe unele stive mai înalte erau construite forturi, cetăţui. Punctele strategice, care urmau să fie întărite, au fost alese de Boka; iar Csónakos şi Nemecsek le-au înfăptuit. Aşa că se aflau acolo patru-cinci fortificaţii şi fiecare dintre ele era comandată de un căpitan. De altfel, toată oştirea se compunea numai din căpitani, locotenenţi şi sublocotenenţi. Nu era decât un singur soldat. Toată asociaţia maidanului, toţi căpitanii şi locotenenţi porunceau unui singur ostaş. El singur era scos la instrucţie, el singur era încarcerat pentru tot soiul de abateri.

Cred că aţi ghicit cu toţii că acest ostaş unic era Nemecsek cel blond şi mititel. Căpitanii, locotenenţii şi sublocotenenţii „chiar dacă se *întâlneau* de *o sută de ori în aceeaşi zi*, se *salutau* ceremonios, repezindu-şi mâna la chipiu şi spunând scurt: „Salutare!”

Numai bietul Nemecsek era obligat să ia întotdeauna poziţia de drepţi şi să salute mut şi încremenit. Toţi ceilalţi, de câte ori dădeau cu ochii de el, aveau grijă să-i facă observaţie:

— Aşa se stă?

— Lipeşte-ţi călcâiele!

— Umfla-ţi pieptul, suge burta!

— Drepţi!

În general, băieţilor le place să comande. Sunt însă şi

unii cărora le place să asculte de alţii. Nemecsek era dintre aceştia. Se simţea fericit să se supună tuturor Aşa se explică de ce pe „maidan” toţi erau ofiţeri, în afară de el, care se mulţumea să rămână simplu soldat.

La două şi jumătate după-amiază încă nu era nimeni pe maidan. În faţa colibei, paznicul dormea liniştit, întins pe o pătură de cai. El domnea întotdeauna ziua, căci noaptea supraveghea depozitul; de cele mai multe ori se suia într-una din cetăţuile construite de băieţi şi se uita dus la lună.

Ferăstrăul ţiuia, coşul mic şi negru scotea rotogoale de aburi albi ca zăpada, iar lemnele despicate cădeau cu zgomot într-o căruţă mare.

La câteva minute după două şi jumătate, portiţa dinspre strada Pál scârţâi prelung şi Nemecsek intră în curte. Scoase din buzunar o bucată mare de pâine şi, văzând că niciunul din băieţi nu venise, începu să rupă din coajă şi să mănânce. Dar înainte de toate, puse cu grijă zăvorul la poartă; printre legile maidanului, aceasta era una dintre cele mai însemnate: cine intra avea datoria să închidă poarta după el. Orice neglijenţă se pedepsea cu carceră. Domnea acolo o disciplină militară foarte strictă.

Nemecsek se aşeză pe o piatră şi, în aşteptarea celorlalţi, ronţăia coaja de pâine. Ziua aceea pe maidan se anunţa foarte interesantă. Toate cele din jur parcă prevesteau că se vor petrece lucruri mari. Şi Nemecsek, de ce să n-o spunem, se simţea în clipele acelea foarte mândru că face parte din vestita asociaţie a băieţilor din strada Păi – „Maidanul”. Mai mestecă el ce mestecă coaja de pâine, apoi, neavând ce face, o luă spre grămezile de lemne. Tocmai intrase pe una din ulicioarele dintre ele, când îi ieşi în cale câinele cel mare şi negru al paznicului.

— Hector îl strigă el prietenos. Dar Hector n-avea chef să stea de vorbă. Nu dădu decât o dată din coadă –

ceea ce la câini face cât un salut grăbit de-al nostru – şi o zbughi printre stive, lătrând furios. Nemecsek se luă după el. Hector se opri în dreptul unei stive de lemne, lătrând la ea cu înverşunare. Era una dintre acele stive pe care băieţii îşi construiseră fortificaţii. Sus erau făcute metereze din grinzi cioplite mai drept; iar pe o prăjină subţire fâlfâia un stegulet roşu-verde. Câinele se tot învârtea în jurul fortificaţiei, lătrând fără încetare.

— Ce-i asta? îl întrebă băieţaşul cel blond. Erau prieteni buni, poate şi din pricină că în afară de Nemecsek numai Hector mai era simplu soldat în armata lor.

Puştiul se uită în sus spre metereze, dar nu văzu pe nimeni, i se păru totuşi că cineva umblă printre lemne. Atunci o porni în sus, cătărându-se pe capetele grinzilor ieşite mai în afară. Pe la mijlocul drumului însă, auzi limpede cum cineva răscoleşte bucăţile de lemne. Inima începu să-i bată puternic şi grozav ar mai fi vrut să facă cale-ntoarsă. Dar când privi în jos, îl văzu pe Hector şi mai prinse puţin curaj.

„Nu te teme, Nemecsek”, îşi spuse el şi continuă să se catăre prudent. La fiecare salt, se îmbărbăta din nou, zicându-şi „Nu te teme, Nemecsek. Nu te teme”.

Şi aşa ajunse pe stivă. Acolo mai spuse o dată: „Nu te teme, Nemecsek”, şi voi să încalece peretele scund al meterezei. Însă deodată se opri şi rămase împietrit, cu piciorul ridicat.

Nu apucă decât să strige: „Vai!” şi cobori în fugă, gata să-şi frângă gâtul. Când ajunse la pământ, inima îi bătea şi mai tare. Privi în sus. Lângă steag, cu piciorul stâng ridicat pe meterez, stătea Áts Feri, Áts Feri cel grozav, duşmanul lor, comandantul celor din grădina botanică. Purta o cămaşă roşie şi largă, pe care i-o flutura vântul, şi zâmbea batjocoritor. Se aplecase spre băiatul cel mititel şi-i spusese încet:

— Nu te teme, Nemecsek! Dar Nemecsek îngheţase de frică. O lua la sănătoasa. Câinele cel negru după el! Amândoi dispărură printre mormanele de lemne în direcţia maidanului. Vântul îi aduse din urmă strigătul batjocoritor al lui Áts Feri:

„Nu te teme, Nemecsek!”

Ajuns pe maidan, se uită înapoi; dar nu mai zări cămaşa roşie a lui Áts Feri, şi nici steagul de pe fortificaţie, steagul acela roşu-verde, cusut de sora mai mare a lui Csele. Áts Feri îl luase şi se făcuse nevăzut printre stivele de lemne. Poate că a ieşit în strada Maria, trecând pe la ferăstrău, sau poate că s-a pitit pe undeva cu prietenii lui, te pomeneşti chiar cu fraţii Pásztor.

Şi, la gândul că s-ar putea să fie şi Pásztorii acolo, lui Nemecsek îi trecu un fior rece prin şira spinării. Ştia el ce-nseamnă să te întâlneşti cu Pásztorii. Pe Áts Feri acum îl văzuse pentru prima dată de aproape. E adevărat că s-a speriat tare de el, dar, la drept vorbind, i-a plăcut băiatul: era chipeş, cu umerii laţi, brunet... Şi-i venea minunat cămaşa aceea roşie şi largă, care-i dădea o înfăţişare războinică. Parcă ar fi fost un adevărat garibaldian. De altfel toţi cei din grădina botanică purtau cămăşi roşii, căci se luau după Áts Feri.

Deodată se auziră cele patru bătăi reglementare în poarta maidanului. Nemecsek răsuflă uşurat. Era semnalul băieţilor din strada Pal. Se repezi la poarta zăvorâtă şi o deschise. Venise Boka cu Csele şi Geréb. Nemecsek ardea de nerăbdare să le povestească noutatea aceea înspăimântătoare, dar, cu toate acestea, el nu uită că e simplu soldat şi că are anumite obligaţii faţă de locotenenţii şi căpitanii săi. De aceea, mai întâi luă poziţia de drepţi şi-i salută reglementar.

— Salut, îi răspunseră ei. Ce mai nou?

Nemecsek începu să facă semne dezordonate cu mâinile. Ar fi vrut să spună totul dintr-o răsuflare.

— Îngrozitor! izbucni el.

— Ce?

— Teribil! N-o să mă credeţi!…

— Dar ce să nu te credem?

— Áts Feri a fost aici!

Acum veni rândul celorlalţi trei să se neliniştească. Deveniră deodată serioşi.

— Nu-i adevărat, spuse Geréb. Nemecsek îşi duse o mână la piept:

— Jur!

— Nu jura, îl opri Boka. Şi ca să dea mai multă greutate vorbelor sale, ordonă: Drepţi!

Nemecsek bătu călcâiele. Boka făcu un pas spre el:

— Spune-mi amănunţit ce-ai văzut.

— Când am intrat printre stive, câinele lătra. M-am luat după el. Dinspre citadela de la mijloc se auzea ceva trosnind. M-am urcat pe lemne şi l-am văzut pe Áts Feri stând acolo, cu cămaşa lui cea roşie.

— Era sus? Pe citadelă?

— Da! răspunse Nemecsek, care era gata să se jure iarăşi. Apucase chiar să-şi ducă mâna la inimă, dar, văzând străfulgerarea din privirea lui Boka, se opri. Apoi adăugă: Şi a luat şi steagul!

Csele îi trase un şuierat a pagubă:

— Cum, steagul?

— Da!

Cei patru o luară la goană într-acolo. Dar Nemecsek, modest, rămase mai la urmă; pe de o parte pentru că el era simplu soldat, pe de alta fiindcă nu ştia dacă Áts Feri nu se mai afla cumva ascuns printre lemne. În faţa fortificaţiei s-au oprit. Într-adevăr, steagul lipsea. Nici

prăjina nu mai era acolo. Înmărmuriră cu toţii. Numai Boka îşi păstră sângele rece. El îi spuse lui Csele:

— Roag-o pe sora ta să facă până mâine un alt steag.

— Da, dar vezi, – răspunse Csele, – că nu mai are pânză verde Roşie a mai rămas, dar verde nu.

Boka nu renunţă:

— Albă are?

— Are!

— Atunci, să facă un steag roşu-alb. De azi înainte, culorile noastre vor fi roşu-alb.

Nu se împotrivi nimeni. Geréb strigă la Nemecsek:

— Soldat!

— Ordonaţi!

— Până mâine, legile noastre să fie modificate. Să scrii că de acum încolo culorile noastre nu mai sunt roşu-verde, ci roşu-alb.

— Am înţeles, domnule locotenent!

Geréb se adresă apoi îngăduitor micului soldat, ce stătea încremenit în poziţia de drepţi: – Pe loc repaus!

Blondul cel mititel se conformă. Apoi băieţii se urcară pe „cetăţuie", ca să constate cum a smuls steagul Áts Feri. Din prăjină nu mai rămăsese decât partea de jos, prinsă în cuie.

Dinspre maidan se auziră strigăte:

— Haho-hoo! Haho-hoo!

Era semnalul lor cunoscut; se vede că sosiseră şi ceilalţi şi acum îi căutau. Vocile pătrunzătoare ale cetei de copii repetau mereu:

— Haho-hoo!

Csele îi făcu semn lui Nemecsek să vină la el:

— Soldat!

— Ordonaţi!

— Răspunde-le!

— Am înţeles, domnule sublocotenent. Şi făcându-şi mâna pâlnie, strigă cu vocea lui ascuţită, de copil: Haho-hoo!

Coborâră din „citadelă" şi porniră spre maidan, unde se strânseseră în grup ceilalţi: Csónakos, Weisz, Kende, Kolnay şi alţi câţiva. Când apăru Boka, toţi luară poziţia de drepţi – era doar comandantul lor.

— Salut! li se adresă Boka. Kolnay înainta câţiva paşi:

— Am onoarea să vă raportez, – spuse el, – că am găsit portiţa deschisă. Şi, după regulament, ea trebuie să fie zăvorâtă pe dinăuntru.

Boka aruncă o privire cercetătoare lui Nemecsek, care-l însoţea. Toţi ceilalţi făcură la fel. Nemecsek era iar gata să-şi ducă mâna la piept, în semn că n-a uitat el poarta deschisă, când comandantul întrebă:

— Cine a intrat ultimul?

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Nimeni nu venise ultimul. O clipă tăcură toţi. Deodată, Nemecsek, luminat la faţă, strigă:

— Domnul comandant a intrat ultimul.

— Eu?

— Da.

Comandantul chibzui puţin, apoi spuse cu seriozitate:

— Ai dreptate. Am uitat să pun zăvorul. Locotenentul Geréb să-mi treacă numele în „cartea neagră”.

Geréb scoase din buzunar un carneţel cu scoarţe negre, în care scrise cu litere mari: „Boka János”. Apoi, ca să se ştie despre ce este vorba, adăugă: „poarta”.

Asta le-a plăcut mult băieţilor. Boka era drept. Faptul că s-a pedepsit singur era un exemplu de bărbăţie atât de minunat, cum nu se pomenise nici la ora de latină, unde se vorbea mereu despre caracterele romane. Dar şi Boka era om, şi ca atare era supus greşelii. El se întoarse spre Kolnay, cel care găsise poarta deschisă, şi-i spuse:

— Iar tu să nu mai trăncăneşti atâta… Domnule locotenent, notează-l pe Kolnay că pârăşte.

Domnul locotenent scoase din nou la iveală carnetul cel înfricoşător şi-l trecu în el şi pe Kolnay. În timpul ăsta, lui Nemecsek, care stătea la spatele tuturor, îi venea să joace de bucurie că de data asta nu-i el cel trecut în cartea neagră. Trebuie să ştiţi că tot carnetul era plin numai cu numele lui Nemecsek; toţi, întotdeauna şi pentru toate abaterile, îl treceau acolo numai pe el. Chiar şi tribunalul, care se întrunea în fiecare sâmbătă, îl condamna numai pe Nemecsek. Nici nu se putea altfel, căci era singurul soldat.

După asta, începură discuţii aprinse. În câteva clipe, toată glumea aflase noutatea că Áts Feri, căpitanul „cămăşilor roşii”, s-a furişat în inima maidanului, s-a urcat pe citadela din mijloc şi a luat steagul. Indignarea era generală. Toată lumea se strânse în jurul lui Nemecsek, care dădea noi şi noi amănunte în legătură cu vestea nemaipomenită.

— Şi nu ţi-a spus nimic?

— Ba da! răspunse Nemecsek cu importanţă.

— Ce?

— Mi-a strigat…

— Ce ţi-a strigat?

— Mi-a strigat: „Nu ţi-e teamă, Nemecsek?” Aici, puştiul cel blond se cam fâstâci: nu prea spusese adevărul, ci din contră. Din vorbele lui, se înţelegea că ar fi dat dovadă de atâta curaj, încât până şi Áts Feri s-a mirat şi l-a întrebat: „Nu ţi-e teamă, Nemecsek?”

— Şi ţie nu ţi-a fost teamă?

— Mie? De loc! M-am oprit sub parapet, iar el a coborât pe partea cealaltă şi s-a făcut nevăzut. Fugise.

Geréb interveni:

— Asta nu-i adevărat! Áts Feri n-a fugit niciodată din faţa cuiva!

Boka se-ntoarse spre Geréb:

— Cum? Ţii cu el?

— Am spus numai aşa, – îngăimă Geréb, – fiindcă nu-mi vine să cred că Áts Feri s-a speriat de Nemecsek.

Toţi au izbucnit în râs. Într-adevăr, asta nu era cu putinţă. Nemecsek rămase încurcat şi dădu din umeri. Apoi vorbi Boka:

— Trebuie să facem ceva, băieţi. Azi tot o să ţinem alegeri. Să alegem un preşedinte cu puteri depline; poruncile lui să fie executate orbeşte. S-ar putea ca în urma celor întâmplate să avem război. În cazul ăsta, ne

trebuie un om care să facă toate pregătirile, ca la un război adevărat… Soldat, atenţie la mine! Drepţi! Să tai atâtea bucăţele de hârtie câţi suntem aci de faţă şi fiecare dintre noi o să scriem pe bilet numele celui propus. Apoi adunăm toate bileţelele într-o pălărie şi cel care va avea mai multe voturi, să fie preşedinte.

— Ura! strigară băieţii în cor, iar Csónakos îşi vârî două degete în gură şi fluieră ca o maşină de treierat.

Îndată s-au rupt câteva file de prin carneţele şi Weisz a dibuit un creion. Mai la o parte, doi băieţi se certau: fiecare voia ca pălăria lui să aibă cinstea de a servi ca urnă. Erau Kolnay şi Barabás, totdeauna gata de harţă. De data aceasta erau cât p-aci să se ia la trântă. Kolnay susţinea că pălăria lui Barabás nu e bună, fiindcă e soioasă. Kende, la rândul său, zicea că a lui Kolnay e şi mai soioasă. Aşa că făcură pe loc proba corpilor graşi. Fiecare dintre ei a ras cu un briceag cureluşa de piele dinăuntrul pălăriei celuilalt. Dar se obosiră degeaba, căci Csele a pus la dispoziţia tuturor pălăriuţa lui, cea neagră şi frumuşică. Şi nu era nimic de făcut, căci pe Csele nu-l întrecea nimeni când era vorba de pălărie.

În timpul acesta, Nemecsek, spre mirarea tuturor, în loc să împartă bileţelele, profită de faptul că pentru un moment toţi se uitau la el şi, ţinând strâns în mânuţa-i nu prea curată bucăţele de hârtie, făcu un pas înainte, luă poziţia de drepţi şi spuse cu vocea tremurândă: – Vă rog, domnule comandant, asta nu se mai poate. Aici numai eu sunt soldat… De când s-a înfiinţat asociaţia noastră, toţi au ajuns ofiţeri, numai eu am rămas tot soldat. Şi toţi îmi poruncesc numai mie… şi numai eu trebuie să le fac pe toate… şi… şi…

Aici, băieţaşul cel blond se pierdu cu totul şi pe faţa-i slăbuţă începură să se rostogolească boabe mari de lacrimi. Csele spuse cu dispreţ:

— Trebuie exclus. Plânge. Un glas din spate adăugă:

— Miorlăie!

Râdeau cu toţii. Nemecsek se întrista de tot. Sărăcuţul de el, tare mai era amant. Acum începu să plângă din tot sufletul şi, printre hohote, spuse:

— Uitaţi-vă… şi în… cartea neagră… eu… eu sunt scris întotdeauna… eu… eu… ca un câine…

Boka vorbi liniştit:

— Dacă nu isprăveşti imediat cu miorlăitul, să ştii că nu te mai luăm cu noi. Cu mucoşi nu ne jucăm.

Cuvântul „mucoşi” şi-a făcut pe loc efectul. Nemecsek, micul şi sărmanul Nemecsek, se sperie rău de tot şi încet, încet se potoli. Comandantul îi puse mina pe umăr:

— Dacă te porţi bine şi te distingi, până în mai poţi deveni ofiţer. Acum, deocamdată, rămâi soldat.

Ceilalţi fură şi ei de acord. Căci dacă şi Nemecsek ar fi fost făcut în ziua aceea ofiţer, apoi asociaţia lor n-ar mai fi avut niciun haz; cui aveau să mai poruncească ei. Îndată se şi auzi vocea tăioasă a lui Geréb:

— Soldat, ascute creionul ăsta!

Şi i-au pus în mână creionul lui Weisz, căruia i se rupsese vârful în buzunar, printre bile. Supus, soldatul luă creionul. Apoi cu ochii înlăcrimaţi, cu faţa plânsă, stând mereu în poziţia de drepţi, începu să ascută încetişor creionul, mai suspinând, mai smiorcăind, ca după un plâns straşnic. Şi toată supărarea, toată amărăciunea inimioarei sale se ducea încet, cu fiecare aşchie a creionului acela Hardtmuth nr. 2.

— L-am as… ascuţit, domnule locotenent.

Dădu creionul şi oftă adânc. Şi, odată cu oftatul, renunţă pentru câtva timp la avansare.

Apoi bileţelele au fost împărţite. Băieţii se împrăştiară, izolându-se unul de altul; aveau de îndeplinit

o treabă foarte importantă. Pe urmă soldatul adună bileţelele şi le puse pe toate în pălăria lui Csele. Când ajunse cu ea în dreptul lui Barabás, acesta, făcându-i cu cotul lui Kolnay, îi şopti:

— Şi asta-i soioasă.

Kolnay se uită la pălărie. Acum se convinseră amândoi că n-aveau de ce să se ruşineze; dacă până şi pălăria lui Csele e soioasă, atunci hotărât lucru că se apropie sfârşitul lumii!

Bileţelele strânse fură citite de Boka şi verificate de Geréb, care stătea lângă el. În total erau paisprezece buletine de vot. Pe ele se putea citi la rând: Boka János, Boka János, Boka János. Apoi, deodată apăru numele lui Geréb Dezső. Băieţii se uitară unii la alţii. Pricepeau că bileţelul acesta fusese scris de Boka, care vota pentru Geréb din politeţe. Urmă din nou, în câteva rânduri, Boka János şi apoi din nou un Geréb Dezső. La sfârşit de tot se ivi iarăşi un Geréb Dezső. Cu alte cuvinte Boka avea unsprezece voturi, iar Geréb trei. Geréb zâmbea încurcat. Pentru prima dată apărea deschis ca rival al lui Boka, şi îi părea bine de cele trei voturi. În schimb, două dintre acestea îl nemulţumeau pe Boka. O clipă se întrebă care sunt cei doi cărora nu le era pe plac; dar îndată se linişti şi zise:

— Aşadar m-aţi ales preşedinte pe mine!

Din nou răsunară urale, iar Csónakos mai fluieră o dată. Nemecsek, deşi mai avea încă ochii umezi, strigă şi el cu însufleţire, căci ţinea tare mult la Boka.

Preşedintele ceru să se facă linişte, ca să vorbească.

— Vă mulţumesc, băieţi, – le spuse el, – şi acum să ne apucăm îndată de lucru. Cred că v-aţi dat cu toţii seama că cei cu cămăşile roşii vor să ne ia maidanul şi stivele de lemne. Ieri, Pásztorii au şterpelit bilele băieţilor, iar astăzi Áts Feri s-a strecurat aici şi ne-a furat steagul. Mai curând

sau mai târziu, or să vină cu toţii aici să ne izgonească. Însă noi o să apărăm locul acesta vitejeşte.

Csónakos strigă cât putu mai tare:

— Trăiască maidanul!

Toţi îşi aruncară pălăriile în aer şi strigară din suflet cât îi ţinea gura:

— Trăiască maidanul!

Apoi cuprinseră cu privirea întregul maidan şi stivele de lemne luminate de soarele blajin din după-amiaza aceea de primăvară. Se vedea bine în ochii lor cât le era de dragă această fâşie de pământ şi că vor şti să lupte pentru ea. dacă va fi nevoie. Ceea ce simţeau ei se asemăna foarte mult cu dragostea de patrie. Şi cu atâta însufleţire strigau „Trăiască maidanul”, încât ţi se părea că strigă „Trăiască patria”. Şi ochii le erau plini de strălucire şi inimile pline de mândrie.

Boka continuă:

— Să n-aşteptăm să vină ei peste noi, ci să ne ducem noi la ei, în grădina botanică!

Poate *că altă dată, băieţii* s-ar fi dat înapoi în faţa unui plan atât de îndrăzneţ, dar la ora aceasta însufleţirea era atât de mare, încât strigară cu toţii într-un glas: – Să mergem!

Şi fiindcă toţi strigară că vor merge, Nemecsek şi el strigă un „să mergem”. El, sărmanul, ştia că va umbla în urma tuturor, purtând efectele ofiţerilor. Şi ce să vezi? dinspre depozitul de lemne, se auzi o voce groasă, de beţiv, care repeta şi ea: „să mergem, să mergem!” Era paznicul. Stătea liniştit cu luleaua-n gură şi zâmbea şiret. Iar lângă el, Hector. Băieţii începură să râdă. Paznicul, imitându-i, îşi azvârlea pălăria în aer strigând: – Să mergem!

Cu asta, chestiunile oficiale se terminară. Trebuia să urmeze oina. Cineva porunci cu ifos:

— Soldat! Du-te în magazie şi adu bâta şi mingea.

Nemecsek se repezi spre magazia care nu era de fapt decât o stivă de lemne. Băiatul se chirci lângă stivă şi scoase dintre trunchiurile de jos mingea şi bâta. În apropiere se afla paznicul, iar lângă el stăteau Kende şi Kolnay. Kende ţinea în mână pălăria paznicului, iar Kolnay analiza care dintre ele era mai soioasă. Hotărât lucru, pălăria paznicului era cea mai soioasă dintre toate.

Boka se apropie de Geréb şi-i spuse:

— Vasăzică şi tu ai avut trei voturi!

— Da, îl înfruntă mândru Geréb şi-l privi drept în ochi.

CAPITOL III

A doua zi după-amiază, când s-a terminat lecţia de stenografie, planul de război era gata întocmit. Se făcuse

ora cinci şi pe străzi se aprindeau felinarele.

În timp ce ieşeau de la şcoală, Boka le spuse băieţilor:

— Înainte de a-i ataca, să le dovedim că şi noi suntem tot atât de îndrăzneţi ca ei. Am să mă duc la grădina botanică cu doi dintre oamenii mei cei mai curajoşi, să pătrundem pe insula lor, şi să agăţăm într-un copac hârtia asta.

Şi Boka scoase din buzunar o hârtie roşie, pe care scrisese cu litere mari:

„PE AICI AU TRECUT BĂIEŢII DIN STRADA PÁL!”

Ceilalţi priveau mişcaţi peticul acela de hârtie. Csónakos, care venise la şcoală împins numai de nerăbdare, căci el nu învăţa stenografia, le propuse îndată:

— Ce-ar fi să le tragem şi-o înjurătură pe hârtia asta? Dar Boka dădu din cap a împotrivire:

— Asta nu se poate. Şi n-o să facem nici ca Áts Feri, care ne-a furat steagul. Vreau numai să le arătăm că nu ne temem de ei şi că avem curajul să ne ducem acolo, în imperiul lor, unde-şi ţin adunările şi unde şi-au făcut depozitul de arme. Bucata asta de hârtie roşie e cartea noastră de vizită; nu facem altceva decât să le-o lăsăm acolo.

Csele se amestecă şi el în vorbă:

— Să ştii că au obiceiul să se adune pe insulă seara, cam pe vremea asta, ca să se joace de-a hoţii şi poteraşii.

— Nu-i nimic. Şi Áts Feri a venit la noi când ştia bine că ne aflăm pe maidan. Cui e frică, n-are decât să nu meargă!

Dar nimănui nu-i era frică. Până şi Nemecsek se arăta a fi deosebit de îndârjit. Se vedea bine că voia să culeagă merite pentru avansare. Aşa că se înfăţişă cu mândrie preşedintelui şi-i spuse:

— Eu merg cu tine!

Aici, în faţa şcolii, nu era obligat să stea drepţi şi să salute, căci regulamentul nu se aplică decât pe maidan. Aici toţi erau egali.

Apoi sări şi Csónakos:

— Merg şi eu!

— Numai să-mi făgăduieşti că n-ai să fluieri!

— Bine, făgăduiesc. Dar să mă laşi acum să-i mai trag un fluierat, pentru ultima oară!

— N-ai decât!

Şi când fluieră odată, băgă în sperieţi pe trecători.

— Aşa! Pe ziua de azi m-am răcorit, răsuflă el fericit. Boka i se adresă lui Csele:

— Tu nu vii?

— Nu pot, – bombăni Csele trist, – la cinci şi jumătate trebuie să fiu acasă. Mama ştie când se termină ora de stenografie şi mi-e teamă că dacă ajung azi târziu, altă dată n-o să mă mai lase nicăieri.

Gândul ăsta îl speria grozav. Ar fi însemnat că s-a terminat şi cu maidanul, şi cu ofiţeria.

— Bine, atunci rămâi. Îi iau numai pe Csónakos şi pe Nemecsek. Mâine dimineaţă, la şcoală, o să vă po ve st im cum a fo’ st.

Apoi şi-au dat mâna. Dar Boka îşi aminti de ceva:

— Ia spuneţi-mi, Geréb a fost azi la stenografie?

— Nu.

— O fi bolnav?

— Nu cred. La prânz am plecat împreună. N-avea nici pe naiba.

Lui Boka nu-i plăcea de loc purtarea lui Geréb. I se părea cam suspect. De pfidă, ieri, la despărţire, Geréb îi aruncase o privire ciudată, din care se vedea bine că-l rodea ceva. Se gândea că atâta timp cât Boka va fi printre ei, el nu se va putea evidenţia. Ce mult dorea să-i ia locul lui Boka! Doar el era mult mai vioi, mai îndrăzneţ şi nu se

potrivea cu firea liniştită, cuminte şi serioasă a lui Boka. Se credea mult mai destoinic decât el.

— Mai ştiu şi eu ce să cred? rosti Boka încet, şi porni la drum cu cei doi băieţi. Csónakos păşea serios alături de el. În schimb, Nemecsek era vesel şi nu mai putea de bucurie că în sfârşit va fi unul dintre puţinii părtaşi la o aventură atât de interesantă. Era aşa de vesel, încât Boka îl muştrului:

— Nemecsek, fii serios. Doar nu mergem la distracţie! Excursia aceasta-i mult mai periculoasă decât crezi tu. Sau ai uitat de fraţii Pásztor?

Auzind acest nume, Nemecsek se întunecă la faţă. De altfel şi Áts Feri era un băiat teribil; se spunea despre el că ar fi fost dat afară de la liceul real. Era un vlăjgan voinic şi nemaipomenit de curajos. Totuşi avea o privire plăcută şi atrăgătoare, ceea ce le lipsea Pásztorilor. Aceştia umblau întotdeauna cu capul în pământ, te priveau pieziş, aveau chipurile tuciurii şi nimeni nu i-a văzut vreodată râzând. Pásztorii te îngrozeau… Şi cei trei flăcăiaşi grăbiră pasul pe nesfârşita Cale Üllöi. Acum se întunecase de-a binelea, căci se-nsera devreme. Pe străzi se şi aprinseseră felinarele şi băieţii, neobişnuiţi să umble aşa de târziu, fură cuprinşi de nelinişte. Erau deprinşi să se joace numai după amiază. La ora asta nu mai umblau pe *străzi*, ci stăteau acasă, aplecaţi asupra cărţilor lor de şcoală.

Mergeau tăcuţi unul lângă altul; după un sfert de oră au ajuns la grădina botanică. Peste zidul de piatră, pomii abia înverziţi se ridicau uriaşi deasupra copiilor. Vântul şuiera prin frunzişul proaspăt. Era întuneric. Şi îndată ce se ivi înaintea lor grădina cu şoaptele ei tainice, cu poarta ei ferecată şi misterioasă, inimile lor prinseră a bate cu mai multă putere. Nemecsek vru să sune la intrare.

— Ce faci? Să nu cumva să suni! sări Boka. Or să afle că suntem aici şi or să ne iasă în cale… De altfel nici nu ne-

ar deschide nimeni.

— Păi cum o să intrăm?

Boka îi făcu semn cu ochiul spre zid.

— Peste zid?

— Peste zid.

— Cum? Pe-aici, prin Calea Üllöi?

— Nici gând! Ocolim grădina. Prin spate zidul e mult mai scund.

Şi zicând acestea, cotiră într-o străduţă întunecoasă, unde împrejmuirea de piatră se continua cu un gard de scânduri. Bâjbâiră pe lângă uluci, tot căutând pe unde s-ar putea trece mai uşor. Se opriră într-un loc mai întunecos unde, din grădină, se înălţa un salcâm mare, drept lângă zăplaz.

— Dacă ne urcăm pe aici, – şopti Boka, – vom coborî uşor pe trunchiul salcâmului; îl putem folosi şi ca post de observaţie: din el vedem bine dacă se află careva prin apropiere.

Ceilalţi doi fură de aceeaşi părere. În clipa următoare se şi apucară de treabă. Csónakos se aşeză pe vine, rezemându-se cu mâinile de ulucă. Boka se urcă cu grijă pe umerii lui şi privi peste gard. Era o tăcere deplină: niciunul nu scotea o vorbă. După ce Boka se încredinţa că nu e nimeni prin apropiere, făcu un semn cu mâna, iar Nemecsek îi şopti lui Csónakos: – Ridică-l!

Şi Csónakos îl săltă pe preşedinte. Acesta se urcă pe zăplaz, care fiind vechi începu să trosnească sub el.

— Sări! îi şopti Csónakos.

Se mai auziră câteva pârâituri, şi în clipa următoare răsună o bufnitură surdă. Boka se pomeni drept în mijlocul unei răsadniţe. După el sări Nemecsek, iar la urmă Csónakos. Dar Csónakos se urcă mai întâi în salcâm – la asta se pricepea, fiind băiat de la ţară – în timp ce de jos ceilalţi doi îl tot întrebau:

— Vezi ceva? le răspunse cu glas gâtuit, tocmai din vârful copacului:

— Nimic... E întuneric.

— Nici insula n-o vezi?

— Ba o văd.

— E cineva acolo? Csónakos se apleca cu grijă când în dreapta, când în stânga printre crengi şi-şi aţintea privirea prin întuneric în direcţia lacului.

— Nu văd nimic pe insulă din cauza pomilor şi a tufelor... dar pe pod...

Tăcu. Se urcă pe o creangă mai sus, apoi continuă:

— Aha, staţi că acum văd mai bine. Pe pod stau doi... Boka spuse încet:

— Vasăzică sunt acolo! Pesemne fac de strajă.

Apoi crengile trosniră din nou şi Csónakos coborî din salcâm. O clipă, niciunul nu scoase o vorbă. Se gândeau. Ce era de făcut? Se tupilară lângă un tufiş, ca să nu-i vadă cineva, şi acolo ţinură sfat pe şoptite.

— Ar fi tare bine, – spuse Boka, – dacă ne-am putea strecura printre tufe până la ruine. Ştiţi… acolo în dreapta, la marginea unei coline, sunt nişte ruine de cetate.

Ceilalţi doi dădură din cap în semn că locul le este cunoscut.

— Putem ajunge dacă mergem cu grijă, pitiţi printre tufe. Acolo, unul dintre noi o să se urce pe colină şi dacă vede că nu-i nimeni, atunci trecem târâş colina şi ajungem la lac, unde ne putem ascunde printre trestii. Pe urmă vedem noi ce mai facem.

Două perechi de ochi scânteietori erau aţintiţi asupra lui Boka. Pentru Csónakos şi Nemecsek fiecare cuvânt al lui era literă de evanghelie. El îi întrebă:

— Ne-am înţeles?

— Da, încuviinţară ceilalţi doi.

— Atunci, la treabă! Numai să vă ţineţi de mine. Eu cunosc pe-aci.

Şi începu să se târască în patru labe printre tufele pitice. Abia îngenunchează şi cei doi însoţitori, când deodată se auzi din depărtare un fluierat ascuţit şi prelung.

— Ne-au observat! spuse Nemecsek şi sări în picioare.

— La loc! Culcat! porunci Boka şi se trântiră toţi trei în iarbă. Aşteptau cu respiraţia tăiată să vadă ce se va mai întâmpla. Oare chiar i-o fi observat?

Dar nu venea nimeni. Numai vântul şuiera prin copaci. Boka le şopti:

— N-a fost nimic!

Însă în clipa aceea un nou fluierat, la fel de ascuţit,

spintecă aerul. Aşteptară din nou, dar nici de data asta nu se ivi nimeni, Nemecsek spuse tremurând, dintr-un tufiş:

— Poate ar fi bine să ne uităm din copac…

— Ai dreptate. Csónakos, sus!

Şi cât ai zice peşte, Csónakos se caţără ca o pisică în salcâmul cel mare.

— Ce-i?

— Nişte umbre… se mişcă pe pod… acum sunt patru… uite” doi s-au înapoiat pe insulă.

— Atunci totu-i în ordine, spuse Boka, răsuflând uşurat. Dă-te jos. Fluieratul *a fost semnalul de schimbare a străjii*.

Csónakos coborî din salcâm şi toţi trei porniră târâş spre colină. Grădina botanică, mare şi misterioasă, era învăluită într-o tăcere deplină. De obicei, după ce sună clopotul din grădină, vizitatorii pleacă şi nu mai rămân acolo decât răufăcătorii sau unii care urzesc planuri de război, ca cele trei mogâldeţe negre ce se furişau ghemuite de la un tufiş la altul. Nu schimbau între ei niciun cuvânt, atât de pătrunşi erau de importanţa misiunii lor. De fapt, ca să spunem adevărul, cam intrase frica-n ei. Trebuia să ai mult curaj ca să pătrunzi în cetatea aceea atât de întărită a cămăşilor roşii, pe insula din mijlocul lacului, când singurul drum, podeţul de lemn, era păzit de străji. „Poate tocmai de Pásztori”, se gândi Nemecsek şi îi veniră în minte bilele cele colorate, frumoase şi scumpe, printre care se aflau şi câteva de sticlă. Îl cuprinse din nou ciuda la gândul că tocmai când i-a venit lui rândul să „arunce”, când ar fi putut câştiga toate bilele, tocmai atunci a trebuit să răsune cuvântul acela îngrozitor „einstand”.

— Au! strigă deodată Nemecsek.

— Ce e?

Nemecsek se ridicase în genunchi şi-şi sugea un deget.

— Ce-ai păţit?

Le-a răspuns fără să-şi scoată degetul din gura:

— Am călcat cu mâna prin urzici.

— Suge-ţi biberonul, puişor, îl luă în râs Csónakos; dar, prevăzător, îşi înfăşură mâna cu batista.

Se târâră mai departe şi ajunseră curând la colină. După cum ştim, aici, pe ridicătura aceasta de pământ, erau construite un fel de ruini de cetate aşa cum se construiesc de obicei în parcurile mari, ca decor. Se imitase cu grijă stilul arhitectonic al castelelor vechi şi printre blocurile mari de piatră se găsea chiar şi muşchi artificial.

— Uitaţi-vă acolo, ruinele, le arătă Boka. Aici trebuie să fim cu ochii în patru, am auzit că ăştia... cămăşile roşii, au obiceiul să vină şi prin părţile astea.

— Ce fel de cetate-i asta? se miră Csónakos. Nu-mi aduc aminte să fi învăţat la istorie că în grădina botanică s-ar afla vreo cetate...

— Asta-i o ruină. Aşa au construit-o. Nemecsek începu să râdă:

— Păi, dacă tot au construit, de ce n-au făcut o cetate ca lumea? Peste o sută de ani s-ar fi transformat ea singură în ruine...

— Măi, dar vesel mai eşti! spuse Boka. Te asigur că dacă te-ai întâlni nas în nas cu Pásztorii, ţi-ar pieri cheful.

Într-adevăr, micul Nemecsek se posomorî pe loc. Avea şi el o calitate: uita mereu prin ce pericol trece; trebuia să i se amintească din când în când.

Apoi începură să se caţere pe colină, pe lespezile ruinelor, printre tufele de soc. Csónakos mergea în frunte. Deodată se opri, ridică mâna dreaptă spre ceilalţi doi şi, rămânând tot aşa, pe brânci, se întoarse spre ei, şoptindu-le speriat: – Vine cineva.

Ca la comandă, cu toţii se pitiră în iarba înaltă. Tufişurile dese îi ascundeau bine. Doar ochii le sticleau din

desiş. Ascultau cu răsuflarea tăiată.

— Lipeşte-ţi urechea de pământ, Csónakos, ordonă Boka în şoaptă. Aşa obişnuiesc să asculte indienii. Să vezi c-o să auzim uşor dacă se apropie cineva.

Csónakos făcu întocmai. Se culcă şi, găsind un loc unde nu crescuse iarba, îşi lipi urechea de pământ. Dar tresări speriat:

— Vin! şopti el îngrozit.

Acum se auzea chiar şi fără metoda indiană că cineva umblă prin tufişuri. Şi acel cineva misterios, despre care deocamdată nici măcar nu puteau şti de-i om sau animal, venea direct spre ei. Speriaţi, băieţii căutară să-şi ascundă şi capul în iarbă. Nemecsek se tânguia cu voce stinsă:

— Vreau acasă!

Csónakos nu-şi pierdu firea şi şopti furios:

— La pământ, mucosule!

Dar văzând că Nemecsek tot nu-şi recapătă curajul, Boka îşi ridică capul din iarbă şi privindu-l mânios se răsti la el, bineînţeles în şoaptă, ca să nu se dea de gol:

— Soldat! Culcat!

Unui asemenea ordin trebuia să te supui. Şi Nemecsek se culcă în iarbă. Personajul acela misterios continua să meargă foşnind printre tufe, dar acum se părea că şi-a schimbat direcţia şi nu se mai îndreaptă spre ei. Boka se ridică din nou din iarbă şi privi împrejur. Văzu o făptură întunecată, care cobora colina scormonind tufişurile cu bastonul.

— A plecat, îi vesti el pe ceilalţi, care tot mai stăteau culcaţi în iarbă. Era straja.

— Straja cămăşilor roşii?

— Nu, straja grădinii botanice.

Răsuflară uşuraţi. De oameni mari nu se temeau. Dovada e soldatul cel bătrân, cu nasul borcănos din grădina muzeului, căruia îi dădeau atât de furcă.

Continuară urcuşul. Deodată, pesemne că paznicul auzi ceva, căci se opri şi-şi ciuli urechile.

— Ne-a descoperit, bâigui Nemecsek. Şi cei doi se uitau la Boka, aşteptând dispoziţiile lui.

— Să intrăm în cetate! ordonă Boka.

Şi toţi trei se rostogoliră de-a valma pe colina pe care adineauri se urcaseră cu atâta trudă. Cetatea avea ferestre mici, cu ogivă. Constatară cu groază că nu pot intra pe prima fereastră, căci avea gratii de fier. Se strecurară spre cea de alături, dar şi aceasta era ferecată. În sfârşit găsiră o crăpătură în zid, prin care abia încăpeau. Intrară într-o încăpere întunecoasă şi-şi opriră răsuflarea: tocmai atunci paznicul trecu prin dreptul ferestrelor. Abia după aceea şi-au dat seama că el se ducea spre locuinţa sa, care se găsea în partea dinspre Calea Üllöi a grădinii.

— Bine c-am scăpat de ăsta, răsuflă uşurat Csónakos.

Începură să cerceteze încăperea. Acolo era un aer umed şi mucegăit ca în pivniţa unui adevărat castel vechi. Tot bâjbâind prin întuneric, Boka se împiedică de ceva. Se aplecă şi ridică obiectul cu pricina. Ceilalţi doi săriră imediat lângă el, şi, în lumina slabă a asfinţitului, văzură că acel ceva este un tomahawk, un fel de secure lată, cu care, după cum se scrie în romane, se războiesc indienii. Tomahawk-ul, cioplit din lemn şi învelit în staniol, strălucea ameninţător în întuneric.

— Aşa e, – întări Boka, – şi dacă am găsit-o pe-asla aici, trebuie să mai fie şi altele prin apropiere.

— Asta este a lor, spuse Nemecsek cu teamă.

Începură să caute. Şi într-adevăr mai găsiră într-un colţ încă şapte bucăţi. Acum se putea ghici uşor că numărul cămăşilor roşii era de opt. Pesemne că aici aveau ei depozitul secret de arme. Primul gând ce-i trecu lui Csónakos prin cap fu că s-ar cuveni să ia cele opt securi drept pradă de război.

— Nu, – se împotrivi Boka, – nu se poate! Asta ar însemna furt, pur şi simplu. Csónakos se ruşina.

— Nu mai zici nimic, puişorule? glumi Nemecsek prinzând curaj, dar primi un ghiont de la Boka, aşa că tăcu îndată.

— Să nu pierdem timpul. Haideţi din nou pe colină. Nu vreau să ajungem pe insulă când n-o mai fi nimeni acolo.

Ideea aceasta nemaipomenit de îndrăzneaţă le dădu un nou imbold. Risipiră securile prin întreaga încăpere, ca să se vadă că cineva a umblat pe-acolo, apoi ieşiră prin crăpătură şi, prinzând curaj, grăbiră spre vârful colinei. De aici se putea vedea până departe. Se strânseră la un loc şi priviră în jur. Boka scoase din buzunar un pacheţel. Desfăcu peticul de ziar în care era învelit şi ieşi la iveală un binoclu mic de sidef.

— Asta, – lămuri el, – e binoclul de teatru al surorii

lui Csele. Şi-l duse la ochi. Dar până la insulă se vedea şi cu ochiul liber. În jurul ei strălucea lacul cel mic, în care se cultivau plante acvatice şi pe malurile căruia se ridicau pâlcuri dese de stuf şi de trestie. Pe insulă, printre frunzele copacilor şi desişul tufelor înalte, licărea un punct luminos. Cei trei băieţi deveniră deodată serioşi.

— Sunt acolo, spuse cu vocea scăzută Csónakos. Când văzu lampa, Nemecsek exclamă încântat:

— Au şi lampă!

Punctul acela luminos pâlpâia uşor pe insulă; când dispărea după vreo tufă, când apărea pe mal. Cineva se plimba cu lampa de colo-colo.

— Pregătesc ei ceva, murmură Boka, care nu şi-ar fi luat binoclul de la ochi pentru nimic în lume. Sau fac manevre de seară… sau…

Deodată tăcu.

— Ce-i? întrebară nedumeriţi ceilalţi doi.

— Doamne, spuse Boka, continuând să privească prin binoclu. Cel care duce lampa… este…

— Cine e?

— O figură cunoscută… Nu cumva…

Se urcă mai sus să vadă mai bine, dar lumina lămpii dispăru după un tufiş. Boka îşi luă binoclul de la ochi.

— A dispărut! şopti el.

— Dar cine era?

— Nu vă pot spune. Nu l-am văzut clar. Şi tocmai când am vrut să-l prind mai bine cu binoclul, a dispărut. Până nu sunt sigur, nu vreau să-nvinovăţesc pe nimeni…

— Era cineva dintr-ai noştri? Preşedintele răspunse trist:

— Cred că da.

— Dar asta-i trădare! izbucni Csónakos cu glas tare, uitând că trebuie să păstreze cea mai desăvârşită linişte.

— Taci! Când ajungem acolo, aflăm noi totul. Până

atunci, ai răbdare.

Acum îi mâna curiozitatea. Şi Boka nu voise să le spună cu cine semăna băiatul care ducea lampa! Ceilalţi doi încercară să ghicească, dar preşedintele le interzise acest lucru şi le spuse că nu e voie să arunce bănuiala pe nimeni. Întărâtaţi, ei se grăbiră să părăsească colina, şi când ajunseră jos, îşi continuară drumul prin iarbă tot în patru labe. Nu le mai păsa dacă nimereau cu mâinile prin spini, urzici sau pietricele ascuţite. Se grăbeau, se strecurau tăcuţi, tot mai aproape de malul lacului tainic.

Au ajuns. Acum puteau să se ridice, deoarece trestia deasă şi tufişurile de pe mal erau atât de înalte, încât făpturile lor mici nici nu se vedeau. Boka ordonă cu mult sânge rece: – Pe undeva pe-aici trebuie să fie o barcă. Eu şi cu Nemecsek am s-o iau la dreapta pe mal să caut barca; iar tu, Csónakos, ia-o la stânga. Cine găseşte mai întâi barca, aşteaptă pe celălalt.

Şi porniră într-o tăcere deplină. Abia făcură câţiva paşi şi Boka descoperi barca în stufiş.

— S-aşteptăm, spuse el.

Trebuiau s-aştepte până ce Csónakos va înconjura lacul şi va ajunge iar la locul de unde pornise. Se aşezară pe mal şi priviră un timp cerul înstelat. Apoi îşi încordară atenţia, în speranţa că vor auzi zvon de vorbă de pe insulă. Nemecsek, vrând s-arate cât e de priceput, şopti:

— Ştii, am s-ascult cu urechea la pământ.

— Lasă-ţi urechea în pace, răspunse Boka. Pe malul apei degeaba pui urechea la pământ. Dacă vrei să ştii, auzi mai bine când asculţi aplecat deasupra apei. I-am văzut pe pescari cum vorbesc de la un ţărm la celălalt al Dunării, aplecaţi deasupra valurilor. Mai ales seara, apa duce glasul foarte departe.

Făcură şi ei întocmai, dar n-au putut desluşi nicio vorbă. Dinspre insulă s-auzeau numai şoapte şi paşi. Între

timp sosi Csónakos, care le raportă abătut:

— Nu-i nicio barcă nicăieri.

— Nu fi supărat, puişorule, – îl îmbărbăta Nemecsek, – am găsit-o noi.

Şi coborâră spre barcă.

— Ne urcăm în ea?

— Da, dar nu aici, spuse Boka. O împingem până în partea cealaltă a podului, ca să fim departe de ei, dacă cumva or să ne descopere. Dacă trecem lacul din punctul cel mai îndepărtat de pod, vor trebui să ocolească mult pe mal, ca să ne ajungă.

Această prevedere înţeleaptă le-a plăcut celorlalţi doi şi le-a dat mai mult curaj. Când au văzut cât de isteţ e conducătorul lor şi ce socoteli iscusite ştie să-şi facă acesta, îl întrebară:

— Cine are o sfoară?

Avea Csónakos, căci în buzunarul lui se găseau de toate. Nici într-un bazar nu se aflau atâtea lucruri câte erau în buzunarul lui Csónakos. Ce nu avea acolo: briceag, sfoară, bile, o clanţă de aramă, cuie, chei, cârpe, un carneţel de note, şurubelniţă şi cine mai ştie câte altele. Scoase deci o sfoară, pe care Boka o legă de belciugul de la prova bărcii şi începură să tragă barca la edec, încet de tot, spre partea cealaltă a insulei, pe care nu o slăbeau de ioc din ochi.

Când au ajuns la locul de unde trebuiau să pornească cu barca aceea şubredă, auziră din nou o fluierătură ca cea de mai înainte. Acum însă nu se mai speriară. Ştiau că asta înseamnă schimbarea străjii de pe pod. Şi-apoi teamă nu mai era atât de mare, fiindcă simţeau că se află în toiul luptei. Aşa se întâmplă de obicei şi cu soldaţii, la război. Până nu dau cu ochii de inamic se sperie de fiecare tufiş. Însă din clipa când aud şuieratul primului glonte, îi cuprinde o adevărată beţie şi nu le mai pasă de moarte.

Băieţii se aşezară în barcă. Primul se urcă Boka, apoi Csónakos. Numai Nemecsek se mai învârtea nehotărât pe malul noroios.

— Hai, vino odată, piciule, îl îndemnă Csónakos.

— Vin, vin, piciule, – îi răspunse Nemecsek. Dar în aceeaşi clipă picioarele îi alunecară; se agăţă speriat de o trestie subţire, şi niciuna, nici două, bâldâbâc în apă! Deşi se afundase până la gât, nu îndrăzni să ţipe. Se ridică imediat în picioare. Era atât de caraghios! Apa curgea şiroaie de pe el şi se ţinea strâns de trestia aceea, subţire ca un condei.

Csónakos, neputând să-şi ţină râsul, îl întrebă:

— Barem ai băut ceva, puişorule?

— N-am băut nimic, bâigui speriat blondul cel mititel. Apoi, aşa, ud leoarcă şi plin de noroi cum era, se aburca în barcă. De spaimă se făcuse alb ca varul.

— N—aş fi crezut că am să fac astăzi şi o baie, — şopti el.

Dar nu era timp de pierdut. Boka şi Csónakos puseră mâna pe lopeţi şi-mpinseră barca de la ţară. Luntrea grea alunecă leneş pe apă, stârnind în juru-i unde uşoare. Băieţii trăgeau lopeţile prin apă fără zgomot. Şi liniştea

era atât de mare, încât se auzea desluşit cum îi clănţăneau dinţii lui Nemecsek, care stătea ghemuit la prova bărcii. După câteva clipe ajunseră la insulă. Băieţii debarcară la iuţeală şi se ascunseră îndată în tufişuri.

— Ei, acum se cheamă c-am ajuns la ţintă, răsuflă Boka încet, şi cu băgare de seamă porni să urce coasta. Ceilalţi doi se luară după el.

— Staţi, – se-ntoarse preşedintele, – barca n-o putem lăsa în voia sorţii. Dacă o zăresc cămăşile roşii, aici rămânem, căci pe pod au străji. Tu, Csónakos, rămâi la barcă, că nu degeaba numele tău înseamnă „barcagiu”. Şi dacă vezi că te descoperă cineva, vâră-ţi două degete în gură şi fluieră cât poţi de tare. Atunci noi fugim încoace, sărim în barcă, şi tu îi faci vânt.

Csónakos se întoarse mâhnit spre barcă, dar în sinea lui se bucura că poate va avea ocazia să fluiere o dată după pofta inimii…

Boka şi blondul cel mititel porniră înainte pe malul apei. Acolo unde tufele erau mai înalte, se ridicau în picioare, furişându-se astfel mai departe. Mai încolo, în dreptul unui tufiş, se opriră, desfăcură frunzişul şi priviră spre mijlocul insulei, unde se afla un mic luminiş. Şi atunci văzură ceata grozavă a cămăşilor roşii. Lui Nemecsek i se făcuse inima cât un purice şi se lipi de Boka.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti la ureche preşedintele.

În mijlocul luminişului, pe o piatră mare, se afla aşezată lampa. În jurul ei şedeau îngrămădiţi cămăşile roşii într-adevăr, toţi aveau cămăşi roşii. Lângă Áts Feri stăteau cei doi Pásztori. Dar lângă Pásztor cel mic era cineva a cărui cămaşă nu *era* roşie.

Boka simţi că Nemecsek începe să tremure.

— Mă… – începu Nemecsek, dar nu mai avu putere să spună altceva, – mă, mă… Apoi adăugă încet: Vezi?

— Văd, suspină Boka.

Era Geréb, care stătea chircit lângă cămăşile roşii. Deci nu se înşelase când îl zărise de pe colină. Într-adevăr, Geréb tâmplase mai-nainte de colo-colo cu lampa. Cei doi băieţi priveau înmărmuriţi la ceata cămăşilor roşii. Lampa arunca o lumină ciudată pe chipurile întunecate ale celor doi Pásztori şi pe cămăşile roşii. Toţi îl ascultau tăcuţi pe Geréb, care vorbea încet. Desigur că le povestea ceva grozav de interesant, căci stăteau aplecaţi spre el şi-l ascultau cu multă atenţie. În liniştea deplină a serii, cuvintele lui Geréb ajunseră până la cei doi băieţi din strada Păi. Iată ce le spunea:

— Maidanul are două intrări… Poţi pătrunde acolo prin strada Păi. Însă e mai greu, căci în regulament e prevăzut că cel care intră ultimul pe poartă trebuie să pună zăvorul. Cea de a doua intrare e prin strada Maria. Aici poarta e întotdeauna-deschisă, din cauza ferăstrăului. Şi printre stivele de lemne se poate ajunge uşor pe maidan. Dar şi aici e o piedică: fortificaţiile făcute din loc în loc, pe stive.

— Ştiu, îl întrerupse Áts Feri cu o voce groasă, care îi înfiora pe cei doi cutezători ascunşi în frunziş.

— Cred că ştii, doar ai fost acolo, continuă Geréb. În fortificaţii sunt străji, şi ele dau alarma îndată ce se apropie cineva străin printre lemne. Nu vă sfătuiesc să veniţi pe-acolo…

Deci era vorba să vină cămăşile roşii pe maidan… Geréb continuă:

— Cel mai bun lucru ar fi să stabilim dinainte ziua când vreţi să veniţi. Atunci am eu grijă să intru ultimul pe maidan şi să las poarta descuiată. N-am să pun zăvorul.

— Foarte bine, – îl întrerupse Áts Feri, – aşa e bine. Pentru nimic în lume n-aş vrea să ocup maidanul când nu e nimeni acolo. Ne vom lupta în toată legea. Dacă ei or să dovedească că ştiu să-şi apere maidanul, bine. Dacă nu, îl

cucerim şi înălţăm acolo steagul nostru roşu. N-o facem fiindcă am fi hrăpăreţi, doar ştiţi…

Unul din Pásztori îl întrerupse pe Áts:

— Numai ca să avem unde juca mingea. Aici nu se poate, iar în strada Eszterházy ne certăm întotdeauna pentru loc… Noi luăm terenul, şi cu asta, basta!

Precum se vede, se hotărâseră să se bată din aceleaşi motive pentru care se războiesc soldaţii adevăraţi. Ruşii aveau nevoie de mare, de aceea s-au luptat cu japonezii. Cămăşile roşii voiau teren pentru jocul cu mingea, şi negăsind alt mijloc mai bun, hotărâră să-l obţină pe calea armelor.

— Deci, rămâne aşa cum ne-am înţeles, spuse Áts Feri, căpetenia cămăşilor roşii. Ai să laşi deschisă portiţa dinspre strada Pál.

— Da, întări Geréb.

Micul şi blondul Nemecsek, bietul de el, era foarte îndurerat. Stătea acolo cu hainele ude leoarcă şi privea cu ochii mari spre cămăşile roşii, ghemuiţi în jurul luminii lângă care se afla trădătorul. Într-atâta îl durea inima, încât atunci când Geréb rosti cuvântul „da”, care însemna că acceptă să vândă maidanul, izbucni în plâns. Îl cuprinse pe Boka pe după gât, şi printre sughiţuri, nu putu spune decât:

— Domnule preşedinte… domnule preşedinte… domnule preşedinte…

Boka îl îndepărtă cu blândeţe:

— Plânsul nu ne ajută la nimic!

Dar şi lui i se pusese un nod în gât. Fapta lui Geréb îl întrista peste măsură.

La un semn al lui Áts Feri, cămăşile roşii se sculară în picioare.

— Să mergem acasă, le spuse comandantul. Toată lumea are armă?

— Da, răspunseră toţi deodată, şi-şi ridicară de jos lăncile lungi de lemn, care aveau la vârf câte o mică flamură roşie.

— Direcţia tufişuri, înainte marş! le comandă Áts Feri. Aşezaţi armele în piramidă.

Porniră cu toţii, în frunte cu Áts Feri şi ou Geréb după ei, spre inima insuliţei. Poieniţa rămase pustie. În mijlocul poieniţei pe piatră, lampa ardea. Se auzea zgomot de paşi care se îndepărtează; băieţii intrau în desiş, să-şi ascundă lăncile. Boka îi făcu un semn lui Nemecsek.

— Acum! şopti el şi-şi băgă mâna în buzunar. Scoase de-acolo hârtia roşie, în care era înfiptă o piuneză. Îşi făcu loc printre crengile unui tufiş şi, întorcându-se spre puştiul cel blond, îi porunci:

— Aşteaptă-mă aici. Să nu te mişti din loc!

Şi zicând acestea se avântă în (poieniţă, unde numai cu câteva clipe înainte se aflaseră cămăşile roşii. Nemecsek îşi ţinu răsuflarea, urmărindu-l cu privirea. Mai întâi, Boka se îndreptă repede spre copacul cel mare din marginea poieniţei, a cărui coroană înfrunzită acoperea ca o umbrelă întreaga insulă. Apoi, într-o clipă, prinse cu piuneza răvaşul cel roşu în scoarţa copacului: după care se repezi la lampă, îi deschise ferestruia şi suflă în ea cu putere. Lumina se stinse şi Nemecsek nu-l mai zări nici pe Boka. Dar înainte ca ochii lui să se fi obişnuit cu întunericul, Boka ajunse lângă el şi-l apucă de braţ.

— Fuga după mine, cât poţi de repede!

Şi începură să alerge cât îi ţineau picioarele, spre ţărmul insulei. Când îi zări, Csónakos sări în barcă şi propti una dintre lopeţi în mal, ca să fie gata de plecare în orice clipă. Cei doi băieţi săriră şi ei în barcă.

— Dă-i drumul, – şopti Boka cu sufletul la gură.

Csónakos împinse cu putere lopata în mal, dar barca nu se urni. La venire izbiseră prea tare în ţărm şi acum barca stătea mai bine de jumătate pe uscat. Cineva trebuia să coboare, s-o ridice de-un capăt şi s-o împingă în apă. Dar se şi auzeau glasuri dinspre poieniţă. Cămăşile roşii se întorseseră de la depozitul de arme şi găsiseră lampa stinsă. La început au crezut că a stins-o vântul, dar când Áts Feri se uită mai bine, văzu că ferestruica fusese deschisă.

— A fost cineva aici! tună el atât de tare, încât îl auziră până şi băieţii ce se căzneau să urnească barca.

Aprinseră lampa şi atunci văzură cu toţii răvaşul cel roşu prins de scoarţa copacului: „Pe aici au trecut băieţii din strada Pal”. Cămăşile roşii se uitară unii la alţii. Áts Feri strigă: – Păi dacă au fost aici, înseamnă că nu-s prea departe. După ei!

Şi fluieră puternic. De pe pod, veniră-n goană străjile, raportând că pe acolo n-a putut trece nimeni.

— Au venit cu barca, spuse cel mai mic dintre Pásztori.

Şi cei trei băieţi, care încă tot nu reuşiseră să urnească barca de la locul ei, auziră cu groază porunca răsunătoare care-i ameninţa.

— După ei!

Dar chiar în clipa când fură rostite aceste cuvinte, Csónakos reuşi să împingă barca din loc şi să sară în ea. Puseră imediat mâna pe lopeţi şi vâsliră cu toată puterea spre mal. Áts Feri, tunând şi fulgerând, dădea ordine.

— Wendauer, urcă-te-n copac şi vezi încotro au apucat! Voi, Pásztori, luaţi-o pe pod şi încercuiţi insula şi pe dreapta şi pe stânga!

După toate aparenţele erau încercuiţi. Până să ajungă ei la mal, Pásztorii, iuţi de picior cum sunt, vor fi şi ei acolo. Şi atunci nu mai era scăpare nici la dreapta, nici la stânga. Chiar dacă ar ajunge la ţărm înaintea Pásztorilor, observatorul din vârful copacului, văzându-i încotro o iau, va da de ştire. Din barcă îl văzură pe Áts Feri cum alerga cu lampa în mână pe malul apei. Apoi auziră un tropăit: treceau fraţii Pásztor peste pod…

Însă până să urce observatorul în vârful copacului, băieţii au şi ajuns la mal.

— Barca se află dincolo! strigă un glas de sus, din copac. Şi imediat s-auzi vocea groasă a comandantului:

— Toată lumea după ei!

În timpul ăsta, cei trei băieţi din strada Pál fugeau mâncând pământul.

— Nu trebuie să ne-ajungă, gâfâia Boka din fugă. Sunt mai mulţi decât noi.

Şi continua s-alerge, când pe drum, când prin iarbă. Boka era în frunte, ceilalţi în urma lui. Se-ndreptau spre seră.

— Să intrăm aici, hotărî Boka istovit şi fugi înspre portiţa serei, care, spre norocul lor, era deschisă. Se strecurară înăuntru şi s-ascunseră în dosul unor chiparoşi mari. Afară era linişte. Se vedea că inamicul le pierduse urma.

Cei trei băieţi s-au aşezat să-şi mai tragă sufletul. Se uitau la clădirea asta ciudată, cu pereţi şi acoperiş de

sticlă, prin care se strecura lumina slabă a oraşului. Casa asta mare, numai geamuri, era tare ciudată şi interesantă. Era formată din trei corpuri. Ei se găseau în aripa stângă, de-a lungul căreia se aflau în ciubere mari, de culoare verde, un fel de arbuşti cu trunchiuri groase şi frunze late. În nişte lăzi lungi, dreptunghiulare, creşteau ferigi şi mimoze. Sub cupola cea mare din mijloc se înălţau palmieri cu frunza ca evantaiul, aşa încât vedeai aici o adevărată pădurice de plante exotice. În inima ei se afla un bazin cu peştişori de aur, iar lângă bazin, o bancă. Apoi iar magnolii, lauri, portocali şi ferigi uriaşe, plante puternic mirositoare, ce umpleau aerul cu parfumul lor ca de mirodenii. În hala mare de sticlă, încălzită cu aburi, apa picura într-una de peste tot. Picăturile cădeau plescăind pe frunzele late şi groase. Şi de câte ori se mişca vreo frunză mare de palmier, băieţilor li se părea că văd un animal exotic ciudat, care se strecoară prin pădurea asta mică şi deasă, umedă şi caldă, printre ciuberele cele verzi. E drept că aici ei se simţeau în siguranţă, dar acum se frământau: nu ştiau cât timp vor mai avea de stat în această captivitate.

— Numai de nu ne-ar încuia, şopti Nemecsek, care şedea istovit la rădăcina unui palmier mare şi căruia, după baia rece pe care o făcuse, căldura de aici îi pria de minune.

Boka îl linişti:

— Dacă n-au încuiat sera până acum, n-or s-o încuie nici de-acum înainte.

Stăteau deci şi ascultau. Nu s-auzea nimic. Desigur că nimănui nu i-ar fi dat prin minte să-i caute aici. Apoi băieţii se ridicară şi începură să orbecăiască pe lângă rafturile înalte, pline cu plante verzi, ierburi mirositoare şi flori mari. Csónakos se împiedică de ceva. Nemecsek voi să-i vină în ajutor:

— Stai s-aprind un chibrit! Şi înainte ca Boka să-l poată opri, scoase din buzunar o cutie de chibrituri, şi hârşti, un beţişor! Chibritul se aprinse, dar în aceeaşi clipă se şi stinse, căci Boka îl lovi peste mânuţa lui albă.

— Maimuţoiule, – îl dojeni el, – ai uitat unde te afli? Nu vezi că aici până şi pereţii sunt de sticlă?... Să ştii c-au zărit flacăra!

Traseră cu urechea. Într-adevăr, Boka avusese dreptate. Cămăşile roşii au văzut scânteia aceea care luminase o secundă toată sera. În clipa următoare auziră cum pietrişul scârţâia sub tălpile urmăritorilor. Atunci o luară din nou spre uşa din aripa stângă. Îl auziră pe Áts Feri dând ordine.

— Pászitorii, pe uşiţa din dreapta! strigă el. Szebenics, pe uşa din mijloc; iar eu, pe-aici!

Cei din strada Pál se ascunseră cât ai bate din palme. Csónakos se vârî sub un raft. Pe motiv că şi aşa era ud, Nemecsek fu trimis în bazinul cu peştişorii de aur. După ce se vârî în apă până la gât, puştiul cel blond îşi trase căpşorul sub o frunză mare de ferigă. Boka abia mai avu timp să se ascundă în dosul uşii deschise.

Áts Feri, ţinând lampa în mână, intră pe uşă cu întreaga escortă. Lumina lămpii cădea în aşa fel pe uşa de sticlă, încât Boka putea foarte bine să-l vadă pe Áts Feri, fără ca el să fie descoperit. Se uită bine la căpetenia cămăşilor roşii, pe care îl mai văzuse numai o singură dată de-aproape, în curtea muzeului. Părea şi mai frumos acum, când îi străluceau ochii de nerăbdare. După o clipă plecă de lângă uşă şi, împreună cu ceilalţi, începu să cotrobăiască peste tot. Ba în aripa dreaptă se uitară chiar şi pe sub rafturi. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să caute în bazin. Cât despre Csónakos, el scăpă nedescoperit, fiindcă atunci când erau gata să caute şi sub raftul unde se afla el, băiatul acela căruia Áts Feri îi zicea Szebenics spuse:

— Cred că au plecat de mult pe uşa din dreapta...

Şi cum el porni într-acolo, mânat de dorinţa de a-i prinde, toţi ceilalţi se luară după el. Străbătură deci

întreaga seră şi câteva bufnituri surde arătară că nici ei nu prea aveau grijă de ghivece. Apoi ieşiră şi se făcu din nou linişte. Csónakos se ivi de sub raft.

— Puişorule, mi-a căzut un ghiveci în cap, oftă el. Sunt plin de pământ…

Şi-ncepu să scuipe de zor nisipul ce-i umpluse gura, ba şi nasul. După el, ieşi la iveală din bazin, ca un monstru acvatic, Nemecsek. Bietul de el, era iarăşi leoarcă de apă şi începu să se tânguie cu glasul lui tremurător:

— Păi ce, am să stau toată viaţa în apă? Ce sunt eu? Broască?

Şi se scutură ca un căţeluş, pe care ai turnat o găleată de apă.

— Nu te mai văicări atâta, îl mustră Boka. Mai bine, hai să mergem; ne-ajunge pentru astă-seară…

Nemecsek oftă:

— Cât aş vrea să mă văd odată acasă! însă îndată îşi dădu seama ce primire o să-i facă cei de-acasă, când or să-l vadă în halul ăsta. Aşa că se răzgândi şi adăugă: Adică nici nu vreau să fiu acasă!

Apoi o luară din nou spre salcâmul de lângă gardul cel putred, pe unde intraseră în grădină. În câteva minute, au ajuns. Csónakos se caţără iar pe copac. Dar înainte de a pune piciorul pe creasta gardului, se uită îndărăt în grădină şi strigă speriat:

— Vin încoace!

— Sus, în copac! porunci Boka.

Cât ai clipi, Csónakos se şi afla sus şi-şi ajuta tovarăşii să se urce. Se căţărară cât putură de sus, atât cât îi ţineau crengile. Gândul că ar putea fi prinşi tocmai acum, când erau ca şi salvaţi, îi necăjea tare mult.

Ceata cămăşilor roşii sosi tropăind zgomotos, pe când cei trei stăteau pitiţi în copac, ca nişte păsări uriaşe.

Şi din nou se amestecă acelaşi Szebenics, care-şi

încurcase tovarăşii pe când se aflau în seră:

— I-am văzut eu sărind gardul!

Se vede că Szebenics ăsta era cel mai năuc dintre ei. Şi cum de obicei cel mai prost e şi cel mai gălăgios, el striga întruna. Cămăşile roşii erau gimnaşti buni, aşa că se azvârliră peste gard cât ai bate din palme. Áts Feri rămase ultimul şi, înainte de a sări, stinse lampa. Apoi se caţără în acelaşi salcâm, în vârful căruia se cuibăriseră cele trei păsări. Ba chiar îi căzură pe gât vreo câteva picături mari din hainele lui Nemecsek, din care apa se scurgea ca dintr-un jgheab găurit.

— Plouă, îşi zise Áts Feri. Apoi, ştergându-şi gâtul, sări în stradă.

— Uite-i! strigă unul din cei care se aflau în stradă, şi cu toţii începură să alerge. Se vede că Szebenics îi încurcase din nou. Drept care Boka recunoscu:

— Dacă n-ar fi fost Szebenics ăsta, am fi încăput de mult pe mâinile lor…

Acum erau încredinţaţi că au scăpat definitiv de urmărirea cămăşilor roşii. Îi văzuseră cum s-au luat după doi băieţi care mergeau liniştiţi pe una din străduţele învecinate. Cei doi s-au speriat de ceata gălăgioşilor şi s-au pus pe fugă, căci cămăşile roşii scoteau nişte urlete înfiorătoare şi se repeziră ca sălbaticii după ei. Apoi larma se întinse până departe, pe mai multe străduţe din Józsefváros…

Rămaşi singuri, băieţii coborâră de pe gard şi, când simţiră din nou sub tălpi pavajul străzii, răsuflară uşuraţi. Mai întâi întâlniră o bătrânică, apoi se iviră şi alţi trecători. Se găseau din nou în oraş, unde nu li se mai putea întâmpla nimic. Erau obosiţi şi flămânzi. La orfelinatul din apropiere clopoţelul suna de cină.

Nemecsek tremura.

— Haideţi mai repede, spuse el.

— Stai, zise Boka. Îţi dau eu bani să te duci acasă cu tramcarul.

Băgă mâna în buzunar, dar rămase aşa. Preşedintele n-avea decât trei creiţari. În buzunar nu se aflau decât trei creiţari de aramă şi călimara aceea vestită, din care cerneala albastră se scurgea în voie. Scoase deci cele trei monede pline de cerneală şi i le dădu lui Nemecsek.

— N-am decât atât.

Csónakos găsi şi el doi bănuţi, jar puştiul cel blond avea numai unul, pe care-l ţinea într-o cutiuţă de medicamente, ca aducător de noroc – deci, în total, erau şase creiţari. Cu banii aceştia, Nemecsek putu să se urce în tramcar.

Boka se opri în stradă. Nu putea uita întâmplarea cu Geréb. Stătea trist şi tăcut. În schimb, Csónakos, care nu ştia nimic despre această trădare, era tare vesel.

— Atenţie, mă tată, strigă el. Şi până să bage Boka de seamă despre ce e vorba, îşi vârî două degete în gură şi-i trase un fluierat zdravăn, din toate puterile, după care se arătă pe deplin mulţumit.

— De-abia am izbutit să mă ţin toată seara, – mărturisi el vesel, – dar acum i-am dat drumul, mă tată!

Apoi îl prinse de braţ pe Boka cel mâhnit, şi amândoi, osteniţi după atâtea întâmplări, porniră spre oraş pe nesfârşita Cale Üllői.

Ceasul din clasă bătu din nou ora unu, şi băieţii se

grăbiră să-şi strângă cărţile. Domnul profesor Rácz închise catalogul şi se ridică de la catedră. Csengey cel săritor, monitorul clasei, se repezi şi-i ţinu pardesiul. Cei din strada Pál, răspândiţi în bănci diferite, îşi făceau semne cu ochiul şi aşteptau dispoziţii de la Boka. Ştiau că în după-amiaza aceea adunarea de pe maidan se va ţine la ora două, când cei trei cercetaşi le vor povesti ce s-a întâmplat în grădina botanică. Ştiau cu toţii că incursiunea a reuşit şi că preşedintele celor din strada Pál le-a întors curajos vizita cămăşilor roşii. Dar erau nerăbdători să afle amănunţit întâmplările, aventurile, primejdiile prin care trecuseră băieţii. Până atunci, lui Boka n-ai fi putut să-i smulgi nici cu cleştele un cuvinţel. Csónakos pălăvrăgea verzi şi uscate. Ba mai spunea şi câte o minciună cât el de mare. Ajunsese să istorisească cum s-au întâlnit printre ruine chiar şi cu animale sălbatice… că Nemecsek era să se înece în lac… ca a văzut cum cămăşile roşii şedeau în jurul unui rug enorm… Dar vorbea anapoda şi uita mereu ce era mai important. Şi nici nu puteai să-l asculţi până la capăt, căci te asurzea cu fluierăturile dese cu care punea parcă punct după fiecare propoziţie.

În schimb, Nemecsek îşi dădea atâta importanţă, încât răspundea cu gravitate celor ce-l întrebau:

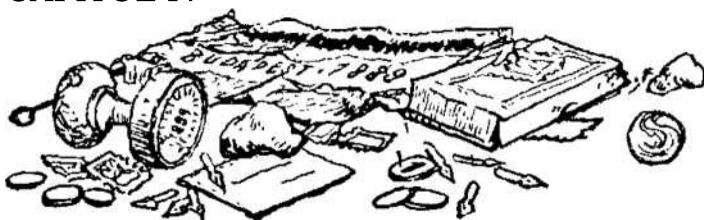
— Nu vă pot spune nimic. Sau:

— Întrebaţi-l pe domnul preşedinte.

Ceilalţi îl invidiau grozav pe Nemecsek, care, deşi simplu soldat, a luat totuşi parte la o aventură atât de minunată. Sublocotenenţii şi locotenenţii simţeau că după cele întâmplate prestigiul le va scădea mult faţă de cel al soldatului. Ba chiar unii prevesteau că puştiul cel blond va fi înaintat ofiţer şi atunci nu va mai rămâne pe maidan alt soldat decât Hector, câinele cel negru al paznicului…

CAPITOL IV

Încă înainte ca profesorul Rácz să fi părăsit clasa, Boka ridicase două degete înspre băieţii din strada Pál, vrând să arate prin aceasta că întâlnirea va avea loc la ora două. Ceilalţi, care nu făceau parte din grupul lor, se uitau cu multă invidie, văzând cum toţi cei din strada Pál îi răspunseră lui Boka, salutând milităreşte, arătând astfel că au luat cunoştinţă.

Dar când erau cu toţii gata să plece, iată că s-a întâmplat ceva neaşteptat. Domnul profesor Rácz s-a oprit pe treptele catedrei şi le-a spus:

— Staţi!

Se făcu o linişte deplină.

Domnul profesor scoase o hârtiuţă din buzunarul pardesiului, îşi puse ochelarii şi citi următoarele nume:

— Weisz!

— Prezent, sări acesta speriat. Domnul profesor continuă:

— Richter! Csele! Kolnay! Barabás! Leszik! Nemecsek! Cu toţii răspunseră pe rând: – Prezent!

Domnul profesor Rácz, vârând bileţelul an buzunar, adăugă:

— Voi nu vă duceţi acum acasă, ci veniţi cu mine în cancelarie. Am puţină treabă cu voi.

Acestea fiind zise, porni spre uşă şi, fără să dea vreo lămurire asupra ciudatei invitaţii, ieşi grăbit. În clasă se porni o zarvă nemaipomenită.

— De ce ne cheamă?

— De ce să rămânem aici?

— Ce vrea cu noi? se-ntrebaţi neliniştiţi unul pe altul cei chemaţi. Şi deoarece toţi erau din strada Pál, se strânseră în jurul lui Boka.

— Nici eu nu ştiu, spuse preşedintele. Intraţi liniştiţi şi eu am să vă aştept pe culoar.

Apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Băieţi, nu ne mai putem întâlni la două; ne adunăm la trei. S-a ivit o piedică.

Culoarul cel mare al şcolii se umplu de şcolari. Din toate clasele se revărsau mereu grupuri de băieţi, forfota şi gălăgia luând locul liniştei ce domnise până mai înainte aici. Toată lumea se grăbea.

— Sunteţi la arest? întrebă un băiat, văzând grupul posomorât ce stătea în faţa cancelariei.

— Nu, răspunse cu mândrie Weisz.

Băiatul o luă la fugă. Cei rămaşi se uitară cu jind în urma lui: el se poate duce acasă…

După câteva minute de aşteptare, uşa cancelariei se deschise şi din dosul geamului de sticlă opacă apăru făptura înaltă şi uscăţivă a domnului profesor Rácz.

— Intraţi, le spuse el şi o luă înainte.

Cancelaria era goală. Băieţii se-nşirară în jurul mesei verzi” şi lungi, aşteptând într-o tăcere de mormânt.

Ultimul care intră închise uşa cu mult respect. Domnul profesor Rácz se aşeză în capul mesei şi se uită împrejur:

— Sunteţi toţi aici?

— Da.

De jos, din curte, se auzea larma voioasă a băieţilor, ce se grăbeau spre casele lor. Domnul profesor puse să se închidă fereastra şi liniştea deveni înfricoşătoare în încăperea aceea mare, plină cu rafturi de cărţi. În tăcerea aceea mormântală, domnul profesor Rácz începu:

— E vorba despre o asociaţie pe care aţi făcut-o voi. Am aflat de ea. Aud că se cheamă „asociaţia chitului”. Cel care mi-a vorbit despre asta mi-a dat şi lista membrilor asociaţiei. Voi sunteţi, nu-i aşa?

Nimeni nu răspunse. Stăteau toţi unul lângă altul, cu capetele plecate, tăcuţi, confirmând prin aceasta că învinuirea era dreaptă.

Domnul profesor continuă:

— S-o luăm de la capăt. În primul rând vreau să ştiu cine a îndrăznit să întemeieze asociaţia, când eu v-am spus clar că nu îngădui niciun fel de asociaţie.

Linişte adâncă.

O voce sfioasă spuse:

— Weisz.

Domnul profesor Rácz îi aruncă lui Weisz o privire severă.

— Weisz, tu n-ai gură? Răspunsul abia se auzi:

— Ba da.

— Atunci de ce taci?

Sărmanul Weisz nu răspunse nici de data asta nimic. Domnul profesor Rácz aprinse o ţigară şi suflă fumul în aer.

— S-o luăm de la capăt, spuse el. Întâi, te rog să-mi spui ce e acela „chit”?

Drept răspuns, Weisz scoase o bucată mare de chit şi

o puse pe masă. Apoi, după ce o privi câtăva vreme, spuse atât de încet, încât abia putea fi auzit:

— Asta-i chit.

— Anume ce? întrebă profesorul.

— E o cocă cu care geamgiii lipesc sticla în cercevele. Geamgiii o lipesc, iar noi o scoatem cu unghiile.

— Şi bucata asta ai scos-o tu?

— Nu. Asta e chitul asociaţiei. Domnul profesor făcu ochii mari.

— Cum?! se miră el. Weisz mai prinse puţin curaj:

— A fost strâns de toţi membrii şi comitetul m-a însărcinat pe mine să-l păstrez. Înainte l-a păstrat Kolnay, casierul nostru, dar la el s-a uscat, fiindcă nu l-a mestecat de ajuns.

— Cum adică „nu l-a mestecat”?

— Păi trebuie mestecat, căci altfel se întăreşte şi nu mai e bun de modelat. Eu l-am mestecat în fiecare zi.

— De ce tocmai tu?

— Fiindcă e scris în statutul asociaţiei că preşedintele este dator să mestece măcar o dată pe zi chitul, căci altfel se întăreşte…

Weisz izbucni în plâns şi spuse printre lacrimi:

— Şi acum, eu sunt preşedintele…

Situaţia era serioasă. Profesorul strigă cu asprime:

— Cum de-aţi ajuns voi să aveţi aşa mult chit? Se făcu linişte. Profesorul se-ntoarse spre Kolnay: – Kolnay, de unde l-aţi luat?

Băiatul răspunse pe nerăsuflate, ca unul care vrea să-şi clarifice situaţia printr-o mărturisire sinceră:

— E strâns într-o lună întreagă, domnule profesor. Eu l-am mestecat o săptămână încheiată, dar atunci era mai puţin. Weisz a adus prima bucată şi de aceea am înfiinţat asociaţia. Luase chitul de la geamul unei trăsuri, cu care l-a plimbat tatăl lui. I-a dat şi sângele la unghii. Pe urmă s-a

spart şi geamul de la sala de muzică şi eu am venit după-amiază şi până seara l-am aşteptat pe geamgiu; geamgiul a sosit la cinci şi eu i-am spus să-mi dea şi mie puţin chit, dar el nu mi-a răspuns nimic; nu putea vorbi, că-i era botul plin de chit. Domnul profesorse-ncruntă.

— Ce vorbă-i asta? „Bot” are calul!

— Păi avea gura plină. Mesteca şi el. Apoi l-am rugat să-mi dea voie să mă uit cum lucrează şi mi-a făcut semn că ma lasă. Şi eu m-am uitat şi el a tăiat geamul, l-a pus şi-a plecat. Şi când a plecat, atunci m-am dus şi am scos chitul din cercevea şi l-am luat. Dar nu l-am furat pentru mine, ci pentru asociaţie… pentru… aso… soci… aţie. Începu şi el să plângă.

— Nu mai plânge acum, spuse domnul profesor Rácz. Weisz îşi tot boţea nervos colţurile hainei şi în tulburarea sa găsi că-i necesar să explice:

— Aşa plânge el, cu uşurinţă…

Iar Kolnay plângea de ţi se rupea inima. Weisz îi şopti:

— Hai, mă, nu mai boci 1

Şi zicând aceasta, începu şi el să plângă. Cu atâtea lacrimi, domnul profesor Rácz se mai înmuie un pic. Dar trăgea vârtos din ţigară. Atunci ieşi din rând elegantul Csele. Păşi demn în faţa profesorului şi, hotărât să se poarte şi el ca un bărbat roman, aşa cum făcuse Boka zilele trecute pe maidan, spuse cu o voce sigură:

— Şi eu am adus chit pentru asociaţie, domnule profesor. Şi-l privi dârz în ochi. Domnul profesor Rácz îl întrebă:

— De unde?

— De acasă. Spărsesem scăldătoarea păsărelelor şi mama a pus s-o repare; dar eu i-am scos imediat chitul. Şi când păsărică s-a scăldat, a curs toată apa pe covor. Ce-o fi având nevoie de baie o pasăre aşa de mică? Vrăbiile nu se

scaldă niciodată şi totuşi nu sunt murdare.

Domnul profesor Rácz se mişcă nervos pe scaun şi-i spuse ameninţător:

— Văd că eşti bine dispus, Csele. Dar îţi viu eu de hac îndată! Continuă, Kolnay.

Kolnay scâncea şi tremura. Îşi şterse nasul:

— Ce să continui?

— De unde aţi luat restul?

— Păi, acum v-a spus Csele... Şi asociaţia mi-a dat odată şaizeci de creiţari, să fac rost şi eu.

Asta nu-i plăcu de loc domnului profesor Rácz.

— Cum, aţi şi cumpărat?

— Nu, spuse Kolnay. Dar tata e medic, şi dimineaţa, când vizitează bolnavii, se duce cu cupeul. Şi o dată m-a luat şi pe mine. Şi eu am scos chitul de la un geam al trăsurii şi era un chit foarte moale, şi atunci asociaţia mi-a dat bani, ca să pot merge cu trăsura aceea, şi eu m-am urcat în ea după masă şi m-am dus cu ea până în cartierul funcţionarilor şi am scos tot chitul de la cele patru ferestre şi apoi am venit înapoi pe jos.

Profesorul părea că-şi aminteşte ceva:

— Asta s-a întâmplat când te-am întâlnit pe la Colegiul Ludovic?

— Da.

— Te-am întrebat atunci ceva, dar nu mi-ai răspuns. Kolnay lăsă capul în pământ şi mărturisi trist: – Aveam gura plină cu chit.

Şi din nou curseră streaşinile: Kolnay începu iară să plângă, Weisz era iar neliniştit şi se apucă să-şi boţească nervos colţurile hainei, şi de tulburat ce era mai spuse o dată că Kolnay plânge cu uşurinţă, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Domnul profesor se sculă şi începu să se plimbe de-a lungul camerei. Dădu din cap:

— Frumoasă asociaţie. Şi cine e preşedintele?

La această întrebare, Weisz, uitând orice supărare, se opri din plâns şi răspunse cu mândrie:

— Eu.

— Şi cine e casierul?

— Kolnay.

— Scoate banii rămaşi.

— Poftiţi.

Spunând aceasta, Kolnay vârî mâna în buzunar. Nici buzunarul lui nu era mai mic decât a lui Csónakos. Începu să cotrobăiască prin el şi încet-încet scoase pe rând toate averile dinăuntru. Mai întâi scoase la iveală suma de un forint patruzeci şi trei de creiţari. Apoi două mărci de câte cinci creiţari, un plic închis, două timbre fiscale de câte o coroană, opt peniţe noi şi o bilă de sticlă colorată. Domnul profesor numără banii şi iar se încruntă:

— De unde aveţi banii?

— Din cotizaţii. Fiecare plătim câte şase creiţari pe săptămână.

— Şi la ce vă trebuie banii?

— Numai aşa. ca să avem fonduri. Weisz a renunţat la leafa de preşedinte.

— Cât era leafa?

— Cinci creiţari pe săptămână. Mărcile eu le-am adus, cartea poştală, Barabás, şi timbrele, Richter. Tatăl lui… El, de la tatăl lui…

Profesorul completă:

— Le-a furat. Aşa-i, Richter?

Richter făcu un pas înainte şi plecă privirile în pământ.

— Le-ai furat?

Făcu un semn că da. Domnul profesor clătină din cap:

— Ce neruşinare! Ce e tatăl tău?

— Doctorul Richter Ernő, avocat şi jurisconsult. Dar

asociaţia a restituit timbrele.

— Cum asta?

— Păi aşa, că eu am furat un timbru de la tata şi apoi mi-a fost frică. Şi atunci asociaţia mi-a dat o coroană şi am cumpărat un alt timbru şi i l-am pus înapoi pe birou. Şi tata m-a prins nu atunci când l-am furat, ci când l-am pus la loc, şi mi-a tras o chelfăneală… Dar văzând privirea aspră a profesorului se corectă: …Mi-a tras o bătaie şi la urmă mi-a mai ars şi câteva palme, pentru că am pus timbrul la loc. Apoi m-a întrebat de unde l-am furat. Dar n-am vrut să-i spun adevărul, că aş fi căpătat alte palme. I-am spus că mi l-a dat Kolnay, iar el mi-a spus: „Să-l duci imediat înapoi lui Kolnay; desigur că l-a şterpelit de undeva”. N-am avut încotro şi l-am dat înapoi lui Kolnay, aşa că d-aia are acum asociaţia două timbre.

Profesorul Rácz căzu pe gânduri:

— De ce oare aţi mai luat un timbru nou, când aţi fi putut foarte bine să-l restituiţi pe cel vechi?

— Asta nu se putea, – răspunse Kolnay în locul celuilalt, – că fusese ştampilat cu ştampila asociaţiei.

— Aveţi şi ştampilă? Unde e?

— Barabás e păstrătorul sigiliului.

Acum veni rândul lui Barabás. Făcu un pas înainte şi-i aruncă lui Kolnay o privire ucigătoare, căci mereu avea ceva de împărţit cu el. Nu-i iertase încă povestea cu pălăria de pe maidan… Dar acum n-avea încotro; depuse frumos pe masa verde a profesorilor sigiliul, făcut din cauciuc, şi tuşiera de tinichea. Profesorul începu să-l examineze. Pe el scria: „Asociaţia strângătorilor de chit, Budapesta, 1889”. Domnul profesor Rácz îşi ascunse un zâmbet şi apoi clătină din cap. Barabás, văzându-l aşa, prinse curaj. Întinse mâna peste masă şi vru să-şi ia sigiliul înapoi. Dar domnul profesor îl apucă de mână:

— Ce faci?

— Vă rog, – izbucni Barabás, – am jurat că mai degrabă îmi dau viaţa, decât să las sigiliul din mână.

Domnul profesor băgă sigiliul în buzunar.

— Să nu-ţi aud gura! se răsti el.

Dar Barabás nu se lăsă cu una, cu două: – Atunci luaţi-i şi lui Csele steagul.

— Cum? Aveţi şi steag? Dă-l încoace, se întoarse profesorul spre Csele. Csele vârî mâna în buzunar şi scoase dinăuntru un steguleţ mic, montat pe sârmă. Şi ăsta era făcut tot de sora lui, ca şi steagul de pe maidan. De altfel, sora lui Csele le meşterea tot ce era de cusut. Steagul acesta era roşu-alb-verde şi purta inscripţia: „Asociaţia strângătorilor de chit, Budapesta, 1889. Jurăm să nu fim niciodată robii”.

— Hm, – făcu domnul profesor, – cine e deşteptul care scrie „robii” în loc de robi? Cine a scris asta?

Nimeni nu răspunse. Domnul profesor repetă întrebarea, cu voce de tunet.

— Cine a scris?

Atunci lui Csele îi veni o idee. Se gândi să-i scoată din încurcătură pe băieţi. Greşeala o comisese Barabás; dar de ce să-l bage pe el la apă? Aşa că răspunse modest:

— Sora mea a scris.

Şi înghiţi în sec. Nu era frumos ce făcuse, dar şi-a salvat colegul… Profesorul n-a mai spus nimic, iar băieţii începură să vorbească de-a valma.

— Nu-i frumos din partea lui Barabás că a trădat steagul! se indignă Kolnay.

Barabás se apără:

— Totdeauna te legi de mine. Păi dacă mi s-a luat sigiliul, înseamnă că s-a dus asociaţia noastră…

— Linişte! se amestecă domnul profesor Rácz, curmând discuţia. Vă viu eu de hac acum! Din clipa aceasta, asociaţia este dizolvată şi să nu vă mai prind cu asemenea lucruri! Am să vă scad la toţi nota la purtare şi în special lui Weisz, care v-a fost preşedinte.

— Vă rog, – se apără Weisz cu modestie, – astăzi am fost pentru ultima dată preşedinte, căci chiar astăzi trebuie să aibă loc adunarea generală, şi noi am şi propus pe altul pentru luna asta.

— L-am propus pe Kolnay, se veseli Barabás.

— Asta nu mai are nicio importanţă, hotărî profesorul. Mâine veţi rămâne cu toţii aici până la două. Vă vin eu de hac! Acum puteţi pleca.

— Bună ziua, strigară cu toţii în cor şi porniră spre uşă. Profitând de înghesuială, Weisz întinse iar mâna după chit. Dar profesorul îl văzu:

— Tot nu te astâmperi? Weisz se miră cu nevinovăţie:

— Păi nu ne daţi chitul înapoi?

— Nu numai că nu vi-l dau înapoi, dar dacă mai are cineva chit să mi-l dea imediat, căci dacă aflu că a mai rămas la careva vreo bucăţică, voi lua cele mai severe măsuri.

Atunci Leszik, care tăcuse tot timpul ca peştele, făcu un pas înainte şi cu mâna murdară îşi scoase din gură o bucată de chit, pe care, cu inima frântă de durere, o lipi de cel de pe masă.

— Asta-i tot?

În loc de răspuns, Leszik deschise gura şi arătă că nu mai are nimic. Domnul profesor îşi luă pălăria: – Să nu care cumva să mai aud vreodată că aţi întemeiat vreo asociaţie. Acum plecaţi acasă.

Băieţii se îngrămădeau tăcuţi spre uşă şi numai câte unul mai spunea abia şoptit „bună ziua”.

— Bună ziua, spuse şi Leszik, mai tare decât toţi, căci adineauri, când ceilalţi îl salutaseră pe profesor, el fusese cu gura o lină.

Domnul profesor plecă lăsându-i în voie pe membrii asociaţiei dizolvate. Băieţii se uitau cu tristeţe unii la alţii. Boka, care aşteptase afară, află de la Kolnay rezultatul interogatoriului. El răsuflă uşurat:

— Mi-era teamă să nu fi fost trădat maidanul…

În timpul ăsta, Nemecsek se apropie de ceilalţi şi le şopti:

— Ia uitaţi-vă… Pe când vă descosea pe voi, eu stăteam lângă fereastră… Geamul era nou… şi…

Le arătă bucata de chit proaspăt pe care o scosese. Ceilalţi au rămas cu gura căscată. Weisz se înflăcăra deodată:

— Păi, dacă avem chit, atunci avem iarăşi asociaţia. Să ţinem o adunare generală pe maidan.

— Pe maidan! Pe maidan! strigară şi ceilalţi. Şi începură cu toţii să alerge spre casă. Scările răsunau iar de strigătul băieţilor din strada Păi:

— Haho-hoo! Haho-hoo!

Ieşiră valvârtej pe poartă. Numai Boka mergea singur, încet, posomorât. Se gândea la Geréb, la trădătorul Geréb, pe care-l văzuse cu lampa în mână pe insula din grădina botanică. Ajunse acasă adâncit în gânduri; după ce stătu la masă, îşi învăţă lecţia de latină pentru a doua zi…

Nu ştiu cum au izbutit membrii asociaţiei

strângătorilor de chit să ajungă atât de repede pe maidan. Fapt este că la două şi jumătate erau cu toţii în păr. Barabás, care venea direct de la masă, mai molfăia încă o coajă mare de pâine. Îl aştepta în poartă pe Kolnay, să-i răsucească un „şurub” pe ţeastă cu pumnul strâns. Bietul Kolnay avea cam multe la răboj.

Când se strânseră cu toţii, Weisz i-a chemat între stivele de lemne.

— Deschid adunarea generală, rosti el cu un ton grozav de serios.

Kolnay, care-şi încasase „şurubul”, ba îl şi restituise lui Barabás, fu de părere că cu toată interdicţia profesorului asociaţia trebuia menţinută.

Barabás, în schimb, îl învinovăţi:

— Zice aşa fiindcă-i vine rândul să fie preşedinte. Dar ne-am săturat de asociaţia asta. Voi sunteţi pe rând preşedinţi, pe când noi trebuie să roadem chitul de pomană. Eu, unul, m-am scârbit. Păi ce, să am mereu gura plină cu lipici din ăsta?

Nemecsek vru să spună ceva.

— Cer cuvântul, se adresă el preşedintelui.

— Domnul secretar are cuvântul, declară Weisz cu seriozitate şi sună din clopoţelul de doi creiţari.

Nemecsek însă, care îndeplinea funcţia de secretar al asociaţiei, amuţise, căci îl zărise pe Geréb lângă o stivă de lemne. Nimeni afară de el nu ştia ce făcuse Geréb în seara aceea de pomină, când împreună cu Boka îl văzuse la grădina botanică. Geréb se strecura printre lemne, luând-o spre coliba în care locuia paznicul cu câinele său. Nemecsek simţea că e de datoria lui să nu-l piardă din ochi pe trădător, să-l urmărească pas cu pas. Boka îi spusese că Geréb nu trebuia să ştie că a fost văzut pe insulă stând împreună cu cămăşile roşii în jurul felinarului decât atunci când avea să vină pe maidan. Să creadă mai bine că

nimeni nu ştie nimic despre el.

Şi-acum poftim, iată-l aici, plimbându-se nevinovat. Nemecsek voia să ştie numaidecât ce căuta la paznic. Aşa că spuse:

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, dar îmi amân discursul pentru altă dată. Mi-am amintit că am o treabă urgentă.

Weisz sună din nou clopoţelul.

— Domnul secretar îşi amână discursul.

În timpul ăsta, domnul secretar alerga de zor, dar nu în urma lui Geréb, ci înaintea lui. Străbătu maidanul şi ieşi în strada Pal. De aci coti în strada Maria, şi într-o goană nebună se-ndreptă spre poarta depozitului, unde fu cât pe ce să nimerească sub roţile unei căruţe mari, încărcată cu lemne de foc, care tocmai ieşea în stradă. Coşul cel mic de fier pufăia grăbit şi scotea rotocoale albe. Ferăstrăul ţiuia strident, parcă ar fi vrut să spună:

— Atenţiune! Atenţiune!

— Las pe mine! îi răspunse Nemecsek din fugă şi, trecând pe lângă căsuţă, ocoli printre lemne şi ajunse drept în spatele colibei paznicului. Acoperişul acesteia era povârnit şi marginea lui ajungea aproape de stiva de lemne din dosul colibei. Nemecsek se caţără pe stivă şi se întinse pe burtă. De acolo iscodea atent să vadă ce se întâmplă. Ce-o fi vrând Geréb de la paznic? Poate că era vreo cursă de-a cămăşilor roşii. Hotărî, deci, să tragă cu urechea la vorbele celor doi, fie ce-o fi. Hei, câtă glorie va câştiga el prin fapta asta! Ce mândru o să fie că a descoperit o nouă uneltire.

Şi cum stătea el aşteptând şi iscodind, iată că se ivi Geréb, care se apropia tiptil de colibă şi-ntorcea mereu capul, de teamă să nu-l urmărească cineva. După ce se convinse că nu era nimeni pe urmele lui, păşi mai îndrăzneţ. Paznicul şedea liniştit pe banca din faţa colibei

şi trăgea din lulea nişte mucuri de ţigări aduse de băieţi; trebuie ştiut că toţi băieţii strângeau capete de ţigări pentru Janó.

Câinele sări de lângă el şi începu să-l latre pe Geréb. Dar când simţi că-i om cunoscut, se aşeză din nou la locul său. Geréb se apropie mult de Janó, atât de mult, încât acoperişul colibei îi ascundea pe amândoi vederii lui Nemecsek. Dar puştiul cel blond devenise îndrăzneţ. Încet, cât putu de încet, el trecu de pe lemne pe acoperişul colibei. Şi aici se târî pe brânci, căutând să ajungă în dreptul uşii, pe unde socotea să-şi scoată capul şi să-i privească drept în creştet. Din când în când, scândurile trosneau sub el – şi atunci Nemecsek simţea că-i îngheaţă sângele în vine… Continuă însă să înainteze şi cu băgare de seamă îşi ridică capul deasupra streşinii. Dacă în clipa aceea i-ar fi venit paznicului sau lui Geréb să se uite în sus, s-ar fi speriat de-a binelea văzând acolo, la marginea acoperişului, căpşorul blond şi isteţ al lui Nemecsek, cum privea cu ochii larg deschişi la cele ce se petreceau în faţa colibei.

Geréb se apropie de paznic şi-i spuse prietenos:

— Bună ziua, Janó.

— Bună ziua, răspunse paznicul, fără să-şi scoată luleaua din gură.

Geréb se aplecă spre el:

— Ţi-am adus ţigări, Janó!

Când auzi asta, paznicul îşi scoase luleaua din gură. Ochii îi străluceau. Bietul Janó! Rareori i se întâmpla să se bucure de-o ţigară întreagă. De obicei, le căpăta numai după ce altul le fumase aproape în întregime.

Geréb scoase din buzunar trei ţigări şi i le dădu lui Janó.

„Ei, drăcie, – se gândi Nemecsek, – am făcut bine că m-am căţărat aci. Ăsta vrea ceva de la paznic, dacă începe

cu ţigări”.

Şi-l auzi pe Geréb şoptind paznicului:

— Janó, vino puţin în colibă... nu vreau să discutăm aici, afară... să nu ne vadă careva... e vorba de un lucru important. Ştii, mai am ţigări, zise el şi scoase din buzunar un pumn întreg.

Sus, pe acoperişul colibei, Nemecsek clătină din cap.

„Pune la cale vreo ticăloşie mare, – se gândea el, – dacă a adus atâtea ţigări”.

Bineînţeles, paznicul intră bucuros în colibă; Geréb, după el. În urma lor se strecură şi câinele. Nemecsek se înciuda.

„Acum n-am să mai aud nicio vorbă, – se gândi el, – s-a dus de râpă planul meu atât de bine întocmit”...

Tare-l mai invidia pe câine, care se putuse strecura după ei, înainte de a se închide uşa. Căci au închis şi uşa în urma lor. Lui Nemecsek îi veniră în minte poveştile acelea în care se spunea că Baba-Cloanţa poate preface pe Făt-Frumos într-un câine negru. Şi zău că atunci ar fi dat cu dragă inimă vreo zece, douăzeci de bile de sticlă dintre cele mai grozave, dacă s-ar fi găsit vreo vrăjitoare care să-l prefacă pentru câteva minute într-un dine negru, iar din Hector să fi făcut un Nemecsek mic şi blond. La urma urmei, erau amândoi simpli soldaţi.

Dar în locul vrăjitoarei cu clonţul de fier i-a venit în ajutor un vierme cu dinţii tot de fier. Bietul cariu, care rosese cândva, demult, una din scândurile acoperişului şi se hrănise, ca şi toată familia lui, cu lemnul moale şi gustos, nici nu se gândise că odată şi odată avea să aducă un serviciu atât de mare băieţilor din strada Pal. Acum scândura era mai subţire acolo unde fusese roasă. Nemecsek îşi lipi urechea de ea şi ascultă. Din colibă se auzeau sunete slabe; dar Nemecsek descoperi îndată, cu bucurie, că putea auzi limpede fiece cuvânt pe care-l

rosteau cei dinăuntru. Geréb vorbea încet, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva chiar şi în locul acela ascuns. Iată ce-i spunea paznicului:

— Janó, fii deştept. Poţi căpăta de la mine câte ţigări pofteşti. Dar, în schimb, trebuie să faci ceva.

Janó mormăi:

— Ce trebuie să fac?

— Nu-i mare lucru: doar să-i izgoneşti pe băieţi de pe maidan. Să nu se mai joace aci cu mingea, că împrăştie lemnele din stive.

Câteva clipe se făcu linişte. Nemecsek înţelese că paznicul se gândea. Apoi se auzi vocea acestuia: – Să-i izgonesc?

— Da.

— De ce?

— Pentru că vor să vină alţii aici. Ăştilalţi sunt toţi băieţi bogaţi… o să ai câte ţigări pofteşti… şi bani…

Ultimele cuvinte îşi făcură efectul.

— Şi bani? întrebă Janó.

— Da. Forinţi.

Când auzi de forinţi, paznicul fu câştigat de partea lor.

— Ne-am înţeles, zise el. Am să-i alung.

Apoi se auzi cum clempăneşte odată clanţa şi uşa scârţâi prelung. Geréb ieşi din colibă. Dar Nemecsek nu mai era pe acoperiş. Coborâse uşor ca o pisică, sărise jos şi acum alerga printre stivele de lemne înapoi spre maidan. Era foarte tulburat puştiul cel blond şi simţea că în clipa aceea avea în mâinile lui soarta tuturor băieţilor, viitorul întregului maidan. Când zări grupul de băieţi, strigă de departe:

— Bokaaa!

Dar nu răspunse nimeni. Strigă din nou:

— Bokaa! Domnule preşedinte 1 Cineva răspunse:

— N-a venit încă.

Nemecsek alerga ca vântul. Boka trebuia înştiinţat imediat despre cele întâmplate. Trebuia să se ia măsuri urgente, mai înainte ca ei să fie alungaţi din împărăţia lor. Când trecu pe lângă ultima stivă de lemne, îi zări pe membrii asociaţiei strângătorilor de chit, care-şi continuau încă şedinţa. Weisz, cu o înfăţişare foarte solemnă, tot mai făcea pe prezidentul. Şi când văzu că Nemecsek trece ca vântul pe lângă adunarea generală, îi strigă:

— Haho-hoo! Domnule secretar!

Nemecsek îi făcu semn din fugă că nu se poate opri.

— Domnule secretar! zbieră Weisz după el. Şi pentru a-şi mări autoritatea, scutură cu putere clopoţelul

prezidenţial.

— N-am timp, îi răspunse Nemecsek şi alergă să-l caute pe Boka la el acasă. Weisz recurse atunci la ultimul mijloc. Cu o voce tunătoare îi strigă:

— Soldat! Stai!

La asta n-avea ce face S-a oprit, căci Weisz era locotenent… Băieţaşul cel blond fierbea de ciudă, dar trebuia să se supună, fiindcă Weisz făcuse uz de gradul său.

— Ordonaţi, domnule locotenent. Şi luă poziţia de drepţi.

— Ascultă, – spuse preşedintele asociaţiei strângătorilor de chit, – chiar acum s-a votat că asociaţia noastră, începând de astăzi, va continua să funcţioneze ca asociaţie secretă. Am ales şi un nou preşedinte.

Băieţii îl ovaţionară cu multă însufleţire pe noul preşedinte:

— Trăiască Kolnay!

Numai Barabás spuse rânjind:

— *Iască* Kolnay. Preşedintele continuă:

— Dacă domnul secretar vrea să-şi păstreze funcţia, atunci trebuie să depună acum, odată cu noi, jurământul că va păstra secretul. Dacă află domnul profesor Rácz că…

În clipa asta, Nemecsek îl văzu pe Geréb strecurându-se printre stivele de lemne. Dacă pleacă Geréb, totul s-a sfârşit… S-a sfârşit cu fortificaţiile, s-a sfârşit cu maidanul… Dar dacă Boka ar interveni acum şi i-ar vorbi aşa cum ştie el, poate că sentimentele bune le-ar birui pe cele rele. Nemecsek aproape că plângea de ciudă. Îl întrerupse pe preşedinte:

— Domnule preşedinte… Eu n-am timp… trebuie să plec… Weisz îl întrebă cu severitate:

— Poate că domnul secretar se teme?! îi e frică domnului secretar să nu fie şi dânsul pedepsit dacă se

descoperă totul?

Dar Nemecsek nu-l mai asculta. Îl urmărea cu privirea pe Geréb, care stătea ascuns printre stivele de lemne şi aştepta ca băieţii să se ducă în altă parte, pentru ca s-o poată tuli pe străzi… Când Nemecsek văzu cum stau lucrurile, îşi strânse haina pe el, străbătu în fugă maidanul şi o zbughi pe poartă, lăsându-i pe membrii „Asociaţiei chitul” cu gurile căscate.

Adunarea generală rămase într-o tăcere adâncă. În tăcerea asta gravă răsună vocea şi mai gravă a preşedintelui:

— Onoraţi membri au văzut cu toţii purtarea lui Nemecsek Ernő. Declar că Nemecsek Ernő este un laş!

— Aşa este! strigară onoraţii membri. Ba mai mult, Kolnay adaugă:

— Trădător!

Richter, foarte agitat, luă cuvântul:

— Propun ca pe trădătorul ăsta laş, care a părăsit asociaţia când ea a ajuns la strâmtoare, să-l înlăturăm din secretariat, să-l excludem din asociaţie şi să-l trecem în condica noastră secretă ca trădător!

— Da, aşa e, foarte bine, rostiră toţi într-un glas. Şi într-o tăcere deplină, preşedintele rosti pedeapsa: – Adunarea generală îl declară pe Nemecsek Ernő laş şi trădător, îl scoate din funcţia de secretar şi-l exclude din asociaţie. Domnule secretar de şedinţă!

— Prezent, răspunse Leszik.

— Să treci te rog în procesul verbal că adunarea generală îl declară pe Nemecsek Ernő trădător şi să-i scrii numele cu litere mici.

Un murmur străbătu întreaga adunare generală, căci după statut aceasta era pedeapsa cea mai gravă. De aceea, mulţi îl înconjurară pe Leszik, care se aşeză îndată jos şi îşi puse pe genunchi caietul de cinci creiţari, în care se

treceau procesele verbale, şi scrise pe el strâmb, cu nişte litere de-o şchioapă:

„Nemecsek Ernő, trădător”!!!

Astfel a fost ponegrită onoarea lui Nemecsek Ernő de către asociaţia strângătorilor de chit... Nemecsek Ernő însă, sau, dacă preferaţi: *nemecsek Ernő*, alerga într-un suflet spre strada Kinizsi, unde într-o căsuţă scundă şi modestă locuia Boka. El dădu buzna pe poartă şi nimeri drept în braţele lui Boka.

— Ia te uită, spuse acesta surprins. Ce cauţi tu aici? Nemecsek, cu sufletul la gură, îi povesti toată păţania, trăgându-l pe Boka de haină să se grăbească. După o clipă alergau împreună spre maidan.

— Ai văzut şi ai auzit toate astea? îl întrebă Boka din fugă.

— Am şi văzut, am şi auzit.

— Şi Geréb o mai fi acolo?

— Dacă ne grăbim, îl mai apucăm.

În dreptul clinicii au trebuit să se oprească. Sărmanul Nemecsek prinse a tuşi. Se rezemă de zid.

— Tu gră... – spuse el, – tu grăbeşte-te... acolo. Eu... eu... să-mi treacă tuşea. Şi tuşea din toate puterile. Sunt răcit, îi mărturisi el lui Boka, care nu se mişca de lângă el. Am răcit în grădina botanică... când am căzut în lac. Şi asta n-ar fi fost nimic, dar acolo, în seră, când m-am tupilat, în bazin, apa era foarte rece. Atunci m-a pătruns frigul rău de tot.

Intrară în strada Păi. Tocmai când trecură colţul, portiţa maidanului se deschise şi Geréb ieşi grăbit. Nemecsek îl apucă brusc pe Boka:

— Uite-l!

Boka îşi duse mâinile la gură, le făcu pâlnie şi cu o voce puternică strigă de-a lungul străduţei liniştite:

— Geréb!

Geréb se opri şi-şi întoarse capul. Când îl zări pe Boka, râse cu poftă. Apoi, tot râzând, fugi din calea băieţilor şi o luă spre bulevard. Râsul acela răsuna batjocoritor printre casele din strada Pal. Geréb îşi bătea joc de ei.

Cei doi băieţi rămaseră acolo în colţul străzii, ca împietriţi. Geréb dispăruse. Simţeau că totu-i pierdut. Fără să scoată vreun cuvânt, se îndreptară încet şi abătuţi spre portiţa maidanului. De dincolo de gard se auzea până-n stradă larma veselă a celor care băteau mingea şi nişte urale zgomotoase: cei din „asociaţia chitului" îl ovaţionau pe noul preşedinte... Nimeni dintre ei nu ştia că petecul acela de pământ poate nici nu mai era al lor. Petecul acela de pământ budapestan, sterp şi plin de hârtoape, tăpşanul acela înghesuit între două clădiri, pentru sufletele lor de copii însemna nemărginirea, libertatea. Înainte de amiază era prerie americană, după-amiază, pustă maghiară. Pe timp de ploaie reprezenta marea; iarna, Polul Nord. Cu alte cuvinte, era prietenul lor şi se transforma în orice, după dorinţă, numai să-i poată bucura pe ei.

— Vezi, – spuse Nemecsek, – ei habar n-au... Boka lăsă capu-n pământ şi repetă încet:

— Da, habar n-au!

Nemecsek avea multă încredere în Boka. Atâta timp cât prietenul lui deştept şi calm era acolo, lângă el, nu-şi pierdu nădejdea. El nu se sperie cu adevărat decât atunci când văzu în ochii lui Boka prima lacrimă şi când auzi pe preşedinte, chiar pe preşedinte, spunând cu mâhnire adâncă şi cu vocea tremurătoare:

— Ei, acum ce ne facem?

CAPITOL V

După două zile, într-o joi, pe când amurgul învăluia grădina botanică, cei doi străjeri de pe puntea insulei luară poziţia de drepţi în faţa unei făpturi ce se apropia din întuneric.

— Pentru onor arm! strigă unul dintre ei.

Şi amândoi îşi înălţară spre cer lăncile cu vârfuri argintii, pe care lucea palid lumina lunii. Onorul era dat pentru Áts Feri, căpetenia cămăşilor roşii, care trecea grăbit puntea.

— Au venit toţi? întrebă el pe străjeri.

— Da, domnule căpitan!

— Şi Geréb?

— El a sosit primul, domnule căpitan.

Căpitanul schiţă un salut şi străjerii îşi înălţară din nou lăncile deasupra capetelor. Acesta era onorul militar al cămăşilor roşii.

În luminişul de pe insulă se adunaseră toate cămăşile roşii. Când Áts ajunse în mijlocul lor, Pásztor cel mare strigă:

— Pentru onor…

Şi iarăşi lăncile cu vârfurile învelite-n staniol săltară deasupra capetelor.

— Trebuie să ne grăbim, băieţi, – spuse Áts Feri, răspunzând la salut, – deoarece am cam întârziat. Să-ncepem imediat. Aprindeţi lampa.

Nu era voie să se aprindă lampa înainte de sosirea comandantului. Dacă lampa ardea, însemna că şi Áts Feri se aflä pe Insulă. Deci Pásztor cel mic aprinse lampa şi cămăşile roşii se aşezară în jurul ei. Aşteptau cu toţii în linişte cuvântul comandantului.

— Aveţi ceva de raportat? întrebă acesta. Se înfăţişă Szebenics.

— Ei?

— Am onoarea să vă raportez că din magazia de arme lipseşte steagul acela roşu-verde pe care domnul căpitan l-a capturat de la cei din strada Pal.

Comandantul încruntă sprâncenele:

— Dintre arme nu lipseşte niciuna?

— Nu. În calitate de paznic al arsenalului, îndată ce

am sosit aici, m-am dus la ruine să cercetez tomahawk-urile şi lăncile. Erau toate la locul lor: nu lipsea decât steguleţul acela. L-a furat cineva.

— Ai găsit urme?

— Da. Ca în fiecare seară, conform regulamentului, şi ieri am presărat nişte nisip fin în ruine. Iar azi, când m-am uitat, am găsit urme de picioare mici, care duceau de la crăpătură direct la locul unde se afla steguleţul şi de-acolo înapoi. Mai departe nu se mai vedeau, fiindcă pământul e bătătorit şi acoperit cu iarbă.

— Zici că erau urme de tălpi mici?

— Da. Mai mici ca ale lui Wendauer, deşi dintre noi toţi el are piciorul cel mai mic. Se făcu o linişte adâncă.

— Trebuie să fi umblat un străin prin arsenal, spuse comandantul. Şi anume, unul dintre băieţii din strada Păi.

Un murmur trecu printre rândurile cămăşilor roşii.

— Presupun asta, – continuă Ats, – fiindcă dacă ar fi fost vreun alt copil ar fi luat măcar o armă. Dar ăsta n-a luat decât steagul. Pesemne că cei din strada Păi au trimis pe careva să le aducă steagul înapoi. Ştii ceva despre asta, Geréb?

Se vede treaba că Geréb era spionul lor permanent. Acesta se ridică:

— Nu ştiu nimic.

— Bine. Stai jos. O să cercetăm. Acum să ne vedem de treabă. Ştiţi ce ruşine am păţit data trecută. În timp ce eram cu toţii aici, pe insulă, inamicul a agăţat de copacul ăsta un bilet roşu. Au fost atât de iscusiţi, încât nu i-am putut prinde. Ne-am luat după doi băieţi străini până în cartierul funcţionarilor şi de abia acolo ne-am dumirit că degeaba fugiserăm după ei. Biletul acela a fost o mare insultă la adresa noastră şi pentru asta trebuie să ne răzbunăm. Cucerirea maidanului am amânat-o până când Geréb va cerceta terenul. Aşa că acum să ne raporteze el

ce-a constatat şi noi să hotărâm când vom porni la luptă.

Se uită la Geréb:

— Geréb, ridică-te.

Geréb se sculă din nou în picioare.

— S-auzim raportul. Ce ispravă ai făcut?

— Eu... – spuse băiatul puţin cam încurcat, – m-am gândit că s-ar putea să obţinem terenul acela şi fără luptă. M-am gândit că am făcut şi eu parte cândva din ceata lor... şi de ce să fiu tocmai eu cel care... cu alte cuvinte, l-am cumpărat pe paznicul depozitului şi el are să-i alunge de-acolo... de-acolo...

Vorba i se oprise în gât. Áts Feri îl privea atât de aspru, că nu mai putea continua. Comandantul îi vorbi cu vocea aceea puternică şi adâncă, de care băieţii tremurau de câte ori flăcăul acesta voinic se supăra pe ei.

— Nu, – tună el, – se vede că tu încă tot nu ştii cine sunt cămăşile roşii. Noi nu umblăm să mituim, nici nu vrem să ne târguim Dacă ei nu ne dau locul de bunăvoie, o să ştim noi să-l luăm cu forţa. N-am eu nevoie de paznic, nu-i nevoie să-i alunge el. Am eu destulă putere. Ce-i mârşăvia asta?

Tăceau cu toţii şi Geréb îşi plecă privirile-n pământ. Áts Feri se ridică:

— Dacă eşti laş, pleacă acasă!

De mânie, ochii îi scânteiau. Şi Geréb se sperie cumplit. Simţea că, dacă îl izgonesc cămăşile roşii dintre ei, atunci într-adevăr nu mai are nicăieri loc sub soare. Ridică deci capul şi vorbi cu un ton ce căuta să arate hotărâre:

— Nu sunt laş! Sunt cu voi, ţin cu voi, vă jur credinţă vouă!

— Aşa da, spuse Ats. Dar pe faţă i se putea citi că noul venit nu-i era pe plac. Dacă vrei să rămâi cu noi, ai să depui jurământ pe legile noastre.

— Din toată inima! răsuflă uşurat Geréb.

— Atunci dă-mi mâna. Îşi strânseră mâinile.

— Din clipa asta eşti primit printre noi cu rangul de sublocotenent. Szebenics are să-ţi dea o lance şi un tomahawk şi tot el are să te înscrie în registrul secret. Şi acum, ascultă aici. Nu mai putem amâna. Ordon ca atacul să aibă loc mâine. Mâine după masă ne adunăm cu toţii aici. Jumătate din ceată va intra prin strada Maria şi va cuceri fortificaţiile. Celorlalţi le vei deschide portiţa dinspre strada Pál şi ei îi vor alunga pe băieţi de pe maidan. Iar dacă aceştia se vor refugia printre lemne, atunci vor fi atacaţi de armata noastră din fortificaţii. Nouă ne trebuie terenul pentru minge şi o să-l cucerim cu orice preţ! Toţi săriră în picioare.

— Ura!! strigară cămăşile roşii, agitând lăncile în aer. Conducătorul ceru să se facă linişte.

— Să te întreb ceva. Nu crezi că cei din strada Pál bănuiesc că te-ai dat cu noi?

— N-aş crede, răspunse proaspătul sublocotenent. Chiar dacă unul dintre ei a fost aici rândul trecut când a pus biletul acela roşu pe copac, n-a putut să mă vadă pe-ntuneric.

— Deci te poţi duce în voie la ei mâine după-amiază?

— Da.

— N-au să bănuiască nimic?

— Nu. Şi chiar dacă ar bănui ceva, niciunul n-ar îndrăzni să-mi spună o vorbă, pentru că se tem de mine. Toţi sunt nişte fricoşi.

Deodată se auzi o voce ascuţită:

— Nu-i adevărat!

Toţi se uitară împrejur. Áts Feri întrebă surprins:

— Cine a vorbit?

Nimeni nu răspunse. Şi glasul acela ascuţit repetă:

— Nu-i adevărat!

Acum auziră desluşit că vocea venea din vârful copacului şi îndată după asta se auziră crengile trosnind. Printre frunze foia ceva; iar în clipa următoare, un băieţel mic şi blond se dădu jos din copac. Când sări de pe ultima creangă la pământ, îşi scutură liniştit hainele, se opri drept ca un ţăruş şi se uită chiorâş la ceata uluită a cămăşilor roşii. Nimeni nu scotea o vorbă, atât de mare le era

surprinderea la apariţia acestui mic mosafir căzut pe neaşteptate, ca din cer…

Geréb păli.

— Nemecsek! spuse el speriat. Şi puştiul cel blond răspunse:

— Da, Nemecsek, eu sunt. Şi nu mai căutaţi cine a furat steagul străzii Pál din arsenal, că eu l-am luat. Iată-l. Eu sunt cel cu piciorul aşa de mic, mai mic ca al lui Wendauer. Şi n-aş fi scos nicio vorbă, aş fi putut să rămân sus în vârful copacului până aţi fi plecat cu toţii de-aici; doar stau acolo căţărat de la trei şi jumătate. Dar când l-am auzit pe Geréb spunând că printre noi nu se află niciunul curajos, atunci mi-am zis: stai c-am să-ţi arăt eu ţie că se mai găsesc şi printre cei din strada Pál băieţi curajoşi, dacă nu altul, atunci Nemecsek soldatul. Iată-mă-s, am ascultat ce aţi pus la cale, v-am luat înapoi steagul nostru, acum poftim, faceţi cu mine ce vreţi, bateţi-mă, smulgeţi-mi steagul din mână, căci de bunăvoie n-am să-l dau. Poftim, poftim, nu vă lăsaţi! Doar sunteţi vreo zece la număr, pe când eu nu sunt decât unul singur!

Vorbind astfel se roşi tot şi-şi desfăcu braţele în lături. Într-o mână strângea cu putere steguleţul. Cămăşile roşii nu-şi puteau veni în fire şi se uitau la puştiul acela blond, căzut ca din cer în mijlocul lor şi care le striga curajos în faţă, cu fruntea sus, ca unul care ar fi fost atât de puternic, încât ar fi putut ciomăgi întreaga adunare împreună cu Áts Feri şi cu cei doi Pásztori voinici.

Primii care şi-au revenit au fost fraţii Pásztor. S-au apropiat de micul Nemecsek şi l-au apucat de mâini. Cel mai mic dintre Pásztori se aşezase în partea dreaptă şi se şi întindea să-i apuce mâna ca să-i smulgă steagul, când vocea lui Áts Feri sparse tăcerea:

— Staţi! Nu vă atingeţi de el!

Pásztorilor nu le veniră să-şi creadă urechilor.

— Să nu vă atingeţi de el. Puştiul ăsta îmi place. Eşti curajos, Nemecsek, sau cum te mai cheamă. Uite, îţi întind mâna. Vino la noi, la cămăşile roşii.

Nemecsek dădu din cap, împotrivindu-se.

— Eu nu! se îndârji el.

Vocea îi tremura; dar nu de teamă, ci de tulburare. Stătea acolo palid, cu figura serioasă şi repeta: – Eu nu!

Áts Feri zâmbi, apoi spuse:

— Dacă nu vrei, nu-i nimic. Până acum, încă n-am rugat pe nimeni să vină la noi. Toţi câţi sunt aici m-au rugat să-i primesc. Tu eşti primul pe care l-am chemat. Dar dacă nu vrei, n-ai decât să nu vii…

Şi-i întoarse spatele.

— Ce să facem cu el? întrebară Pásztorii. Comandantul le răspunse cu jumătate de gură:

— Luaţi-i steagul.

Cu o singură mişcare, Pásztor cel mare smulse steagul roşu-verde din mâna mică şi plăpândă a lui Nemecsek. Tare îl durea locul de unde îl apucase Pásztor, dar strânse din dinţi şi nu lăsă să-i scape niciun sunet de pe buze.

— S-a făcut! mârâi Pásztor.

Toată lumea aştepta să vadă ce va urma, ce pedeapsă grozavă o să născocească Áts Feri cel aprig. Nemecsek stătea dârz la locul lui şi-şi strângea buzele. Áts Feri se întoarse spre el şi făcu semn fraţilor Pásztor:

— Asta-i tare slab. Nu face să-l baţi. În schimb… puteţi să-l îmbăiaţi niţel.

Cămăşile roşii hohotiră de râs. Râse şi Áts Feri, râseră şi Pásztorii. Szebenics îşi zvârli şapca în aer, iar Wendauer ţopăia ca un smintit. Până şi Geréb se hlizea acolo sub copac. Dar în veselia asta generală unul singur rămase serios: Nemecsek. Era răcit şi de câteva zile tuşea întruna. Maică-sa nu-i dăduse voie să iasă din casă în ziua

aceea, dar el n-a putut răbda să stea închis între pereţii camerei. La ora trei fugi de-acasă şi de la trei şi jumătate până seara a tot stat cocoţat în vârful copacului de pe insulă. Dar pentru nimic în lume n-ar fi scos un cuvânt. Să le fi spus că-i răcit? Ar fi râs şi mai tare de el. Şi s-ar fi zâmbat şi Geréb, cum făcea în clipa aceea, căscând o gură de i se vedeau toţi dinţii. Deci tăcu. Rabdă apoi ca, în mijlocul hohotelor de râs, să fie dus pe malul insulei şi acolo să fie împins de către cei doi Pásztori în vadul cu apa scăzută a lacului. Pásztorii erau nişte vlăjgani înspăimântători. Unul i-a cuprins amândouă mâinile, iar celălalt l-a apucat de ceafă. L-au vârât în apă până la gât. Şi în clipa aceea toţi cei de pe insulă chiuiră de bucurie. Pe mal cămăşile roşii ţopăiau, aruncându-şi şepcile pe sus, şi ţipau cât îi ţinea gura:

— Hopa-hop! Hopa-hop! Asta era strigătul lor.

Şi chiuiturile se amestecară cu hohotele de râs, spărgând liniştea serii. Iar pe mal, în faţa lui Nemecsek, care se uita din apă cu ochi trişti, ca o broscuţă mâhnită, stătea crăcănat Geréb şi-l tot arăta celorlalţi cu capul, hohotind de râs.

Pe urmă, Pásztorii i-au dat drumul şi Nemecsek putu să iasă din lac. Şi abia atunci s-a dezlănţuit adevărata veselie, când l-au văzut cu hainele leoarcă de apă şi pline de noroi. Surtucul îi era atât de îmbibat, încât când lăsă mâinile în jos apa începu să-i curgă pe mâneci ca turnată cu găleata. Toţi se feriră din faţa lui când începu să se scuture ca un căţeluş cu blana udată. Şi câte cuvinte de batjocură nu i-a fost dat atunci să audă?

— Broscoiule!

— Ai băut ceva?

—De ce n—ai înotat puţin ?

Dar nu răspunse nimănui. Zâmbea numai amar, netezindu-şi haina udă. Atunci, Geréb se înfipse în faţa lui, îşi deschise gura rânjind şi-l întrebă obraznic:

— Ei, a fost bine?

Nemecsek îşi ridică spre el ochii lui mari, albaştri şi-i răspunse încet:

— A fost bine. Şi adăugă: A fost bine. A fost cu mult mai bine decât să stai pe mal şi să râzi de mine. Aş prefera să mă apuce Anul Nou stând în apă până la gât, decât să mă dau cu duşmanii prietenilor mei. Nu-mi pare rău că m-aţi vârât în apă; rândul trecut am intrat eu singur. Te-am văzut şi atunci aici, pe insulă, printre străini. Dar pe mine oricât m-aţi chema printre voi, oricât v-aţi linguşi pe lângă mine şi oricâte daruri mi-aţi face, tot n-o să mă puteţi ademeni. Şi chiar dacă mă mai vârâţi o dată în apă şi încă de o sută şi de o mie de ori, tot am să vin aici şi mâine, şi

poimâine. Am să-mi găsesc eu o ascunzătoare unde să nu mă puteţi găsi. Nu mi-e frică de niciunul dintre voi. Şi dacă o să veniţi în strada Pál să ne luaţi terenul, să ştiţi că n-o să stăm cu mâinile încrucişate! Am să vă arăt eu că acolo, unde şi noi suntem zece, altfel se stă de vorbă cu voi, nu ca acum. V-a fost uşor să vă purtaţi aşa cu mine! Cine-i mai tare, învinge. Pásztorii mi-au furat bilele în grădina muzeului pentru că au fost mai tari. Lesne-i zece contra unu! Dar mie nu-mi pasă. Pe mine puteţi să mă bateţi dacă vă place. Dacă aş fi vrut, puteam scăpa de baia asta. Dar n-am poftă să fiu de-ai voştri. Mai bine să mă înecaţi, sau să-mi daţi cu ceva în cap, decât să mă fac trădător, ca cel care stă acolo, uite colo… întinse mâna şi arătă pe Geréb, căruia acum îi pierise veselia. Lumina lămpii cădea pe căpşorul frumos şi blond al lui Nemecsek, pe hainele-i lucioase, de apă. Îl privea pe Geréb în ochi, cu curaj, cu mândrie, cu inima curată. Şi Geréb simţea căutătura aceea ca o greutate care-l apăsa pe suflet. Deveni serios şi-şi plecă capu-n pământ. Se făcuse o linişte atât de mare în clipa aceea, încât se putea auzi cum cădeau picurii din hainele lui Nemecsek pe pământul bătucit…

Nemecsek strigă deodată, spărgând liniştea:

— Pot să plec?

Nimeni nu răspunse. Mai întrebă o dată:

— Păi nu mă ciomăgiţi? Pot să plec?

Şi deoarece nici de data asta nu-i răspunse nimeni, porni spre pod liniştit, cu paşi rari. Nicio mână nu se mişcă, niciun băiat nu se clinti de la locul lui. Fiecare simţea că acest copil cât un năpârstoc era cu adevărat un mic erou, că ar fi meritat să fie bărbat împlinit.

Cei doi străjeri de pe pod, care fuseseră martori la toată întâmplarea, îl priveau cu uimire şi nu s-ar fi atins de el pentru nimic în lume. Când Nemecsek ajunse pe pod, vocea adâncă şi tunătoare a lui Áts Feri sparse tăcerea:

— Pentru onor!

Cei doi străjeri îşi luară poziţia de drepţi şi-şi prezentară lăncile cu vârfurile argintii.

Toţi ceilalţi băieţi făcură la fel. Şi în timp ce vârfurile argintii ale lăncilor ridicate luceau sub razele lunii, nimeni nu scoase vreun cuvânt. Nu se auzeau decât paşii lui Nemecsek bocănind pe pod şi îndepărtându-se de ei, apoi doar plescăitul pantofilor plini cu apă… Nemecsek plecase.

Cămăşile roşii rămaseră pe insulă foarte tulburaţi. Áts Feri stătea în mijlocul luminişului cu capu-n pământ. Geréb, alb ca varul, veni spre el şi bolborosi ceva.

— Ştii… te rog… începu el să bâlbâie.

Dar Áts Feri îi întoarse spatele. Descumpănit, Geréb o luă spre băieţii ce stăteau smirnă şi se adresă lui Pásztor cel mare, mormăind:

— Ştii… te rog…

Dar Pásztor repetă gestul comandantului său; se întoarse şi el cu spatele la Geréb, care rămase nedumerit. Nu ştia ce să facă. Apoi spuse cu glas stins:

— Atunci plec…

Nici de data asta nu căpătă vreun răspuns. Atunci porni pe acelaşi drum pe unde trecuse adineauri micul Nemecsek. Dar lui nimeni nu-i dădu onorul. Străjerii, rezemaţi de balustradă, se uitau în jos spre apă. Şi în liniştea grădinii se auziră depărtându-se şi paşii lui Geréb…

Când cămăşile roşii rămaseră singuri, Áts Feri se duse drept în faţa lui Pásztor cel mare. Se apropie atât de mult de el, încât feţele aproape că li se atingeau. Îl întrebă încet:

— Tu i-ai luat băiatului bilele în grădina muzeului? Pásztor răspunse tot încet:

— Eu.

— Era şi fratele tău cu tine?

— Da.

— A fost „einstand”?

— Da.

— Păi n-am interzis eu cămăşilor roşii să jefuiască de bile pe cei mici şi slabi?

Pásztorii tăceau, căci pe Áts Feri nu-l puteau înfrunta. Comandantul le aruncă o privire aspră, şi cu o voce liniştită, dar care nu suferea împotrivire, ordonă:

— Îmbăiaţi-vă. Pásztorii făcură ochii mari.

— Nu înţelegeţi? Aşa cum sunteţi, îmbrăcaţi. Acum e rândul vostru să faceţi baie.

Apoi, văzându-i pe unii zâmbind, adăugă:

— Iar dacă cineva va râde de ei, şi acela o să facă baie! La vorba asta, tuturor le trecu pofta de râs. Áts se întoarse spre Pásztori, de data aceasta zorindu-i:

— Hai, în apă. Până la gât. Unu, doi! Se întoarse spre ceilalţi:

— Stânga-mprejur! Să nu vă uitaţi la ei.

Cămăşile roşii se răsuciră pe călcâie cu spatele spre lac. Nici Áts Feri nu se uita cum îşi îndeplinesc Pásztorii pedeapsa primită. Iar aceştia, abătuţi, intrară încet în lac şi se lăsară cu multă supunere în apă, până la gât. Băieţii nu-i puteau vedea; dar auzeau cum plescăie apa. Áts Feri privi spre lac şi se încredinţa că cei doi băieţi au intrat într-adevăr în apă până la gât. Atunci dădu porunca:

— La depozitul de arme. Înainte marş!

Şi-şi scoase trupa de pe insulă. Străjerii stinseră lampa şi se alăturară trupei, care trecu în pas cadenţat peste pod şi dispăru în desişul grădinii botanice…

Cei doi Pásztori ieşiră din apă. Se priviră unul pe altul, apoi îşi vârâră, după obicei, mâinile în buzunar şi porniră şi ei. Nu schimbară între ei nicio vorbă. Le era ruşine.

Insula rămase pustie în liniştea serii de primăvară,

sub lumina lunii...

CAPITOL VI

A doua zi după-amiază, cam pe la două şi jumătate, când băieţii au început să intre unul după altul pe portiţa maidanului, văzură în curte, pe gard, o foaie mare de hârtie, prinsă în cele patru colţuri cu patru cuie cât toate zilele.

Foaia aceasta nu era altceva decât o proclamaţie scrisă de Boka cu preţul unei nopţi nedormite. Pe ea se înşiruiau litere de tipar mari de o şchioapă, zugrăvite cu tuş negru; numai literele de la începutul propoziţiilor erau roşii ca sângele. Iată *textul* integral al proclamaţiei:

PROCLAMA ŢIE

Băieţi, fiţi gata de luptă! *Imperiul nostru este în pericol*! *Dacă nu vom lupta vitejeşte, vom pierde întregul teritoriu*!

Maidanul este în primejdie! *Cămăşile roşii vor să ne atace*! *Dar noi vom sta de strajă şi, dacă vaf i nevoie, vom şti să-l apărăm chiar cu preţul vieţii*!

Toată lumea la datorie!

Preşedintele

Nimeni n-avea poftă de oină. Mingea se odihnea în buzunarul lui Richter – el era însărcinat cu paza mingilor. Băieţii se foiau de colo-colo, discutau despre apropiatul război, mai făceau ce făceau şi iar se duceau să citească

proclamaţia afişată pe gard. Cuvintele ei însufleţite au fost recitite de zece, de douăzeci de ori. Ba câţiva chiar ştiau textul pe dinafară şi de pe înălţimea stivelor de lemne îl rosteau cu multă înflăcărare în faţa altora, care, deşi îl ştiau şi ei pe de rost, îl ascultau totuşi cu gurile căscate; iar după aceea alergau iarăşi la gard şi mai citeau o dată proclamaţia, ca s-o poată recita fără greş de pe stivele de lemne.

Această proclamaţie, unică în felul ei, le pătrunsese în suflet, într-adevăr, situaţia trebuia să fi fost foarte grea şi pericolul extrem de serios, din moment ce Boka s-a hotărât să dea o proclamaţie întărită chiar cu înalta sa iscălitură.

Băieţii aflaseră unele amănunte. Pe ici, pe colo se rostea numele lui Geréb, dar nimeni nu ştia ceva precis în legătură cu el. Din anumite motive, preşedintele a hotărât că e mai bine să tăinuiască întâmplarea cu Geréb, mai ales că spera să-l prindă aici, pe maidan, şi să-l trimită în faţa judecăţii. Desigur că lui Boka nici prin minte nu i-ar fi trecut, ca nimănui de altfel, că Nemecsek cel mititel va face pe pielea lui o escapadă în grădina botanică şi că acolo, în inima taberei oştilor duşmane, va provoca un scandal cu răsunet mondial… Preşedintele n-a aflat despre asta decât azi-dimineaţă, la şcoală, după ora de latină, în pivniţa unde pedelul vindea pâine cu unt, când Nemecsek, luându-l deoparte, i-a povestit totul. Deşi era două şi jumătate, pe maidan mai domnea încă o mare nesiguranţă. Toată lumea îl aştepta pe preşedinte. La frământarea generală s-a mai adăugat şi faptul că în sânul „asociaţiei chitului” a izbucnit un scandal: chitul asociaţiei se uscase. Se crăpase şi nu mai era bun de nimic, adică nu mai putea fi frământat. Aceasta era, fără îndoială, vina preşedintelui, căci, după cele întâmplate, cred că vă este cât se poate de clar că preşedintele asociaţiei avea obligaţia să mestece

chitul din când în când. Kolnay, noul preşedinte, şi-a neglijat această îndatorire în modul cel mai condamnabil. E uşor de ghicit cine a fost primul care şi-a ridicat glasul împotriva acestei neglijenţe. Cel care a deschis discuţia a fost Barabás. El s-a dus pe la toţi băieţii şi cu vorbe foarte aspre a înfierat neglijenţa noului preşedinte. Acţiunea lui n-a fost zadarnică, deoarece în cinci minute a izbutit să convingă o parte dintre membri să ceară numaidecât convocarea unei adunări extraordinare. Kolnay bănuia despre ce-i vorba.

— Bine, – protestă el, – dar acum chestiunea maidanului e mai importantă. Adunarea extraordinară am s-o convoc abia mâine.

Dar Barabás făcea tărăboi:

— Nu merge chiar aşa! Pesemne că domnul preşedinte s-a speriat!

— De tine?

— Nu de mine, ci de adunarea generală. Cerem s-o convocaţi chiar astăzi.

Kolnay tocmai voia să răspundă, când dinspre poartă se auzi semnalul cunoscut al băieţilor din strada Pal:

— Haho-hoo! Haho-hoo!

Toţi îşi întoarseră privirile într-acolo. Pe portiţă intră Boka. Lângă el păşea Nemecsek, cu gâtul înfăşurat bine într-un fular roşu, împletit. Sosirea preşedintelui puse capăt discuţiilor. Kolnay se înduplecă dintr-odată:

— Bine, o să ţinem adunarea generală chiar astăzi. Dar să-l ascultăm mai întâi pe Boka.

— De acord, răspunse Barabás, pe când ceilalţi membri ai „asociaţiei chitului”, împreună cu restul băieţilor, îl înconjurară pe Boka şi îl asaltară cu o mie de întrebări.

Kolnay şi Barabás au luat-o şi ei spre grup. Boka ceru să se facă linişte. Apoi, în timp ce toţi îl ascultau cu

curiozitate, el le spuse:

— Băieţi! Aţi putut citi şi în proclamaţie ce pericol ne ameninţă. Iscoadele noastre au pătruns în tabăra duşmană şi au aflat că inamicul a plănuit să dea iatacul mâine.

Nimeni nu se aştepta ca războiul să izbucnească atât de curând.

— Da, mâine, – continuă Boka, – aşa că începând cu ziua de azi se instituie starea de asediu. Fiecare este dator să dea ascultare superiorului său şi toţi ofiţerii la un loc îmi datorează ascultare mie. Să nu vă închipuiţi cumva că ne aşteaptă o joacă de copii. Cămăşile roşii sunt toţi băieţi voinici şi-s mulţi la număr. Lupta are să fie foarte dârză. Însă nu vreau să silesc pe nimeni şi de aceea declar că cel care nu vrea să ia parte la luptă să o spună de pe acum!

Se aşternu o linişte adâncă. Nimeni nu deschise gura. Boka repetă:

— Cine nu vrea să ia parte la luptă, să iasă la raport acum! Nu iese nimeni?

Toţi strigară într-un glas:

— Nimeni!

— Atunci să vă daţi cuvântul de cinste că mâine, la ora două, veţi fi cu toţii aici.

Băieţii au trecut pe rând prin faţa lui Boka şi s-au legat că a doua zi vor vani negreşit. Apoi Boka, după ce dădu mina cu fiecare, le spuse cu vocea ridicată:

— Cine nu vine mâine, acela e om fără cuvânt şi să nu mai calce pe aici, că punem băţul pe el.

Leszik ieşi din front.

— Domnule preşedinte, – izbucni el, – toţi suntem aici, numai Geréb lipseşte.

Atunci se făcu o linişte de moarte. Erau tare curioşi să afle ce e cu Geréb. Dar Boka nu era băiatul care să-şi schimbe hotărârea. El nu voia să-l dea de gol pe Geréb decât atunci când acesta va fi de faţă aici, în faţa tuturor.

Câţiva se interesară:

— Ce e cu Geréb?

— Nimic, le răspunse Boka liniştit. Despre asta vorbim noi altă dată. Mai întâi să câştigăm bătălia. Înainte însă de a da ordine, trebuie să vă spun ceva: Să se pună capăt oricărei neînţelegeri. Cei care sunt certaţi să se împace.

Iar se făcu linişte.

— Ei, – întrebă preşedintele, – nu e nimeni certat? Weisz răspunse sfios:

— După câte ştiu…

— Hai, vorbeşte!

— …Kolnay… îşi Barabás…

— Adevărat? Barabás se înroşi.

— Da, mormăi el, Kolnay… Iar Kolmay, la fel:

— Da… Barabás…

— Împăcaţi-vă imediat, – le strigă Boka, – căci altfel vă dau afară pe amândoi. Numai aşa putem lupta, dacă suntem cu toţii prieteni buni!

Cei doi adversari se mişcară tare greu până în faţa lui Boka şi, vrând-nevrând, îşi întinseră mâinile. Dar abia îşi dădură mâna, că Barabás şi interveni:

— Domnule preşedinte!

— Ce vrei?

— Aş avea de pus o condiţie.

— Anume?

— Că, dacă… cumva cămăşile roşii nu ne mai atacă, atunci… atunci… să am voie să fiu din nou certat cu Kolnay, căci… Boka îi aruncă o privire, de parcă ar fi voit să-l străpungă:

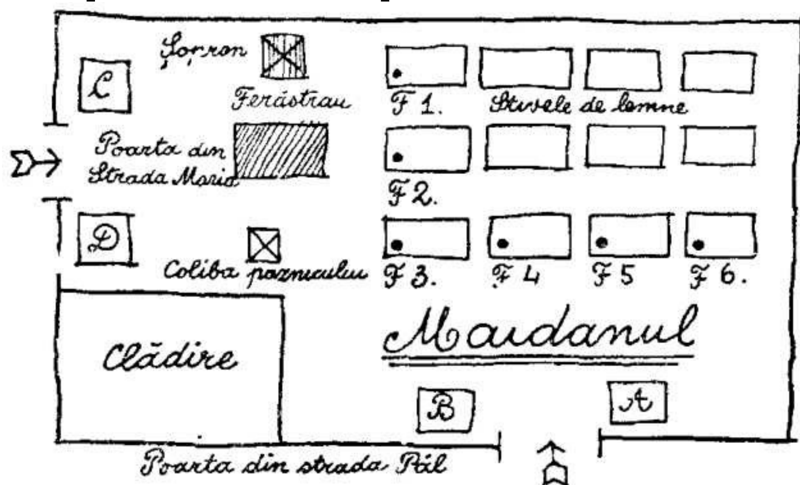
— Taci!

Drept care, Barabás tăcu. Dar se vedea bine că nu mai poate de necaz şi că ar fi dat nu ştiu ce ca în clipa aceea să-i poată trage lui Kolnay, care zâmbea, un ghiont

zdravăn în coastă.

— Iar acum, – spuse Boka, – soldat, dă-mi te rog dispozitivul de luptă.

Nemecsek îşi duse serviabil mâna la buzunar şi scoase de-acolo o foaie de hârtie. Dispozitivul întocmit de Boka în după masa aceea se prezenta în felul acesta:

Boka *aşeză* planul pe o piatră şi băieţii se înghesuiră de jur-împrejur. Fiecare aştepta cu nerăbdare să vadă unde va fi repartizat, ce misiune i se va încredinţa. Boka începu să-şi explice planul:

— Fiţi foarte atenţi. Nu vă luaţi ochii de pe desenul ăsta. E harta imperiului nostru. Duşmanul, după informaţiile pe care le-am căpătat prin iscoadele noastre, va ataca deodată din două părţi: din strada Pál şi din strada Maria. Să luăm lucrurile pe rând. Aceste două pătrăţele, însemnate cu „A” şi „B”, arată batalioanele aşezate pentru apărarea porţii. Batalionul „A” este format din trei oameni, sub comanda lui Weisz. Batalionul „B” este compus tot din trei oameni şi e comandat de Leszik. Poarta dinspre strada Maria este apărată de asemenea de două batalioane: „C”, sub comanda lui Richter, şi „D”, sub

comanda lui Kolnay.

— De ce nu eu?

— Cine a vorbit? îşi ridică Boka privirea cu severitate. Se înfăţişă Barabás.

— Iarăşi tu? Dacă mai spui o vorbă, te trimit La Curtea Marţială! Stai jos!

Barabás bolborosi ceva şi se aşeză la locul lui. Boka continuă să explice:

— Punctele negre, însemnate cu litera F şi cu cifre, reprezintă fortăreţele pe care le vom aproviziona cu nisip; astfel încât pentru fiecare fortăreaţă ajung doi oameni. E uşor să lupţi cu nisip. De altfel, fortăreţele sunt atât de aproape unele de altele, încât dacă una este atacată, cealaltă îi poate veni în ajutor. Fortăreţele nr. 1, 2 şi 3 apără maidanul dinspre strada Maria, iar fortăreţele nr. 4, 5 şi 6 sprijină cu bombe de nisip operaţiunile batalioanelor „A” şi „B”. Repartizarea oamenilor pe fortăreţe v-o comunic mai târziu. Comandanţii de batalion să-şi aleagă câte doi aghiotanţi. Aţi înţeles?

— Da, răspunseră toţi în cor.

Băieţii înconjuraseră minunata hartă de război şi se uitau la ea cu gurile căscate şi cu ochii mari de uimire. Unii chiar îşi scoseseră carneţelele de note şi-şi însemnau acolo cele spuse de preşedintele-comandant de oşti.

— Aşadar, – spuse Boka, – acesta este dispozitivul. Urmează acum ordinea de bătaie propriu-zisă.

Să fiţi foarte atenţi. În momentul când santinela va vesti de sus, de pe gard, că se apropie cămăşile roşii, batalioanele „A” şi „B” vor deschide poarta.

— O deschidem?

— Da, o deschideţi. Noi nu ne zăvorim, noi primim lupta. Să intre mai întâi pe maidan, că pe urmă vom avea noi grijă să-i alungăm. Deci, batalioanele vor deschide poarta şi-i vor lăsa să intre; iar după ce vor intra până la

ultimul om, îi vor ataca. În acelaşi timp, fortăreţele nr. 4, 5 şi 6 vor începe bombardamentul. Aceasta este una din misiunile armatei din strada Păi. Dacă puteţi să-i alungaţi, bine; dacă nu puteţi, atunci cel puţin să-i împiedicaţi să pătrundă dincolo de linia formată de fortăreţele nr. 3, 4, 5 şi 6 şi să-i ţineţi pe maidan. Armata a doua, cea din strada Maria, are un rol mai greu. Richter şi Kolnay, fiţi foarte atenţi. Batalioanele „C” şi „D” îşi vor fixa postul de observaţie înspre strada Maria. Când cea de a doua ceată a cămăşilor roşii va apărea dinspre strada Maria, batalioanele vor sta în ordine de bătaie. Şi când cămăşile roşii vor intra pe poarta cea mare, atunci ambele batalioane se vor preface că fug. Uitaţi-vă aici pe hartă... vedeţi? Batalionul „C” – ăsta e al tău, Richter – va fugi în şopron... îi arătă cu degetul: Uite, aici. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Iar batalionul „D”, al lui Kolnay, va fugi şi se va ascunde în coliba lui Janó. Acum fiţi atenţi, căci urmează cel mai important lucru. Şi uitaţi-vă bine la hartă. Cămăşile roşii, venind din partea aceasta, vor ocoli ferăstrăul pe ambele părţi, iar când vor ajunge în dosul lui, se vor găsi în faţa fortăreţelor nr. 1, 2 şi 3. Acestea vor deschide imediat bombardamentul. În aceeaşi clipă, cele două batalioane vor trece la atac: unul din şopron, celălalt din coliba paznicului, surprinzând inamicul pe la spate. Dacă veţi lupta vitejeşte, inamicul va fi la mare strâmtoare şi va trebui să se predea, iar voi o să-i îngrămădiţi în colibă şi-o să-i încuiaţi acolo. Apoi, cele două batalioane – batalionul „C” pe lângă colibă, iar batalionul „D” ocolind stivele de lemne – vor apărea pe maidan în dreptul fortăreţei nr. 6 şi se vor grăbi să sară în ajutorul batalioanelor „A” şi „B”. Luptătorii din fortăreţele nr. 1 şi 2 se vor deplasa în fortăreţele nr. 4 şi 5, ca să intensifice bombardamentul. Batalioanele „A”, „B”, „C” şi „D”, desfăşurate într-o

singură linie, vor împinge inamicul spre poarta dinspre strada Pal. În acest timp, pe deasupra capetelor noastre, toate fortăreţele vor bombarda inamicul, care nu va putea rezista forţelor noastre reunite. Atunci, îl vom izgoni pe poarta din strada Pál. Aţi înţeles?

Această întrebare stârni un entuziasm uriaş. Batistele fluturau şi pălăriile erau aruncate în aer. Nemecsek îşi desfăcu de la gât fularul cel mare, de lână roşie, şi în mijlocul ovaţiilor generale strigă şi el, aşa gutunărit cum era:

— Trăiască preşedintele!

— Trăiască! răspunseră ceilalţi. Dar Boka le făcu din nou semn:

— Linişte. Încă ceva. Eu şi cu aghiotantul meu ne vom afla în apropierea batalioanelor „C” şi „D”. Trebuie să executaţi cele transmise prin el, ca şi cum v-aş ordona eu însumi.

— Cine-i aghiotantul?

— Nemiecsek.

Câteva priviri se încrucişară repede. Ba membrii „asociaţiei chitului” îşi dădură chiar coate, în semn că ar trebui să protesteze. Se auziră şoapte:

— Hai, spune!

— Spune tu!

— De ce eu? Spune tu! Boka îi privi mirat:

— Poate aveţi ceva de obiectat împotriva lui? Leszik fu singurul care îndrăzni să răspundă:

— Da.

— Ce anume?

— La adunarea generală a „asociaţiei chitului”, recent… când…

Dar Boka îşi pierdu răbdarea, aşa că strigă la Leszik:

— Destul. Să taci. Nu mă interesează toate neroziile voastre. Nemecsek e aghiotantul meu, şi cu asta, basta!

Cine mai scoate o vorbă împotriva lui, îl trimit în faţa tribunalului militar.

Hotărârea era cam aspră, dar recunoscură cu toţii că în timp de război nu se poate proceda altfel. Deci se împăcară cu ideea că Nemecsek va fi aghiotant. Între conducătorii „asociaţiei chitul” începu o mică discuţie pe şoptite. Ei spuneau că aceasta-i o jignire adusă asociaţiei. Le era ruşine că o funcţie atât de importantă în război îi revenise tocmai aceluia despre care adunarea lor generală a declarat că-i trădător şi al cărui nume ei l-au scris în cartea. neagră cu litere mici. Deşi, dacă ar fi ştiut…

Apoi, Boka scoase din buzunar o listă, din care citi repartizarea nominală a oamenilor pe fortăreţe. Comandanţii de batalioane şi-au ales fiecare câte doi oameni. Toate acestea au decurs ou foarte multă seriozitate şi băieţii erau atât de emoţionaţi, încât nu scoaseră nicio vorbă. Când totul era gata, Boka ordonă:

— Să treacă fiecare la locul său. Începem manevrele de război!

Cât ai clipi, băieţii se şi împrăştiară la locurile lor.

— Fiecare s-aştepte ordinele mele! mai strigă Boka în urma lor.

În mijlocul maidanului nu rămase decât el cu Nemecsek, aghiotantul, care tuşea zdravăn.

— Ernő, – îl sfătui Boka cu blândeţe, – pune-ţi fularul la gât. Te-ai răcorit destul.

Nemecsek se uită cu recunoştinţă la prietenul său şi-l ascultă ca pe un frate mai mare, înfăşurându-şi în jurul gâtului fularul roşu, care-i ajungea până la urechi.

Apoi Boka îi spuse:

— Acum am să transmit prin tine un ordin fortăreţei nr. 2. Ascultă aici…

Dar în clipa aceea Nemecsek făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată: întrerupse vorba superiorului său.

— Iartă-mă, – îndrăzni el, – dar mai întâi aş vrea să-ţi spun ceva.

Boka încruntă sprâncenele:

— Ce e?

— Adineauri, aici, membrii asociaţiei…

— Ia te rog! strigă nerăbdător preşedintele. Şi tu iei în serios neroziile ăstora?

— Da, – răspunse Nemecsek, – căci şi ei le iau în serios, îmi dau seama că sunt proşti şi nu-mi pasă ce gândesc despre mine; dar nu mi-ar plăcea dacă şi tu… dacă tu… dacă şi tu… m-ai dispreţui.

— De ce să te dispreţuiesc?

Dintre *canafurile* fularului cel mare îi răspunse o voce gata să plângă:

— Că ei au spus despre mine… că… că… sunt

trădător.

— Trădător? Tu?

— Da. Eu.

— Ei, asta mă interesează într-adevăr.

Şi Nemecsek îi povesti pe apucate, cu vocea înăbuşită, ce se întâmplase în ajun. Cum a trebuit să se grăbească tocmai în momentul în care membrii asociaţiei depuneau jurământul secret. Cum ei au socotit fuga lui drept laşitate. Că ar fi trădător şi necinstit şi că s-ar teme să intre în asociaţia secretă. Şi că toate acestea s-au întâmplat din cauză că sublocotenenţii, locotenenţii şi căpitanii încep să ia în nume de rău faptul că preşedintele nu se apropie mai mult ide ei şi că, în schimb, în toate secretele de stat se sfătuieşte cu un soldat de rând. Şi, în sfârşit, că i-au scris numele în cartea neagră numai cu litere mici.

Boka îl ascultă pe Nemecsek cu răbdare, până la capăt. Tăcea. Îl durea faptul că se aflau printre ei şi asemenea băieţi. Boka era băiat deştept, dar cu toate acestea încă nu ştia că oamenii nu sunt toţi la fel de buni. Apoi se uită cu dragoste la puştiul cel blond.

— Bine, Ernő, – îl sfătui el, – tu să-ţi vezi de treabă şi nu-ţi mai bate capul cu ei. Astăzi, în pragul războiului, nu vreau să le spun nimic. Dar îndată ce-l isprăvim, am să-i iau eu la zor. Acum repede-te în goana calului la fortăreţele nr. 1 şi 2 şi transmite băieţilor ordinul să treacă imediat în fortăreţele nr. 4 şi 5. Vreau să văd cât timp le ia operaţia asta.

Soldatul luă poziţia de drepţi, salută reglementar şi, cu toate că în clipa aceea se gândea ce trist e că problema cinstei şi devotamentului său rămâne încă nerezolvată din cauza războiului, îşi lăsă amărăciunea la o parte şi rosti prompt, milităreşte:

— Am înţeles, domnule preşedinte.

Apoi o luă la galop, stârnind praful în urma sa. Nu trecu mult şi aghiotantul dispăru printre stivele de lemne, de pe vârfurile cărora, din fortăreţe, îl urmăreau capete curioase de copii, cu ochii mari. Pe feţele lor se citea înfrigurarea, care de obicei pune stăpânire şi pe adevăraţii soldaţi înainte de luptă, după cum aflăm din relatările curajoşilor corespondenţi de război, buni cunoscători ai sufletului omenesc.

Boka rămase singur cuc în mijlocul maidanului. Zgomotul făcut pe caldarâm de roţile trăsurilor pătrundea până aci, pe această întindere mare, de pământ, împrejmuită. Dar cu toate acestea Boka se simţea ca şi cum s-ar fi aflat nu în inima unui oraş *mare*, ci undeva departe, într-un teritoriu străin, într-o câmpie imensă, unde mâine se va da o Luptă care va hotărî soarta popoarelor. Băieţii aşteptau liniştiţi ordinul. Boka simţea că acum totul va depinde de el. De el depinde bunăstarea acestei mici societăţi, viitorul ei. De el depindeau după-amiezile vesele, jocurile cu mingea şi atâtea alte jocuri şi distracţii, cu care prietenii lui petreceau aici. Şi Boka era acum mândru că şi-a luat asupra sa o sarcină atât de frumoasă.

„Da, – se gândea el, – am să vă apăr!”

Cuprinse cu privirea maidanul cel drag. Apoi se uită spre stivele de lemne, din spatele cărora se înălţa curios coşul cel subţirel şi negru al ferăstrăului, care scotea vesel norişori albi de vapori, atât de vesel şi de fără griji, ca şi cum ziua aceea ar fi fost la fel ca toate celelalte, ca şi cum nu s-ar fi decis acum soarta tuturor.

Da, Boka se simţea ca un mare general înaintea bătăliei hotărâtoare. Se gândi o clipă la marele Napoleon… apoi gândul i se duse spre viitor. Ce va ajunge el? Ce va fi? Ce se va alege de dânsul? Oare o să fie soldat adevărat şi o să conducă vreodată o armată în uniformă, undeva,

departe, pe un adevărat câmp de bătălie, nu ca să lupte pentru un petic de pământ, ca fărâma aceasta de maidan, oi pentru întinderea aceea de pământ nemărginită şi scumpă ce se cheamă patrie? Sau o să ajungă medic, ca să ducă în fiecare zi o luptă grea, plină de răspundere şi curajoasă, împotriva bolilor?

Şi-n timp ce Boka se gândea astfel, umbrele apusului învăluiau treptat totul în jur. Băiatul oftă adânc şi porni spre stivele de lemne să inspecteze trupele din fortificaţii.

Când din vârful stivelor băieţii au văzut că generalul lor se apropie, în fortăreţe începu forfota. Bombele de nisip erau rânduite frumos şi cu toţii luară poziţia de drepţi.

Dar comandantul se opri deodată la jumătatea drumului şi se uită înapoi. Parcă asculta ceva. Apoi se întoarse şi porni iute spre portiţa cea mică în care bătea cineva. Boka trase zăvorul şi o deschise. Surprinderea lui fu atât de mare, încât se dădu înapoi. În faţa lui se afla Geréb.

— Tu eşti? îl întrebă acesta încurcat.

Boka nu putu răspunde imediat. Geréb intră încet şi trase portiţa după el. Boka tot nu-şi dădea seama ce voia de la el. Dar acesta nu mai era atât de vesel şi liniştit ca altă dată. Arăta palid şi trist şi îşi tot potrivea nervos gulerul; se vedea bine că voia să spună ceva, dar nu ştia cum să înceapă. Nu vorbea nici Boka, şi nici el, şi pentru câteva clipe amândoi statură tăcuţi unul în faţa celuilalt şi niciunul nu ştia ce să facă. În sfârşit, începu Geréb:

— Am venit ca… să vorbesc cu tine.

Acum îşi recapătă şi Boka glasul. Îi răspunse simplu şi serios:

— N-am ce vorbi cu tine. Cel mai cuminte lucru pe care-l poţi face acum e să ieşi pe poarta asta, aşa cum ai intrat.

Băiatul însă nu se învoi.

— Uite, Boka, – adăugă el, – ştiu că ai aflat totul. Ştiu că toţi aţi aflat că am trecut de partea cămăşilor roşii. Dar acum n-am venit aci ca spion, ci ca prieten.

Boka spuse aproape în şoaptă:

— Tu nu poţi veni aici ca prieten.

Geréb îşi plecă capul. El se pregătise să fie primit cu asprime, să fie alungat, nu se aşteptase să i se vorbească atât de blând, pe un ton atât de trist şi asta îl durea mult, chiar mai mult decât dacă ar fi fost bătut. De aceea începu şi el cu un glas stins şi mâhnit:

— Am venit să-mi repar greşeala.

— Asta nu se poate repara, spuse Boka.

— Dar îmi pare rău… foarte rău… şi v-am adus înapoi steagul pe care Áts Feri l-a luat de aici şi pe care micul Nemecsek îl răpise… şi pe care Pásztorii apoi i l-au smuls din mână.

Spunând acestea scoase de sub haină steguleţul cel mic roşu-verde. Boka se lumină dintr-odată la chip. Steguleţul era boţit şi rupt. Se vedea bine că s-au dat lupte pentru el. Dar tocmai lucrul ăsta îl făcea mai frumos. Era zdrenţuit ca un steag adevărat, sfârtecat în vâltoarea luptelor.

— Steagul, – spuse Boka, – o să-l luăm noi înşine înapoi de la cămăşile roşii. Şi dacă n-o să fim vrednici să-l luăm, atunci nimic nu-şi mai are rostul… Atunci noi tot o să plecăm de-aici, o să ne împrăştiem… n-o să mai fim laolaltă… Dar aşa, nu ne trebuie steagul. Şi nu ne trebuieşti nici tu…

Apoi dădu să plece. Parc-ar fi vrut să-l lase singur pe Geréb. Dar acesta îl apucă de haină.

— János, – rosti el au un glas stins, – recunosc că am greşit mult faţă de voi. Dar vreau să-mi răscumpăr greşeala. Iertaţi-mă.

— Ei, – răspunse Boka, – eu te-am şi iertat.

— Şi mă primiţi înapoi?

— Asta nu.

— Cu niciun chip?

— Cu niciun chip!

Geréb îşi scoase batista şi o duse la ochi. Boka îl sfătui trist:

— Nu plânge, Geréb, nu vreau să plângi aci, în faţa mea. Du-te frumos acasă şi lasă-ne pe noi în pace. Desigur, ai venit acum la noi pentru că ţi-ai pierdut cinstea şi la cămăşile roşii.

Geréb îşi vârî batista în buzunar şi voi să ia o înfăţişare bărbătească:

— Bine, mă duc. N-o să mă mai vedeţi niciodată. Dar îmi dau cuvântul de onoare că n-am venit aci pentru că m-au alungat cămăşile roşii. Am avut un alt motiv.

— Care anume?

— Nu-ţi pot spune. Poate o să afli mai târziu. Numai că, dacă afli, o să fie rău de mine…

Preşedintele făcu ochii mari:

— Nu înţeleg.

— Nu-ţi dau acum nicio explicaţie, îngăimă Geréb, pornind spre portiţă. Acolo se opri, se mai întoarse o dată şi spuse:

— Dacă te mai rog o dată să mă reprimiţi e tot degeaba?

— Degeaba!

— Atunci… nici nu te mai rog.

Şi o zbughi în stradă, trântind portiţa după el. Boka şovăi o clipă. Pentru prima dată în viaţă fusese necruţător cu cineva u Bria gata să fugă după el şi să-i strige: „Vino înapoi şi poartă-te bine de acum înainte”. Dar deodată îi veni în minte râsul acela sfidător deunăzi, când Geréb fugise din calea lui pe strada Pál. Atunci îşi bătuse joc de

ei, de el şi de Nemecsek, care rămăseseră pe marginea trotuarului trişti şi cu capu-n pământ, jigniţi de râsul acela batjocoritor şi răutăcios al lui Geréb.

— Nu, – se hotărî el, – nu-l chem înapoi. Ăsta-i *un* băiat rău.

Apoi se întoarse spre stivele de lemn, dar se opri mirat. În vârful lor se aflau toţi băieţii. Ei urmăriseră întreaga scenă. Se aflau acolo chiar şi cei ce nu fuseseră repartizaţi la fortăreţe. Toată armata aceea mică stătuse aliniată sus, pe cuburile de lemne aranjate simetric şi privise în tăcere, cu respiraţia întretăiată, să vadă ce-o să se întâmple între Boka şi Geréb. Iar când Geréb plecă şi Boka porni spre stive, încordarea stăpânită de până atunci răbufni şi întreaga armată, într-un glas, începu să ovaţioneze dintr-odată.

— Uraaa! strigară glasurile tinere de copii, din înaltul stivelor, şi şepcile zburau vesele în aer.

— Trăiască preşedintele!

Ba chiar şi un fluierat sfâşie aerul, un fluierat atât de puternic, cum poate nici locomotiva n-ar fi fost în stare să scoată, oricât s-ar fi căznit. A fost un fluierat nemaipomenit, triumfal.

Desigur, fluierase Csónakos, care după aceea privi în jurul său şi, rânjind, spuse:

— Mă, niciodată în viaţa mea n-am fluierat cu atâta poftă! Boka se oprise în mijlocul maidanului şi-şi salută armata emoţionat şi fericit. Din nou îi veni în minte marele Napoleon, căci numai el fusese tot atât de iubit de către veteranii săi.

Toţi băieţii văzuseră scena de adineauri şi acum erau lămuriţi în privinţa lui Geréb. E drept că nu s-a auzit până la ei ce-au discutat cei doi la portiţă, dar le-au văzut mişcările şi, astfel, au înţeles totul. Au văzut gestul de refuz al lui Boka. Au văzut că nu i-a dat mâna. L-au văzut

pe Geréb izbucnind în plâns şi l-au văzut plecând. Atunci când s-a oprit în poartă şi s-a adresat din noi lui Boka, toţi au tresărit. Leszik şoptise:

— Vai... te pomeneşti că-l iartă.

Dar când Geréb a plecat totuşi şi an văzut că Boka dă din cap în semn de refuz, ei au dat drumul cu însufleţire acelui „ura", în timp ce preşedintele se-ntorcea spre ei. Băieţii erau mândri că preşedintele lor nu-i un copil, ci un bărbat serios. Ar fi dorit să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute. Pe vremurile astea tulburi nu puteau face altceva decât să strige. Şi au făcut-o cu prisosinţă, din toată inima, cât au putut de tare.

— Eşti un flăcău de nădejde, mă tată, izbucni Csónakos cu mândrie. Dar îndată se corectă speriat: Nu „mă tată"... scuzaţi... domnule preşedinte!

Începură manevrele. Se auzeau comenzi puternice, trupele se mişcau printre stivele de lemne, fortăreţele erau atacate, bombele zburau în toate părţile. Totul mergea strună. Fiecare îşi cunoştea bine îndatorirea. Şi aceasta contribuia la creşterea entuziasmului.

— Vom învinge! se auzea peste tot.

— Îi vom alunga!

— Vom pune prizonierii în lanţuri!

— Îl vom lua prizonier chiar pe Áts Feri!

Numai Boka rămânea serios.

— Să nu vi se urce bucuria la cap, îi sfătui el. Să fiţi veseli după război. Şi acum, cine vrea, poate să plece acasă. Vă mai spun o dată: mâine cine nu va fi la timp aici, acela n-are cuvânt!

Manevrele se isprăviseră, dar nimeni n-avea chef să plece acasă. Se strânseseră grupuri-grupuri şi discutau cazul lui Geréb. Barabás strigă deodată cu o voce stridentă:

— Asociaţia chitului! Asociaţia!

— Ce vrei? îl întrebară băieţii.

— Adunare generală!

Kolnay îşi amintea de adunarea generală pe care o promisese cu puţin timp mai înainte şi în faţa căreia trebuia să dea socoteală de faptul că lăsase chitul asociaţiei să se usuce Aşa că acceptă cu tristeţe.

— Bine, spuse el, – fie şi adunare generală. Rog pe onoraţii membri să se întrunească.

Şi „onoraţii" membri, în frunte cu răutăciosul Barabás, ieşiră dintre stivele de lemne şi se duseră lângă gard, unde trebuia să aibă loc adunarea.

— S-auzim, s-auzim, strigă Barabás. Kolnay vorbi cu ton oficial:

— Deschid şedinţa. Domnul Barabás are cuvântul. Barabás îşi drese glasul, ceea ce nu prevestea lucruri bune.

— Onorată adunare! Domnul preşedinte a avut noroc că datorită manevrelor militare era să nu se mai ţină această adunare, care îl va scoate din funcţia de preşedinte.

— Huooo! Huooo! strigă opoziţia.

— Puteţi să zbieraţi cât poftiţi, – spuse vorbitorul cât putu mai tare, – căci eu ştiu ce vorbesc. Domnul preşedinte a cam amânat lucrurile, din cauza manevrelor… dar acum nu le mai poate amâna, deoarece… Se opri brusc. Cineva bătea cu putere în portiţă şi în ultimul timp băieţii tresăreau la toate zgomotele; nu se ştia momentul în care inamicul putea să se arate.

— Cine să fie? întrebă Barabás. Cu toţii ciuliră urechile. Din nou se auziră nişte bătăi puternice şi grăbite.

— Bate cineva în poartă, rosti Kolnay cu teamă şi se uită în stradă printr-o crăpătură a gardului. Apoi se întoarse foarte surprins spre băieţi: A venit un domn.

— Un domn?

— Da. Un domn cu barbă.

— Păi deschide-i.

Deschise poarta. Într-adevăr, intră un domn bine îmbrăcat, cu o pelerină mare, neagră. Avea o barbă neagră şi purta ochelari. Se opri în prag şi întrebă cu glas răsunător.

— Voi sunteţi băieţii din strada Pál?

— Da, răspunseră în cor membrii „asociaţiei chitului”. Atunci omul cu pelerină intră şi îi privi cu mai multă blândeţe.

— Eu sunt tatăl lui Geréb, le spuse el, în timp ce închidea portiţa în urma sa.

Se făcu linişte. Chestiunea devenise foarte serioasă din moment ce venise chiar tatăl lui Geréb. Leszik îi dădu cu cotul lui Richter:

— Fugi de-l cheamă pe Boka.

Richter alergă înspre ferăstrău, unde Boka tocmai povestea băieţilor isprăvile lui Geréb. Domnul cel bărbos se adresă membrilor „asociaţiei chitului”:

— De ce mi-aţi alungat băiatul dintre voi? Kolnay răspunse:

— Fiindcă ne-a vândut cămăşilor roşii.
— Cine sunt cămăşile roşii?
— Cămăşile roşii sunt o altă grupă de băieţi, care îşi au sediul în grădina botanică… dar acum vor să ne ia terenul nostru”, fiindcă ei n-au unde să joace mingea. Sunt duşmanii noştri.
— Băiatul meu a venit adineauri acasă plângând. Am încercat multă vreme să-l fac să-mi spună ce-a păţit, dar n-a vrut. În sfârşit, când m-am răstit la el, mi-a mărturisit atâta: că îl acuzaţi de trădare. Atunci i-am spus: „Îmi iau pălăria şi mă duc la băieţii aceia. Am să vorbesc cu ei şi am să-i întreb care-i adevărul. Dacă n-au dreptate, am să le pretind să-şi ceară iertare de la tine. Dar dacă au, atunci are să fie bucluc mare, căci tatăl tău a fost toată viaţa om cinstit şi nu poate îngădui ca feciorul lui să-şi trădeze prietenii”. Asta i-am spus. Şi acum sunt aci şi vă cer să-mi spuneţi cinstit, cu sufletul deschis, dacă copilul meu s-a purtat cu voi ca un trădător sau nu. Ei?
Se făcu o linişte adâncă.
— Ei? repetă tatăl lui Geréb. Să nu vă fie teamă de mine. Spuneţi-mi adevărul. Trebuie să ştiu dacă l-aţi învinuit pe nedrept pe fiul meu sau dacă într-adevăr merită să fie pedepsit?
Nu răspunse nimeni. Nimeni mu voia să-l întristeze pe omul acela cu pelerină, care părea atât de cumsecade şi care ţinea atât de mult la cinstea feciorului său, elev de gimnaziu. Omul se întoarse spre Kolnay:
— Tu ai spus că v-a trădat. Trebuie să dovedeşti. Când v-a trădat? Cum v-a trădat?
— Eu… eu… eu numai am auzit… bâigui Kolnay.
— Astea-s fleacuri. Cine ştie ceva precis? Cine l-a văzut? Cine ştie?
În clipa aceea apărură dintre fortificaţii Boka şi Nemecsek. îi aducea Richter. Kolnay răsuflă uşurat: –

Uitaţi-vă colo, că vine blondul ăla mic… ăla-i Nemecsek… el a văzut. El ştie.

Şi aşteptară până când cei trei băieţi ajunseră în dreptul lor. Dar Nemecsek se îndreptă direct spre poartă. Kolnay strigă:

— Boka! Veniţi cu toţii-ncoace!

— Acum nu se poate, – răspunse Boka, – aşteptaţi puţin. Lui Nemecsek îi e foarte rău; are un acces de tuse… trebuie să-l duc acasă…

Când auzi numele lui Nemecsek, omul cu pelerină îl întrebă: – Tu eşti Nemecsek?

— Da, răspunse încet puştiul cel blond şi se duse spre omul în negru. Acesta-i vorbi pe un ton răspicat: – Eu sunt tatăl lui Geréb şi am venit aci să aflu dacă fiul meu este trădător sau nu. Prietenii tăi susţin că tu ştii, că tu ai văzut. Răspunde-mi pe conştiinţa ta; este adevărat sau nu?

Lui Nemecsek îi ardeau obrajii de febră. Acum se simţea bolnav de-a binelea. Îi zvâcneau tâmplele şi mâinile-i erau fierbinţi. Şi totul era atât de ciudat în jurul său… Nenea ăsta bărbos şi cu ochelari, care-i vorbea atât de aspru, aşa cum vorbea de obicei domnul profesor Rácz cu elevii leneşi… mulţimea aceasta de băieţi miraţi… războiul… atâta agitaţie, toate… şi apoi această întrebare categorică de al cărui răspuns depindea soarta lui Geréb, dacă tatăl lui afla că fiul său e într-adevăr un trădător, atunci va fi vai şi amar de el…

— Răspunde! îl zori omul în negru. Vorbeşte! Răspunde! A trădat?

Şi Nemecsek cel mititel răspunse cu curaj, având faţa roşie de febră şi ochii sclipitori, ca şi cum el ar fi fost vinovatul care îşi recunoaşte vina:

— Nu, vă rog, nu-i trădător.

Tatăl se întoarse triumfător spre ceilalţi:

— Vedeţi că aţi minţit?

Întreaga „asociaţie a chitului” rămase împietrită: nu se auzi nici pis.

— Ha-ha! făcu ironic omul în negru. Deci aţi minţit! Am ştiut eu că fiul meu e un copil de treabă.

Nemecsek abia se mai ţinea pe picioare. Întrebă sfios:

— Pot pleca? Bărbosul îi spuse râzând:

— Poţi să pleci, atotştiutorule!

Şi Nemecsek, împleticindu-se, ieşi în stradă cu Boka. Acum totul i se înceţoşa înaintea ochilor. Nu mai vedea nimic. Omul în negru, strada, stivele de lemne, toate-i jucau înaintea ochilor. Cuvinte ciudate îi vuiau în urechi. „Băieţi, sus pe parapete!” îi şuieră o voce. O altă voce îi spunea: „Fiul meu e trădător?” şi omul în negru râdea răutăcios, şi în timp ce râdea, gura i se făcea mare cât poarta şcolii... şi pe această poartă se făcea că iese domnul profesor Rácz...

Nemecsek îşi scoase pălăria.

— Pe cine saluţi? îl întrebă Boka. Nu-i nimeni pe stradă.

— Pe domnul profesor Rácz, spuse el încet.

Boka începu să plângă. Pe strada întunecoasă îl ducea aproape târâş spre casă pe prietenul lui cel mititel.

Pe maidan, Kolnay se înfăţişă omului în negru şi-i vorbi astfel:

— Ştiţi, Nemecsek ăsta este un mincinos. Noi l-am declarat trădător şi l-am exclus din asociaţie.

Tatăl, fericit, întări şi el cele spus de Kolnay:

— Se şi vede pe chipul lui. Are o căutătură ciudată. De bună seamă că nu-i cu conştiinţa curată.

Şi plecă fericit acasă să-şi împace băiatul. În colţul Căii Üllöi îi zări pe Boka şi Nemecsek care se împleticeau prin dreptul clinicii, în timp ce treceau strada. Dar acum Nemecsek plângea amarnic şi el din tot sufletul său de simplu soldat. Şi printre lacrimi suspina mereu:

— Mi-au scris numele cu litere mici… cu litere mici au scris sărmanul meu nume, numele meu cinstit…

CAPITOL VII

A doua zi dimineaţă, la ora de latină, agitaţia era atât de mare, încât a observat şi domnul profesor Rácz.

Băieţii se tot foiau în bănci – nu le prea ardea de lecţie; şi nu numai cei din strada Pal, ci chiar şi ceilalţi; ba aş putea spune că întreaga şcoală. Vestea despre marile pregătiri de război se răspândise cu repeziciune în toată şcoala. Până şi elevii din clasele superioare, dintr-a şaptea şi a opta, se interesau îndeaproape cum merg lucrurile. Cămăşile roşii învăţau la liceul real din Józsefváros, aşa că gimnaziul era cu totul de partea băieţilor din strada Pal, cărora le ura victorie. Ba, mai mult, unu au legat de victoria aceasta chiar prestigiul şcolii.

— Ce-i cu voi? întrebă nervos domnul profesor Rácz. Vă foiţi mereu, sunteţi distraţi… Vă frământă ceva?

Dar nu stărui prea mult; se mulţumi numai să constate că în ziua aceea clasa era tulburată şi continuă murmurând:

— Desigur, a venit primăvara: bilele, mingea… nu vă mai arde de şcoală. O să vă dau eu vouă!

Dar asta o spunea numai aşa. Căci domnul profesor Rácz avea el chipul sever, dar, în fond, era un om de zahăr.

— Stai jos! se adresă el celui ce răspundea şi începu să-şi răsfoiască catalogul.

În asemenea împrejurări se făcea o linişte deplină.

Fiecare aştepta cu răsuflarea tăiată – chiar şi acela care era bine pregătit – şi privea nemişcat cum profesorul răsfoia pe-ndelete filele catalogului. Fiecare băiat ştia şi pagina pe care îi era trecut numele. Când profesorul ajungea la ultimele pagini, cei cu literele A şi B răsuflau uşuraţi. Când însă de la sfârşitul catalogului sărea deodată la primele foi, atunci cei cu literele R, S, T îşi recăpătau buna dispoziţie.

Profesorul se uită prin catalog, apoi rosti încet:

— Nemecsek.

— Lipseşte, răspunseră cu toţii.

Şi o voce, o foarte cunoscută voce din strada Pal, adăugă:

— E bolnav.

— Ce are?

— E răcit.

Domnul profesor Rácz privi îndelung clasa şi spuse numai atât:

— Nu ştiţi să vă păziţi!

Băieţii din strada Pál schimbară priviri între ei. Ştiau prea bine cum şi de ce nu s-a păzit Nemecsek. Ei se aflau răspândiţi prin toată clasa, care în banca întâia, care într-a treia. Ba Csónakos, de ce să n-o spunem, era chiar în ultima. Dar acum se priviră între ei. Aceste priviri vorbeau despre faptul că Nemecsek a răcit pentru o cauză măreaţă. Într-un cuvânt: sărmanul Nemecsek a răcit pentru patrie. A făcut de trei ori baie: o dată din nebăgare de seamă, o dată din datorie şi încă o dată din constrângere. Şi pentru nimic în lume n-ar fi trădat cineva acest mare secret, deşi acum toată lumea îl cunoştea, chiar şi „asociaţia chitului”. Ba, mai mult, în sânul asociaţiei s-a pornit o mişcare de reabilitare a lui Nemecsek prin ştergerea numelui său din cartea neagră. Numai că deocamdată membrii ei n-au căzut încă de acord dacă e mai bine să corecteze întâi

iniţialele scriindu-le cu litere mari şi după aceea să-l şteargă, sau să-l şteargă de-a dreptul, fără niciun fel de formalitate. Deoarece Kolnay, care tot mai era preşedinte, fusese de părere că numele trebuia şters din cartea neagră fără niciun fel de formalitate, Barabás, după cum era şi firesc, a format un grup de opoziţie, care susţinea că mai întâi trebuie să se redea numelui onoarea cuvenită.

Dar astea erau chestiuni secundare. Toată atenţia era îndreptată asupra războiului ce urma să se desfăşoare în cursul după-amiezii. După ora de latină veneau la Boka grupuri de băieţi din alte clase şi se ofereau să le dea şi ei o mână de ajutor. Dar Boka le răspundea tuturor:

— Ne pare rău, dar nu putem primi. Vrem să ne apărăm noi înşine imperiul. Chiar dacă duşmanul este mai puternic decât noi, o să-l învingem prin iscusinţă. Fie ce-o fi, dar noi vrem să luptăm singuri!

Interesul era atât de mare, încât s-au prezentat nu numai elevii din alte clase, ci la ora unu, când toţi alergau acasă într-un suflet, să mănânce, alviţarul acela de sub poarta vecină, care tot acolo făcea negoţ, şi-a oferit şi el serviciile lui Boka.

— Domnişorile, – se lăudă el, – dacă duc eu acolo, singur izgonesc toţi!

Boka zâmbi:

— Las pe noi, nene!

Şi se grăbi şi el spre casă. În poarta şcolii, băieţii din strada Pál au fost înconjuraţi de ceilalţi colegi – aceştia se întreceau să le dea sfaturi. Se găseau şi din aceia care îi îndemnau să pună piedică. Alţii s-au oferit să facă spionaj, iar unii i-au rugat să le dea voie să asiste la bătălie. Dar nici acest lucru n-a fost îngăduit nimănui. Ordinul strict dat de Boka spunea că odată cu începerea luptei poarta trebuie închisă şi că străjerii n-au voie s-o deschidă decât atunci când inamicul se va retrage.

Dar toate acestea nu durară decât câteva minute. Băieţii s-au împrăştiat, ca să poată îi la ora două precis pe maidan. Ca niciodată, la unu şi un sfert împrejurimile gimnaziului erau pustii. Neguţătorul de zaharicale îşi împacheta şi el marfa. Numai pedelul şcolii trăgea liniştit din pipă în faţa porţii şi tot arunca câte o înţepătură alviţarului:

— Ei, n-ai să mai stai tu mult pe-aici. N-o să-ţi mai dăm voie să mai vinzi gunoaiele alea!

Alviţarul se mulţumi să ridice din umeri. El era cineva, purta fes roşu, nu era să stea de vorbă cu un pedel oarecare, mai ales când simţea că pedelul acela oarecare are dreptate.

Şi la ora două fix, când Boka apăru în poarta maidanului, purtând chipiul cu culorile roşu-verde ale celor din strada Pal, toată armata se găsea aliniată milităreşte în mijlocul terenului. Era de faţă întreaga asociaţie. Nu lipsea decât un singur membru: Nemecsek, care zăcea acasă bolnav. Aşa s-a întâmplat că armata celor din strada Pál a rămas tocmai în ziua luptei fără soldat. Toţi cei de faţă erau sublocotenenţi, locotenenţi sau căpitani. Soldatul – armata propriu-zisă – zăcea bolnav într-un pătuc mic ca şi el, într-una din căsuţele cu grădini înflorite din strada Rákos.

Boka îşi începu imediat activitatea. El strigă mai întâi milităreşte:

— Dreepţi!

Toţi luară poziţia de drepţi. Boka li se adresă cu o voce răsunătoare:

— Vă fac cunoscut că din acest moment funcţia mea de preşedinte încetează, ea fiind necesară numai în timp de pace. Acum suntem în stare de război, deci îmi iau titlul de general.

Momentul era impresionant pentru toţi. Şi într-

adevăr, a fost o clipă înălţătoare, aproape istorică, atunci când în ziua războiului, în timpul celei mai mari primejdii, Boka şi-a luat titlul de general.

Apoi adăugă:

— Şi acum, să vă mai spun o dată planul de bătaie, ca să nu fie vreo neînţelegere.

Şi cu toate că fiecare cunoştea pe dinafară ordinul de război, cuvânt cu cuvânt, îl ascultară totuşi foarte atenţi. Apoi, generalul dădu ordinul:

— Toată lumea la locuri!

Băieţii rupseră deodată rândurile. Numai Csele, elegantul Csele, rămase lângă Boka; el fiind înlocuitorul lui Nemecsek, ca ofiţer de legătură. La şold îi atârna o goarnă de alamă, care a fost cumpărată din cotizaţii la preţul de un forint şi patruzeci de creiţari. În suma aceasta intra şi întreaga avere a „asociaţiei chitului”, în valoare de douăzeci şi şase de creiţari, pe care comandantul suprem a confiscat-o pur şi simplu în scopuri militare.

Era o goarnă de poştă, mică şi frumoasă. Şi suna întocmai ca una militară. Cu goarna trebuiau date numai trei semnale: unul însemna că vine duşmanul, celălalt pentru atac şi al treilea era chemarea la general. Aceste semnale fuseseră învăţate de către băieţi în timpul manevrelor din ziua precedentă.

Deodată, santinela care conform îndatoririlor sale stătea călare pe gard, strigă:

— Domnule general!

— Ei, ce e?

— Am onoarea să vă raportez că o jupâneasă vrea să vină pe maidan cu o scrisoare.

— Pe cine caută?

— Spune că vă caută pe dumneavoastră, domnule general. Boka se apropie de gard:

— Uită-te, bine să nu fie cumva vreo iscoadă a

cămăşilor roşii îmbrăcată în femeie.

Santinela se aplecă atât de mult pe creasta gardului, încât fu gata să cadă în stradă. Apoi spuse:

— Domnule general, am onoarea să vă raportez că m-am uitat bine. E o femeie adevărată.

— Ei, dacă e o femeie adevărată, atunci poate să intre.

Şi se duse să-i deschidă poarta. Femeia intră şi se uită de jur-împrejur. Era într-adevăr o femeie adevărată. Venise fără basma, numai în papuci, şi se vedea că vine de la treabă.

— Eu sunt în slujbă la domnul Geréb, spuse ea. M-a trimis domnişorul să aduc scrisoarea asta. Spunea că e foarte urgentă şi să aduc răspuns…

Boka deschise scrisoarea, care era adresată „onorabilului preşedinte Boka, nădejdea tuturor” şi care propriu-zis nu era o scrisoare obişnuită, ci un teanc de hârtii diferite, foi de caiet, hârtie de scrisori – pesemne de la ora lui – coli obişnuite, în sfârşit de toate scrise pe toate feţele. Boka le citi. Iată conţinutul:

Dragă Boka,

Eu ştiu că nici în scris nu stai bucuros cu mine de vorbă, dar mai fac o ultimă încercare înainte de a mă rupe de voi pentru totdeauna. Acum nu numai că recunosc că am greşit faţă de voi, dar văd că voi n-aţi meritat aceasta, deoarece v-aţi purtat atât de frumos cu tata – mai cu seamă Nemecsek, care a negat că v-aş fi trădat. Tata a fost atât de încântat că nu mi s-a dovedit vinovăţia, încât chiar în ziua aceea mi-a cumpărat „Arhipelagul în flăcări" de Jules Verne, carte pe care i-o cerusem de mult şi pe care mi-a cumpărat-o numai ca să mă împace. Eu i-am dăruit-o

imediat lui Nemecsek cu toate că nici n-am citit-o, şi tare mi-ar fi plăcut s-o citesc, deşi a doua zi tata m-a întrebat: „Unde-i cartea, pezevenchiule?” Cum eu n-am ştiut ce să-i răspund, mi-a strigat: „Nemernicule, ai şi vândut-o anticarului! Lasă că n-ai să mai vezi tu de la mine niciodată nimic!” Şi s-a ţinut de cuvânt, căci în ziua aceea nu mi-a dat să mănânc la prânz, dar nu-mi pare rău, căci dacă sarma nu! Nemecsek a suferit pe nedrept din cauza mea, acum să rabd şi eu puţin pentru el. Dar nu acesta este lucrul important pe care vreau să ţi-l spun. Ieri, la şcoală, unde voi m-aţi ocolit, m-am gândit cum aş putea să-mi răscumpăr greşeală. Şi, până la urmă, am găsit. M-am gândit: am să mi-o răscumpăr exact aşa cum am făcut-o. De aceea, îndată după-amiază, după ce am plecat necăjit de la voi, fiindcă tu n-ai vrut să mă reprimeşti în organizaţie, m-am dus de-a dreptul în grădina botanică să culeg ceva informaţii pentru voi. Am făcut ca Nemecsek şi m-am urcat tot în acelaşi copac de pe insulă, în care se urcase el. Şi am stat şi eu o după-amiază întreagă pitit printre frunze, până când au sosit cămăşile roşii pe insulă. În sfârşit, pe la ora patru s-au ivit şi mă ocărau grozav, după cum foarte bine am auzit din copac, dar mie nu-mi păsa, deoarece mă simţeam din nou al vostru, măcar că m-aţi alungat, căci inima din mine n-aţi putut-o alunga şi ea bate alături de voi şi nu-mi pasă c-ai să râzi de mine, dar aproape am plâns de bucurie când l-am auzit pe Áts Feri spunând: „Geréb ăsta este de-al lor, ăsta nu-i un trădător adevărat şi se vede treaba că de la început a venit aici trimis de băieţii din strada Pal, ca să ne spioneze”. Apoi au ţinut o şedinţă mare şi eu am fost atent la fiecare cuvânt de-al lor. Au spus că după ce Nemecsek a descoperit atâtea lucruri, acum nu vor putea veni azi la luptă, căci voi sunteţi desigur pregătiţi. În schimb, au hotărât să facă războiul mâine. Dar au mai pus la cale un mare şiretlic şi

despre asta au vorbit atât de încet, încât a trebuit să cobor cu două crengi mai jos ca să-i pot auzi. Când am ajuns mai jos, au auzit zgomote-n copac şi Wendauer a spus: „Te pomeneşti că iarăşi s-o fi urcat Nemecsek în copac”. Dar a vorbit numai în glumă, căci, spre norocul meu, niciunul nu s-a uitat în sus, şi chiar dacă s-ar fi uitat, tot nu m-ar fi zărit, atât de des s-a făcut frunzişul pe copac. Deci au hotărât ca mâine să atace după acelaşi plan pe care îl ştii şi tu de la Nemecsek. Căci Áts Feri a spus: „Ăştia îşi închipuie acum că dacă Nemecsek a auzit totul, noi o să ne schimbăm planul de bătălie. Da' noi nu ni-l vom schimba tocmai pentru că ei se aşteaptă la una ca asta”. Aşa au hotărât. Apoi au făcut exerciţii, iar eu am rămas pitit printre frunzele copacului, până la ora şase şi jumătate, în cea mai mare primejdie, căci poţi să-ţi închipui ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi observat din întâmplare. Abia mă mai puteam ţine în pom. Şi dacă la şase şi jumătate n-ar fi plecat, mai mult ca sigur că de oboseală aş fi căzut din copac peste ei, ca o piersică coaptă, deşi eu nu sunt piersică şi nici copacul în care m-am suit nu-i piersic. Dar asta-i doar o glumă, important e ceea ce am scris mai sus. La şase şi jumătate, când insula a rămas pustie, am coborât din copac şi am plecat acasă şi abia după cină a trebuit să-mi învăţ lecţia de latină, la o luminare, deoarece toată după-amiaza mi-am petrecut-o aiurea. Dragă Boka, eu mai am acum o singură rugăminte. Te rog foarte mult să mă crezi că tot ce ţi-am scris este adevărat şi să nu-ţi închipui că astea-s minciuni şi că vreau să vă trag pe sfoară ca spion al cămăşilor roşii. Eu îţi scriu fiindcă doresc să mă primiţi înapoi şi vreau să fac ceva ca să merit iertarea voastră. Eu o să vă fiu soldat credincios şi n-o să mă supăr dacă mă degradezi din rangul de locotenent, căci eu mă întorc bucuros la voi şi ca soldat, mai ales că acum tot n-aveţi altul, căci Nemecsek este bolnav, iar câinele lui

Janó, oricât ar fi el de soldat, tot mai de nădejde e un băiat ca mine. Dacă de data asta mă ierţi şi mă reprimeşti, atunci vin chiar de astăzi şi voi lupta alături de voi şi în focul luptei mă voi evidenţia, ca să-mi spăl toate greşelile. Te rog foarte frumos răspunde-mi prin Mari dacă să viu sau nu, şi dacă-mi răspunzi să viu, atunci imediat voi fi acolo, că în timp ce Mari este la tine pe maidan cu scrisoarea asta, eu stau aici, în strada Păi nr. 5, sub boltă, aşteptând răspunsul. Rămân prietenul tău credincios.

Geréb".

Când Boka isprăvi scrisoarea de citit simţea că Geréb nu minte şi că s-a căit îndeajuns ca să poată fi reprimit. El îl chemă deci pe aghiotant, pe Csele.

— Aghiotant, – îi ordonă Boka, – sună din goarnă semnalul numărul trei, care înseamnă că toată lumea trebuie să vină la general.

— Care-i răspunsul, vă rog? întrebă jupâneasa.

— Dumneata s-aştepţi puţin, Mari, răspunse generalul pe ton poruncitor.

Şi goarna prinse a suna. La glasul ei subţire, băieţii se iviră neîncrezători dintre stivele de lemne. Nu înţelegeau ce s-a întâmplat şi de ce îi cheamă generalul. Dar când au văzut că Boka stă liniştit la locul lui, au mai prins curaj şi într-o clipă întreaga armată se afla aliniată în faţa generalului. Boka le citi scrisoarea şi întrebă:

— Să-l reprimim?

Şi băieţii, bunii băieţi, au şi răspuns îndată în cor:

— Da!

Boka se întoarse atunci spre jupâneasă şi-i spuse:

— Zi-i să vină aici. Asta-i răspunsul!

Mari era uluită de tot ce vedea: armata, chipiile roşii-verzi, armele… Dar apoi o zbughi pe portiţă.

— Richter! strigă Boka când rămaseră numai ei. Richter, ieşi din front. Ţi-l repartizez ţie pe Geréb, – hotărî

generalul, – tu să ai grijă de el. La prima mişcare suspectă, îl arestezi şi-l închizi în colibă. Nu cred că o să fie nevoie, dar nu strică puţină băgare de seamă. Pe loc repaus. Azi nu va fi război, după cum se poate vedea şi din scrisoare. Tot ce am plănuit pentru astăzi rămâne valabil pentru mâine. Dacă ei nu-şi schimbă planul de bătaie, atunci rămâne şi la noi aşa cum ne-am înţeles.

Voi să mai spună ceva, când poarta, pe care nimeni n-o mai zăvorâse după plecarea jupânesii, se deschise larg şi Geréb se ivi radiind de bucurie, fericit, ca cineva care în sfârşit a putut să pună piciorul pe pământâul făgăduinţei. Dar când văzu întreaga armată adunată acolo, deveni serios. Se duse la Boka şi, în mijlocul atenţiei generale, îşi duse mâna la chipiu. Purta chipiul roşu-verde al băieţilor din strada Pál.

Salută şi zise:

— Domnule general, sunt la ordinele dumneavoastră!

— Bine, răspunse Boka fără nicio ceremonie. Eşti repartizat pe lângă Richter, deocamdată ca simplu soldat. Am să văd cum ai să te porţi în ziua bătăliei şi atunci s-ar putea să-ţi recapeţi gradul. Apoi se întoarse spre oştire: Iar vouă, tuturor, vă interzic cu desăvârşire să-i vorbiţi lui Geréb despre greşeala lui. El vrea să-şi răscumpere păcatul şi noi îl iertăm. Nimeni să nu-l supere cu vreun cuvânt, să nu-i facă niciun reproş. Şi lui îi interzic să vorbească despre asta, căci acest capitol se consideră încheiat.

Se făcu o linişte adâncă. Băieţii îşi spuseră din nou în sinea lor: „Deştept băiat Boka ăsta, merită să fie general”.

Şi după asta, Richter începu imediat să-i explice lui Geréb ce avea de făcut în lupta de mâine. Boka stătea de vorbă cu Csele. Dar în timp ce vorbeau ei aşa, pe-ndelete, santinela, care tot mai stătea călare pe gard, îşi trase deodată piciorul drept ce-i atârna în stradă şi, cu faţa

înspăimântată, se bâlbâi:

— Domnule general… vine inamicul!

Boka sări ca din puşcă la poartă şi puse zăvorul. Toţi întoarseră privirile spre Geréb, care se afla lângă Richter, alb ca varul. Boka îi strigă furios:

— Vasăzică, totuşi ai minţit? Iar ai minţit?

Geréb nici nu mai ştia ce să răspundă de uimit ce era. Richter îl înşfacă de braţ.

— Ce-nseamnă asta?! strigă Boka. Drept răspuns, Geréb bâlbâi cu greutate:

— Poate… poate m-au observat sus, în copac… şi au vrut să mă păcălească…

Santinela se mai uită o dată în stradă, apoi sări de pe gardu-i, luându-şi arma, se alătură celorlalţi.

— Vin cămăşile roşii, spuse el.

Boka se duse la poartă şi o deschise. Ieşi curajos în faţa porţii, în stradă. Într-adevăr veneau cămăşile roşii. Dar erau numai trei. Veneau cei doi Pásztori şi Szebenics. Când l-au văzut pe Boka, Szebenics scoase de sub haină un steag alb şi-i făcu semn lui Boka, strigând de departe:

— Suntem soli!

Boka se înapoie pe maidan. Îi era cam ruşine de Geréb, pentru că l-a învinovăţit pe nedrept. I se adresă lui Richter:

— Dă-i drumul. Vine numai o solie cu steag alb. Iartă-mă, Geréb.

Geréb răsuflă uşurat. Era cât pe ce s-o păţească nevinovat. În schimb, santinela îşi primi răsplata cuvenită.

— Tu, – îl mustră Boka, – să te uiţi mai bine înainte de a da alarma! Te sperii ca un iepure. Şi comandă: Toată lumea înapoi, între stivele de lemne. Nu rămâne cu mine decât Csele şi Kolnay. Înainte, marş!

Armata porni în pas cadenţat şi după câteva clipe dispăru în dosul stivelor de lemne, împreună cu Geréb.

Ultimul chipiu roşu-verde dispăru tocmai când solii băteau la poartă. Aghiotantul le deschise. Intrară. Toţi trei purtau cămăşi roşii şi chipiuri tot roşii. Veniseră neînarmaţi şi Szebenics ţinea cât putea mai sus steagul cel alb.

Boka ştia ce trebuie să facă în asemenea împrejurări. Aşa că îşi rezemă lancea de gard, ca să n-aibă nici el armă. Kolnay şi Csele i-au urmat exemplul întocmai; ba Csele, dintr-un exces de zel, îşi depuse şi goarna la pământ.

Cel mai mare dintre Pásztori făcu un pas înainte:

— Cu domnul comandant am onoarea? răspunse Csele:

— Da. El este generalul.

— Noi am venit în solie, – spuse Pásztor, – şi eu sunt conducătorul delegaţiei. Am venit ca în numele comandantului nostru, *Áls* Ferenc, să vă declarăm război.

Când au pomenit numele comandantului, întreaga solie salută. Boka, Csele şi Kolnay duseră şi ei mâna la chipiu, din politeţe.

Pásztor continuă:

— Nu vrem să vă luăm prin surprindere. Noi vom veni aci exact la ora două şi jumătate. Asta aveam să vă spunem. Vă rugăm, daţi-ne răspunsul.

Boka simţi că se află în faţa unei clipe foarte importante. Când răspunse, vocea îi cam tremura:

— Primim provocarea la război. Trebuie însă să ne învoim asupra câtorva puncte. Eu nu vreau să transformăm războiul într-o încăierare de rând.

— Nici noi nu vrem, răspunse posomorât Pásztor şi, după obicei, îşi lăsă capu-n piept.

— Eu doresc, – continuă Boka, – să fie în total trei feluri de lupte. Bombe cu nisip, trântă reglementară şi duel de lance. Cunoaşteţi bine regulile?

— Da.

— Cine e pus cu ambii umeri la pământ, acela este învins îi nu mai are dreptul la trântă. Dar are dreptul să lupte în celelalte două feluri. Vă învoiţi?

— Da.

— Iar cu lancea nu se bate şi nu se împunge. Se face numai duel.

— Aşa este.

— Şi doi împotriva unuia, de asemenea, nu-i voie. În schimb grupuri contra grupuri se permite. Primiţi?

— Primim.

— Asta-i tot!

Salută. Solia răspunse la salut şi Pásztor spuse:

— Mai trebuie să vă-ntreb ceva. Comandantul nostru ne-a mai împuternicit să vă întrebăm ce este cu Nemecsek. Noi am auzit că ar fi bolnav. Dacă-i adevărat, atunci avem misiunea să-l vizităm, căci s-a purtat foarte curajos deunăzi când a fost la noi şi noi preţuim mult asemenea duşmani.

— Locuieşte în strada Rákos, la numărul trei. E foarte bolnav. Apoi au urmat saluturi mute. Szebenics ridică din nou cât putu de sus steagul cel alb, iar Pásztor strigă: „Marş”, şi solia părăsi maidanul. Din stradă auziră sunetul goarnei prin care generalul îşi aduna din nou trupele în jurul său, pentru a le pune la curent cu cele întâmplate.

Solia mărşăluia grăbită spre strada Rákos. S-au oprit în faţa casei în care locuia Nemecsek. În poartă întâlniră o fetiţă, pe care o întrebară:

— Aici stă unul Nemecsek?

— Da, spuse fetiţa, şi-i conduse la locuinţa sărăcăcioasă şi joasă în care locuia Nemecsek. Lângă uşă era o tăbliţă mică pe care era mâzgălită cu albastru, următoarea inscripţie: „Nemecsek András, croitor”.

Intrară înăuntru şi salutară. Apoi spuseră de ce-au venit. Mama lui Nemecsek, o femeie sărmană, blondă, mică şi slabă, care semăna tare mult cu fiul ei, mai bine zis cu care semăna tare bine fiul ei, îi conduse în camera unde soldatul zăcea în pat. Szebenics înălţă şi-aici steagul cel alb. Şi din nou Pásztor făcu un pas înainte:

— Áts Ferenc îţi trimite salutul său şi-ţi urează însănătoşire grabnică.

Băiatul cel blond, care stătea culcat pe pernă, cu părul răvăşit şi cu faţa palidă, când auzi aceste vorbe se

ridică în capul oaselor, zâmbi fericit şi se grăbi să-ntrebe:

— Când e războiul?

— Mâine.

La auzul acestei veşti se întrista.

— Atunci eu n-am să pot lua parte, spuse el cu părere de rău.

Dar delegaţia nu răspunse nimic. Au dat pe rând mâna cu Nemecsek şi întunecatul şi sălbaticul Pásztor spuse înduioşat:

— Pe mine te rog să mă ierţi.

— Te iert, spuse încet Nemecsek şi începu a tuşi. Se culcă din nou şi Szebenics îi potrivi perna sub cap. După aceasta, Pásztor zise:

— Şi acum, haidem.

Stegarul înălţă din nou steagul şi toţi trei trecură în bucătărie. Aici, mama lui Nemecsek îi întâmpină plângând:

— Voi toţi… voi toţi sunteţi nişte băieţi tare de treabă… că-l iubiţi atât de mult pe bietul meu băiat. De asta… de asta… toţi trei o să primiţi câte o ceaşcă cu ciocolată…

Membrii soliei se uitară unii la alţii. Ciocolata era un lucru tare ispititor. Cu toate acestea, Pásztor făcu un pas înainte şi, în loc să-şi lase în piept capul frumos şi oacheş, cum îi era obiceiul, de data asta îl ridică mândru şi spuse:

— Pentru asta nu se cuvine să căpătăm ciocolată. Înainte, marş!

Şi ieşiră cu toţii în pas cadenţat.

CAPITOL VIII

Războiul s-a nimerit să fie într-o zi minunată de primăvară. E drept că dimineaţa ploua, şi la şcoală, în pauză, băieţii se uitau pe fereastră cu părere de rău. Se gândeau că din cauza ploii n-or să se poată lupta. Dar spre prânz ploaia s-a oprit şi cerul a început să se lumineze. La ora unu, soarele blând de primăvară strălucea, caldarâmul se zbicise şi la vremea când băieţii plecau spre case afară se făcuse frumos, iar zefirul aducea miresme proaspete de pe colinele budapestene. Nici că se putea o vreme mai potrivită pentru întâlnirea de după-amiază. Chiar şi nisipul din fortificaţii, pregătit pentru luptă, se umezise, dar până după masă se mai uscase puţin, ceea ce a făcut ca bombele să fie şi mai grozave.

Către unu, neliniştea era generală. Toţi alergau spre casă, iar la două fără un sfert întreaga armată se afla pe maidan în aşteptare. Unii mai aveau prin buzunare câte o bucată de pâine de la prânz şi o molfăiau în grabă. Emoţia

însă nu mai era atât de mare ca ieri. când încă nu ştiau ce-o să se întâmple. Apariţia solilor le-a împrăştiat-o, iar acum erau serioşi şi conştienţi de importanţa faptelor ce aveau să urmeze. Ştiau când vor veni duşmanii şi cum se va desfăşura lupta. Toţi erau pregătiţi şi aşteptau cu nerăbdare să se arunce în vâltoarea bătăliei. E drept că în ultima jumătate de oră Boka modificase planul de război.

Când băieţii s-au adunat, au văzut cu surprindere că în dreptul fortăreţelor 4 şi 5 se întindea un şanţ mare şi adânc. Cei mai fricoşi s-au gândit imediat că asta au făcut-o duşmanii. L-au năpădit deci pe Boka cu întrebări:

— Ai văzut şanţul?

— L-am văzut.

— Cine l-a făcut?

— Janó, în zori, la comanda mea.

— Dar de ce?

— Cu asta, planul de război se schimbă în parte.

Şi, aruncând o privire pe însemnările lui, îi chemă pe comandanţii batalioanelor A şi B.

— Vedeţi şanţul ăsta?

— Da.

— Ştiţi voi la ce foloseşte? Nu prea ştiau.

— Şanţul, – le spuse Boka, – serveşte drept ascunzătoare pentru armată. Acolo va sta pitită şi la momentul potrivit va începe lupta. Planul de război se mai schimbă şi prin faptul că nu veţi sta la poarta din strada Pál. M-am gândit că nu-i bine aşa. Să vă ascundeţi cu batalioanele voastre în şanţ. Când inamicul va intra pe poarta din strada Pál, fortăreţele vor începe imediat bombardamentul. Inamicul se va îndrepta, fireşte, spre fortificaţii, căci nu va vedea şanţul. Când se va afla la numai cinci paşi de el, voi să vă ridicaţi în şanţ şi de acolo să începeţi a-i bombarda prin surprindere cu nisip. Fortificaţiile nu-şi vor înceta focul nicio clipă. Deodată

ieşiţi din şanţ şi vă aruncaţi asupra inamicului. Să nu-l alungaţi imediat spre poartă, ci s-aşteptaţi să isprăvim întâi cu cei care vin din strada Maria. Şi numai când am să pun să sune atacul, numai atunci să-i fugăriţi spre poartă. După ce îi închidem în colibă pe cei care năvălesc dinspre strada Maria, luptătorii din fortificaţiile 1 şi 2 trec în celelalte fortificaţii, iar trupele noastre care au luptat în strada Maria vă vin în ajutor. Cu alte cuvinte, voi aveţi numai datoria să-i ţineţi pe loc. Aţi înţeles?

— Da!

— Când are să sune atacul, noi vom fi de două ori mat mulţi decât ei, fiindcă jumătate din armata lor va fi închisă în colibă. După regulament, la atacurile în grup putem fi mai mulţi.

Numai la luptele individuale se interzice să fie doi contra unul.

În timp ce el vorbea astfel, Janó se duse la şanţ şi-l mal îndreptă cu hârleţul. Apoi mai turnă în el o roabă de nisip.

Între timp ostaşii din fortificaţii lucrau cu râvnă sus, pe stivele de lemne. Fortificaţiile erau astfel construite încât din mijlocul lemnelor băieţilor nu li se vedeau decât capetele, care apăreau şi dispăreau întruna. Pregăteau bombe de nisip. În colţul fiecărei fortificaţii, vântul legăna câte un steag roşu-verde; numai de pe fortificaţia din colţ, cea cu numărul 3, steguleţul lipsea. Acela fusese răpit de Áts Feri cu câteva zile înainte. În locul lui n-au pus altul, căci voiau să-l înalţe tot pe acela, după ce-l vor recuceri în luptă.

Să ne amintim însă că acest steag, trecut prin multe peripeţii, ajunsese în mâinile lui Geréb. Prima dată l-a luat Áts Feri şi cămăşile roşii l-au ascuns în ruinele din grădina botanica. De-acolo l-a luat Nemecsek, ai cărui paşi mici au fost descoperiţi în nisipul anume presărat în seara aceea

de pomină, când puştiul blond a picat deodată din copac drept în mijlocul cămăşilor roşii, Pásztorii i-au smuls steagul din mină şi astfel acesta a ajuns iar printre tomahawk-uri în tainicul depozit de arme al cămăşilor roşii. De acolo l-a adus pe urmă Geréb, ca să fie pe placul băieţilor din strada Pál. Dar Boka i-a spus atunci că ei nu vor să obţină steagul prin furt, ci îl vor redobândi prin luptă dreaptă.

Deci imediat după plecarea soitei cămăşilor roşii, o nouă solie, de astă dată a băieţilor din strada Pál, porni cu steagul spre grădina botanică.

Acolo tocmai se ţinea consiliul de război. Solia era condusă de Csele şi se compunea din doi membri: Weisz şi Csónakos. Csele avea la el un steag alb, iar steagul cel roşu-verde se afla la Weisz, înfăşurat într-o bucată de ziar.

Străjile de pe podul de lemn i-au oprit:

— Stai, cine e?

Csele scoase de sub haină steagul cel alb şi-l ridică în sus. De spus, însă, nu spuse nicio vorbă. Străjile n-au ştiut ce trebuie să facă în asemenea împrejurare. Aşa că strigară la cei de pe insulă:

— Hopa, hop! Au venit nişte străini!

Áts Feri, auzind strigătele, veni îndată pe pod. El ştia ce-nseamnă steagul alb şi solii au fost lăsaţi să treacă pe insulă.

— Aţi venit în solie?

— Da.

— Ce vreţi?

Csele făcu un pas înainte:

— V-am adus înapoi steagul pe care ni l-aţi răpit. A ajuns iar în mâinile noastre, dar noi nu-l vrem în asemenea condiţiuni. Aduceţi-l mâine cu voi în luptă şi, dacă vom izbuti să-l luăm, bine, dacă nu, atunci să rămână al vostru. Asta-i porunca generalului meu! apoi făcu un semn către

Weisz, care scoase cu multă gravitate steagul din hârtie şi înainte de a-l preda îl sărută.

— Magazioner, să vină la mine Szebenics, strigă Áts.

— Nu-i aci, răspunse o voce din tufiş. Csele dădu lămuriri:

— Chiar acum a fost la noi. În solie.

— Adevărat, – zise Áts Feri, – uitasem. Păi să vină locţiitorul armurier.

Crengile unui tufiş se aplecară şi Wendauer, cel mic şi sprinten, păşi în faţa şefului.

— Primeşte steagul de la soli, – îi spuse acesta, – şi du-l în armurărie. Se întoarse apoi spre soli: Steagul va fi purtat în luptă de Szebenics armurierul. Asta e răspunsul meu.

Csele vru să înalţe din nou steagul cel alb în semn de salut, când comandantul cămăşilor roşii începu din nou:

— Desigur că Geréb v-a adus steagul înapoi. Tăcere. Nimeni nu răspunse.

Áts întrebă iar:

— Geréb a fost?

Csele luă iar poziţia de drepţi.

— Nu sunt împuternicit să spun asta! spuse el milităreşte, apoi strigă însoţitorilor săi:

Drepţi! înainteee, marş!

Şi-l lăsară pe Áts Feri cu gura căscată. Nu degeaba se spunea despre Csele că-i chiţibuşar şi pe deasupra mai era şi băiat fercheş. Trebuie să recunoaştem cu toţii că a procedat cum nu se putea mai diplomatic. Nu era dispus să divulge inamicului pe nimeni, nici chiar pe un trădător.

Áts Feri în clipa aceea era fiert. Wendauer rămase şi el uimit, cu steagul în mână, iar şeful se răsti la el:

— Ce-ai rămas aşa, cu gura căscată? Du steagul la locul lui!

Wendauer porni plouat, spunându-şi în gând:

„Oricum, băieţii ăştia din strada Pál sunt straşnici! Iată, ăsta-i al doilea care l-a pus la punct pe Áts Feri cel grozav!”

Aşa a ajuns steagul înapoi la cămăşile roşii. Şi de aceea fortăreaţa numărul trei n-avea acum steag.

Santinelele se aflau la posturi: una era sus, pe gardul din strada Maria, cealaltă călărea gardul din strada Pal. Din grupul băieţilor ce-şi găseau de lucru printre lemne într-un du-te-vino neobosit, se desprinse Geréb. El veni în faţa lui Boka şi bătu călcâiele: – Domnule general, am onoarea să vă raportez că am o rugăminte.

— Ce este?

— Domnul general mi-a ordonat astăzi să mă duc, ca artilerist, în fortăreaţa numărul trei, fiindcă se află în colţ şi este cea mai primejduită şi pentru motivul că de acolo lipseşte steagul pe care vi-l adusesem înapoi.

— Da. Şi ce doreşti?

— Vă rog să mă trimiteţi într-un loc şi mai primejdios. Eu de altfel am şi schimbat postul cu Barabás, care fusese repartizat la tranşee. El e aruncător bun şi poate fi mult mai folositor în fortăreaţă; iar eu vreau să mă lupt deschis, din tranşee, în linia întâi. Vă rog să-mi daţi voie.

Boka îl măsură de sus până jos:

— Tu, Geréb, eşti totuşi un băiat de nădejde.

— Îmi permiteţi?

— Da.

Geréb salută, dar nu plecă.

— Ei, mai doreşti ceva? îl întrebă acesta.

— Vreau numai să spun, – răspunse artileristul cam tulburat, – că m-am bucurat când mi-ai spus: „Tu, Geréb, eşti totuşi un băiat de nădejde”. Dar m-a durut tare vorba „totuşi”.

Boka zâmbi:

— N-am ce-ţi face. Vina e a ta. Dar hai, lasă gândurile

astea. Stânga-mprejur, înainte marş! Du-te la locul tău.

Şi Geréb plecă în pas cadenţat. Intră fericit în tranşee şi se apucă îndată să facă bombe din nisipul umed. Din tranşee se ivi o făptură mânjită până peste urechi. Era Barabás, care îi strigă lui Boka:

— I-ai dat voie?

— Da, răspunse generalul.

Se vede treaba că încă nu prea aveau încredere în Geréb. Aşa păţeşte cine a greşit o dată, e suspect chiar şi atunci când spune adevărul. Dar cuvântul generalului risipi orice-ndoială.

Barabás se urcă în fortăreaţa numărul trei şi puteai să-l vezi de jos cum se prezintă comandantului fortăreţei salutând. În clipa următoare, capetele amândurora dispărură după metereze. Aveau şi ei treabă. Aşezau bombele în piramide.

Trecură câteva minute. Pentru băieţi, aceste minute însemnau ore şi nerăbdarea le crescu într-atâta, încât începură să se audă vorbe ca acestea:

— S-au răzgândit poate!

— S-au speriat!

— Ne-au păcălit!

— Nu vin!

La ora două şi câteva minute, aghiotantul alergă pe la toate poziţiile, ducând ordinul ca orice activitate să înceteze şi toată lumea să ia poziţia de drepţi, căci generalul va face o ultimă trecere în revistă. Şi în timp ce aghiotantul transmitea ordinul pe ultima poziţie, la prima se şi ivi Boka, tăcut, sever. Întâi inspecta trupele din strada Maria. Acolo totul era în ordine. Cele două batalioane stăteau nemişcate, de o parte şi de alta a porţii celei mari. Comandanţii păşiră înainte.

— Totul e în ordine? întrebă Boka. Nu v-aţi uitat îndatoririle?

— Nu. Ne vom preface că fugim.

— Apoi… surpriza.

— Am înţeles, domnule general.

După asta inspecta coliba. Deschise uşa şi vârî în broască, pe dinafară, cheia cea mare şi ruginită. O încercă. Apoi inspecta primele trei fortăreţe. În fiecare erau câte doi flăcăi. Bombele erau gata, aşezate în piramide. În fortăreaţa numărul trei erau de trei ori mai multe bombe decât în celelalte. Acesta era punctul cel mai întărit. Aici, la sosirea generalului, trei artilerişti luară poziţia de drepţi. În fortăreţele 4, 5 şi 6 se găseau bombe de rezervă.

— De astea să nu v-atingeţi, – spuse Boka, – nisipul de rezervă e necesar în cazul când voi ordona să vină aci artileriştii din celelalte fortăreţe.

— Am înţeles, domnule general!

În fortăreaţa numărul cinci fierberea era atât de mare, încât atunci când generalul sosi acolo, unul dintre zeloşii artilerişti, îl somă:

— Stai! Cine e?!

Unul dintre ei îi dădu cu cotul, iar Boka îi strigă:

— Nu-ţi recunoşti nici generalul, *stegarule*? apoi adaugă: Unul ca ăsta trebuie împuşcat imediat!

Artileristul se sperie de moarte. Pe moment nici nu se gândi că n-ar putea fi împuşcat. Ba nici Boka nu-şi dădu seama că de data asta spusese o prostie, lucru ce i se întâmpla foarte rar.

Trecu mai departe şi ajunse în tranşee. În şanţul adânc se pitiseră băieţii din cele două batalioane. Printre ei era şi Geréb, care zâmbea fericit. Boka se urcă pe parapetul tranşeii.

— Băieţi, – le strigă el cu însufleţire, – de voi depinde soarta bătăliei! Dacă izbutiţi să ţineţi inamicul pe loc până când isprăvim cu cei dinspre strada Maria, am câştigat războiul. Băgaţi de seamă ce vă spun!

Din tranşee izbucniră urale puternice. Băieţii, care stăteau ascunşi acolo, se-nflăcărară. Erau foarte hazlii cum strigau de-acolo, din şanţ, şi-şi fluturau chipiurile, fără să se ridice în picioare.

— Linişte! strigă generalul şi se duse în mijlocul maidanului; aici îl aştepta Kolnay cu trompeta.

— Aghiotant!

— Ordonaţi!

— Noi trebuie să stăm într-un loc de unde să putem vedea tot terenul de luptă. Marii comandanţi urmăresc luptele de pe o ridicătură de pământ. Să ne urcăm pe acoperişul colibei.

Şi o clipă după aceea se aflau acolo. Trompeta lui Kolnay scânteia în soare, ceea ce făcea ca aghiotantul să capete o înfăţişare cu adevărat războinică. Artileriştii din fortăreţe îşi făceau semn:

— Ia uite la el…

Din buzunarul lui Boka se ivi şi binoclul acela de teatru, care mai avusese un rol însemnat în grădina botanică. Generalul îl puse pe după gât şi în clipa aceea el nu se mai deosebea de marele Napoleon decât prin câteva mici amănunte exterioare. Hotărî ca un adevărat comandant de oşti. Cu toţii aşteptau.

Un istoric adevărat se cuvine să dea date precise, deci vom nota şi noi precis că după şase minute se auziră nişte sunete de goarnă dinspre strada Pál. Era o goarnă străină. La sunetul acesta, oştenii nu-şi mai găseau locul.

— Vin! zbura vestea din gură-n gură. Boka păli uşor.

— Acum, – îi spuse el lui Kolnay, – acum să vedem ce se va alege din imperiul nostru!

După câteva clipe, cele două santinele săriră de pe gard şi fugiră iute spre colibă, pe acoperişul căreia se afla generalul. În dreptul ei se opriră şi salutară:

— Vine inamicul!

— Ocupaţi-vă posturile! le strigă Boka, şi cele două santinele alergară, unul în tranşee, iar celălalt la oastea din strada Maria. Boka îşi duse binoclul la ochi şi ordonă încet lui Kolnay: – Pregăteşte-te de semnal!

Se execută şi asta. Apoi deodată Boka îşi luă binoclul de la ochi, faţa i se roşi şi strigă cu însufleţire:

— Sună!

Şi semnalul trâmbiţei răsună. Cămăşile roşii se opriră în dreptul celor două porţi ale maidanului. Vârfurile argintate ale lăncilor scânteiau puternic sub soare. Duşmanii, îmbrăcaţi în cămăşi roşii, cu şepci tot roşii, păreau nişte draci. Trâmbiţele lor vesteau şi ele atacul, aşa că văzduhul fierbea de sunete stridente. Cât despre Kolnay, sufla mereu fără să se mai oprească.

— Tata… tara… tarara… se auzea într-una de pe acoperişul colibei.

Acum Boka îl căuta cu binoclul pe Áts Feri.

— Iată-l, strigă el. Áts Feri e printre cei care vin pe strada Pál. E şi Szebenics acolo… duce steagul nostru… armata din strada Pál are să aibă mult de furcă!

Atacanţii dinspre strada Maria erau conduşi de cel mai mare dintre Pásztori. Ei fluturau un steag roşu şi cele trei goarne sunau fără întrerupere. Cămăşile roşii se opriră la cele două porţi, în rânduri dese.

— Pun ceva la cale, observă Boka.

— N-are a face, îl încredinţa aghiotantul, lăsându-şi o clipă goarna. Apoi continuă să sufle cu şi mai multă putere.

— Tata… tara… tarara…

Dar deodată goarnele cămăşilor roşii încetară de a mai suna. Cei veniţi pe strada Maria izbucniră într-un strigăt puternic de luptă:

— Hopa, hop! Hopa, hop!

Şi dădură buzna pe poartă. Ai noştri la început le ieşiră în cale, ca şi cum ar fi vrut să primească lupta, dar în

clipa următoare o rupseră la fugă, conform planului de luptă.

— Bravo! strigă Boka. Apoi se uită repede spre strada Pál. Armata lui Áts Feri stătea pe loc. Rămaseră cu toţii în stradă, nemişcaţi, ca nişte pari înfipţi, în faţa porţii deschise.

Boka se sperie:

— Ce-o fi?

— Vreo cursă, bănui Kolnay, tremurând. Şi din nou se-ntoarseră spre stânga. Ai noştri fugeau, în timp ce cămăşile roşii îi urmăreau cu răcnete sălbatice.

Dar Boka, care până atunci privise cu seriozitate, aproape speriat, cum armata lui Áts Feri stătea nemişcată, făcu pe neaşteptate ceva ce nu mai făcuse niciodată în viaţa lui. Îşi aruncă chipiul sus de tot, scoase un răcnet puternic şi începu să joace, ca un ieşit din minţi pe acoperişul colibei, dar atât de tare, încât şandramaua, cam şubredă, fu gata să se prăbuşească sub el.

— Am *scăpat*! chiuia el.

Apoi se repezi la Kolnay, îl îmbrăţişa, îl sărută şi începu să danseze cu el. Aghiotantul nu pricepea nimic. Se întreba uimit:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Boka îi făcu semn spre locul unde Áts Feri stătea neclintit cu armata lui.

— Vezi?

— Văd.

— Ei, nu pricepi?

— Nu.

— Vai, prostule… suntem salvaţi! Am învins! Şi tu nu pricepi?!

— Zău că nu.

— Nu vezi că stau nemişcaţi?

— Cum să nu văd!

— Nu intră… aşteaptă.

— Văd.

— Păi, de ce aşteaptă? Aşteaptă ca armata lui Pásztor să termine în strada Maria. Până atunci ei n-or să atace. Mi-am dat seama de asta de îndată ce s-a văzut că nu atacă în acelaşi timp. Norocul nostru e că ei şi-au întocmit un plan de război la fel cu al nostru. Au vrut ca Pásztor să-i scoată în drum pe-ai noştri din strada Maria, şi-apoi să ne atace prin strada Pál din două părţi: Pásztor din spate şi Áts Feri din faţă, dar s-au înşelat. Hai cu mine. Şi începu să coboare.

— Încotro?

— Vino şi-ai să vezi. Aici nu mai avem ce face; ăştia nu vor ataca. Vino să dăm o mână de ajutor ostaşilor noştri din strada Maria!

Armata din strada Maria îşi îndeplinea misiunea în mod strălucit. Băieţii alergau în toate părţile, prin faţa ferăstrăului, în jurul duzilor. Fuga a fost simulată cu multă şiretenie. S-au auzit chiar strigătele de deznădejde, ca:

— Aoleu! Fugiţi!

— S-a sfârşit cu noi!

— Suntem pierduţi!

Cămăşile roşii îi urmăreau urlând. Boka era tare nerăbdător să vadă dacă vor cădea în capcană. Deodată, ai noştri au dispărut pe neaşteptate de pe lângă ferăstrău. Jumătate din armată se refugiase în şopron, iar ceilalţi în colibă.

Pásztor ordonă:

— După ei! Prindeţi-i!

Şi cămăşile roşii se repeziră după ei, în spatele ferăstrăului.

— Sună atacul! strigă Boka.

Şi goarna cea mică răsună, vestind fortăreţele să înceapă bombardamentul. Dinspre primele trei fortăreţe se

auziră strigăte războinice, scoase de voci subţirele de copii. Bombele de nisip începură să zboare, bufnind înfundate. Boka se făcuse roşu la faţă şi tremura din tot trupul.

— Aghiotant! strigă el.

— La ordin!

— Aleargă la tranşee şi spune-le să aştepte. Să stea pe loc. Să nu înceapă până nu voi pune să sune atacul general. Să aştepte chiar şi fortăreţele dinspre strada Pál.

Aghiotantul alergă în grabă. În dreptul colibei se trânti la pământ şi-şi continuă drumul târându-se pe brânci pe după movila rămasă de la săparea şanţului, pentru ca armata lui Áts din poarta de pe strada Pál să nu-l zărească când va ajunge la tranşee.

Acolo el transmise ordinul pe şoptite celui ce se afla la capătul şanţului şi se întoarse la general, tot aşa cum se dusese.

— Ordinul s-a executat întocmai! raportă el.

În jurul ferăstrăului strigătele nu mai conteneau. Cămăşile roşii credeau că au învins. Cele trei fortăreţe îi bombardau de zor, împiedicându-i să se apropie de stive. În fortăreaţa de la margine, în vestita fortăreaţă numărul trei, Barabás, cu mânecile suflecate, se lupta ca un leu. Nu făcea altceva tot timpul decât să-l ţintească pe Pásztor cel mare şi bombele cele moi de nisip nu-şi greşeau ţinta, spărgându-se una după alta în capul tuciuriu al lui Pásztor.

Şi fiecare bombă era însoţită de strigătul lui Barabás:

— Ţine-o, frăţioare!

Nisipul fin îi umplu lui Pâsztor şi ochii, şi gura, făcându-l să pufnească înciudat.

— Pun eu mâna pe tine! îi strigă el mânios.

— Poftim încoace! îl îmbia Barabás, care iarăşi ţinti şi mai aruncă un proiectil. Gura lui Pâsztor din nou se umplu cu nisip. Sus, pe fortăreţe, izbucniră urale puternice.

— Mâncaţi nisip! strigă Barabás, înfierbântat, şi se porni s-arunce bombele cu ambele mâini, cele mai multe spărgându-se în capul lui Pâsztor. Nici activitatea celorlalţi doi artilerişti nu era mai prejos. Fortăreaţa din colţ deschisese un foc de ţi-era mai mare dragul să priveşti. Infanteria stătea mută, pitită în şopron şi colibă, aşteptând ordinul de atac. Cămăşile roşii ajunseseră acum la poalele fortăreţelor, luptând cu multă dârzenie. Pasztor dădu un nou ordin:

— Sus, pe lemne!

Buf! strigă Barabás şi-l lovi pe căpitan cu o bombă drept în nas.

— Buf! repetară băieţii din celelalte fortăreţe şi stârniră o adevărată ploaie de nisip peste capetele celor care încercau să se urce pe stivele de lemne.

Boka îl apucă pe Kolnay de braţ.

— Să ştii că nisipul e pe sfârşite, – îi spuse el, – se vede cât de colo. Acum chiar şi Barabás arunca doar cu o singură mână, deşi în fortăreaţa lui se afla de trei ori mai mult nisip…

Într-adevăr, bombardamentul parcă mai slăbise.

— Ce-o să se întâmple? întrebă Kolnay.

Boka era calm:

— Oricum, vom învinge!

În acest moment, fortăreaţa numărul doi îşi încetă focul. Era evident că nu mai aveau nisip.

— A sosit clipa! strigă Boka. Dă fuga la şopron şi spune să atace!

Boka se repezi la colibă, smuci uşa cu putere şi strigă:

— La atac.

Şi cele două batalioane porniră la atac în aceeaşi clipă: unul din şopron, celălalt din colibă. Sosiră tocmai la timp, căci Pásztor pusese deja un picior peste parapetul fortăreţei numărul doi. Dar băieţii îl apucară zdravăn şi-l traseră jos. Atunci cămăşile roşii se pierdură cu totul. Ei crezuseră că armata care fugise din faţa lor se refugiase printre stivele de lemne şi că fortăreţele n-aveau altă menire decât să oprească intrarea inamicului. Şi iată că se pomenesc atacaţi din spate tocmai de aceia care adineauri fugiseră din faţa lor…

Reporterii de război care au luat parte la războaie adevărate spun că în luptă pericolul cel mai mare este panica. Comandanţii de oşti nu se tem atât de sutele de tunuri ale inamicului, cât se tem de o panică, chiar neînsemnată, care în câteva clipe se poate transforma într-o debandadă generală. Şi dacă panica poate slăbi chiar puterea unei armate adevărate, înzestrată cu tunuri şi puşti, cum ar fi putut scăpa din această situaţie cei câţiva mici infanterişti îmbrăcaţi în tricouri roşii?

Ei s-au zăpăcit cu totul. În primul moment nici nu şi-au dat seama că atacanţii erau tot acei care fugiseră din calea lor. Au crezut că e vorba de o nouă armată. Numai când au recunoscut pe unii dintre ei, şi-au dat seama că trebuie să-i înfrunte din nou.

— De unde-au mai răsărit şi ăştia? se miră Pásztor, în timp ce două braţe puternice îl înşfăcară de picioare şi-l traseră jos de pe fortăreaţă.

Acum se aruncă şi Boka în luptă. Şi-a ales un adversar şi a început trânta cu el. În timpul luptei îl tot

împingea cu dibăcie şi pe nesimţite spre colibă, însă inamicul, văzând că n-o scoate la capăt cu Boka, îi puse piedică. De sus, de pe fortăreaţă, de unde băieţii priveau trânta celor doi, răsunară proteste!

— Ticăloşie!

— I-a pus piedică!

Boka căzuse din cauza piedicii; dar în aceeaşi clipă sări în picioare şi strigă celuilalt: – Mi-ai pus piedică! Asta te pune în afara legii! făcu semn lui Kolnay şi, cât ai bate din palme, amândoi îl vârâră în colibă pe inamic, care se zbătea din toate puterile să scape. Boka trase zăvorul şi mărturisi gâfâind:

— Cu ăsta nu era de glumit. Dacă ar fi luptat cinstit, mă răzbea. Aşa însă a trebuit să mergem doi contra lui.

Şi se duse din nou pe câmpul de bătălie, unde băieţii se luptau perechi-perechi. Puţinul nisip ce mai rămăsese în primele două fortăreţe fu aruncat de artilerişti peste luptătorii inamici. Fortăreţele dinspre strada Pál stăteau în linişte; aşteptau.

Kolnay tocmai voia să se ia la trânta cu unul, dar Boka se răsti la el:

— Nu te băga! Du-te şi transmite celor din fortăreţele unu şi doi să treacă în fortăreţele patru şi cinci!

Ca să ducă ordinul, Kolnay străbătu linia frontului. De pe primele două fortăreţe steagurile dispăruseră, căci băieţii le luaseră cu ei pe noile poziţii de luptă.

Strigătele lor de triumf nu mai conteneau. Dar entuziasmul a ajuns la culme când Csónakos l-a luat în braţe pe Pásztor, pe acelaşi Pásztor grozav şi neînvins şi l-a dus în colibă. Când s-a văzut înăuntru. Pásztor a început să bată în pereţii magaziei, furios de neputinţa sa.

Voioşia băieţilor noştri era fără margini. Cămăşile roşii îşi dădeau seama că sunt pe ducă. Iar când s-au văzut şi fără comandant, şi-au pierdut capul definitiv. Ultimele

speranţe erau puse în armata lui Áts Feri, singura care mai putea salva situaţia. Şi cămăşile roşii erau târâţi în colibă unul după altul, în strigătele triumfale pe care armata lui Áts Feri, postată *ta* strada Pal, le auzea foarte bine.

Áts Feri se plimba în sus şi în jos prin faţa trupelor, adresându-li-se cu un zâmbet de mulţumire:

— Auziţi? Acuşi ne dă semnalul!

Între cămăşile roşii se hotărâse ca îndată ce armata lui Pásztor îşi va isprăvi îndatoririle în strada Maria, ea să dea un semnal cu goarna şi atunci să atace deodată şi Pásztor, şi Áts Feri. Dar acum era degeaba – căci Wendauer cel mic, gornistul lui Pásztor, bătea nerăbdător cu pumnii în uşa colibei, împreună cu ceilalţi prizonieri, iar goarna lui, plină cu nisip, stătea aruncată în fortăreaţa numărul trei, printre celelalte trofee…

În timp ce în preajma ferăstrăului şi a colibei se petreceau toate acestea, Áts Feri îşi povăţuia calm oamenii:

— Aveţi răbdare. Cum auziţi goarna, înainte!

Dar semnalul mult aşteptat întârzia. Strigătele s-auzeau din ce în ce mai slab, ca şi cum ar fi venit dintr-un butoi… Iar când cele două batalioane ale băieţilor cu chipiile roşii-verzi au îmbrâncit în colibă pe ultimul din armata cămăşilor roşii şi când, după aceasta, izbucni cel mai puternic strigăt de victorie din câte se auzise vreodată pe maidan, în rândurile armatei lui Áts Feri se iscă o frământare nemaipomenită. Pásztor cel mic ieşi din front şi spuse:

— Cred că s-a întâmplat ceva.

— De ce?

— Pentru că astea nu sunt glasurile băieţilor noştri; sunt glasuri străine.

Áts Feri tresări. Într-adevăr şi lui i se părea că aude voci străine. Dar voia să pară liniştit.

— Nu s-a întâmplat nimic, – îi potoli el, – ai noştri luptă pe tăcute. Strigă băieţii din strada Pál, fiindcă se văd la strâmtoare.

În clipa aceea, ca o dezminţire a vorbelor lui Áts Feri, dinspre strada Maria se auzi un „ura” puternic.

— Ei drăcie, – zise Áts Feri, – astea sunt urale. Pásztor cel mic spuse tulburat:

— Cine-i la strâmtoare nu strigă „ura”! Poate n-ar fi trebuit să luăm ca sigură victoria armatei lui frate-meu!…

Şi Áts Feri, care era un băiat deştept, îşi dădu seama că socotelile îi ieşiseră pe dos. Ba mai mult, era convins că după cele întâmplate bătălia era pierdută, şi acum trebuia să lupte singur cu toată oastea băieţilor din strada Pál. Şi ultima lui speranţă, mult aşteptatul semnal al gornistului, era zadarnică…

În schimb, se auzi un alt semnal de trâmbiţă; era o goarnă a armatei lui Boka, care dădea de ştire că ostaşii lui Pásztor au fost făcuţi prizonieri până la ultimul om şi că a sosit timpul să se înceapă atacul în partea cealaltă. Şi într-adevăr, în urma semnalului, armata din strada Maria se desfăcu în două: o parte în dreptul colibei şi alta în faţa fortăreţei numărul şase. Băieţii, căliţi în focul unei lupte din care ieşiseră învingători, aveau hainele hărtănite, dar ochii le străluceau de fericire pentru victoria câştigată cu atâta trudă.

Acum, Áts Feri nu se mai îndoia că armata lui Pásztor a fost înfrântă. Măsură din ochi cele două batalioane proaspăt sosite şi se-ntoarse brusc spre Pásztor cel mic, întrebându-l tulburat:

— Dar bine, dacă i-au bătut, unde sunt? Dacă i-au scos în stradă, de ce nu vin încoace?

Se uitară îngrijoraţi de-a lungul străzii Pál, ba Szebenics alergă chiar până-n strada Maria. Nimeni. Numai o căruţă trecea alene, încărcată cu cărămizi, şi câţiva trecători mergeau liniştiţi după treburile lor.

— Nici urmă! raportă Szebenics înspăimântat.

— Dar ce-o fi cu ei?

Şi abia atunci îi veni în minte coliba.

— I-au închis! strigă furios. I-au bătut şi i-au închis în colibă!

De astă dată spusele sale n-au mai fost dezminţite ca adineauri, ci confirmate: dinspre colibă se auzeau bocăniturile celor închişi, care băteau desperaţi cu pumnii în scânduri. Dar degeaba; coliba cea mică ţinea cu băieţii din strada Pál; şi pereţii, şi uşa rezistau pumnilor cu încăpăţânare. Şi înăuntru, prizonierii dădeau un concert drăcesc, vrând să atragă astfel atenţia armatei lui Áts Feri. Wendauer, sărmanul, rămas fără goarnă, îşi făcuse mâinile

pâlnie şi-i imita sunetul din toate puterile.

Áts Feri se-ntoarse spre cei rămaşi.

— Băieţi, – strigă el, – Pásztor a pierdut bătălia! Noi trebuie să salvăm onoarea cămăşilor roşii! înainte!

Şi aşa cum se aflau, într-un singur rând larg, au pătruns pe maidan, pornind la atac în pas alergător. Dar Boka se afla pe acoperişul colibei împreună cu Kolnay, căruia îi striga din răsputeri, ca să se facă auzit în concertul infernal de jos, ordonându-i:

— Dă semnalul! Atac! Fortăreţe, foc!

Şi cămăşile roşii, care alergau spre tranşee, s-au oprit încremeniţi. Patru fortăreţe în rând deschiseseră focul asupra lor. O clipă au fost învăluiţi de un nor de nisip, de nu mai puteau vedea nimic.

— Rezervele, înainte! strigă Boka.

Rezerva se avântă prin norul de praf în întâmpinarea inamicului. Infanteria stătea camuflată, aşteptându-şi rândul, în timp ce din fortăreţe proiectilele zburau unul după altul, secerând rândurile inamice, şi, ce e drept, unele au explodat chiar şi în spatele propriilor lor ostaşi.

— Nu-i nimic! strigau aceştia. Înainte!

Nori groşi de prai se înălţau în văzduh, căci dacă în vreo fortăreaţă se isprăveau bombele, băieţii aruncau cu pumnii nisipul uscat. În mijlocul maidanului, numai la douăzeci de paşi de tranşee, cele două armate învăluite în negura de praf tropăiau furios, învălmăşite în luptă şi de abia se mai putea distinge ici-colo câte o cămaşă roşie sau vreun chipiu roşu-verde.

Armata băieţilor din strada Pál începuse să dea semne de oboseală, pe când cea a lui Áts Feri pornise la luptă cu forţe noi. Şi la un moment dat se părea că teatrul de luptă se apropie de tranşee, ceea ce însemna că ei nu pot ţine piept cămăşilor roşii. Însă pe măsură ce se apropiau de fortăreţe, tirul artileriei era tot mai precis.

Barabás îl luă din nou în primire pe conducătorul oştii inamice, bombardându-l direct.

— Nu te sfii! – îi strigă el, – mănânc-o; nu-i decât nisip!

Şi stătea acolo sus, pe parapet, ca un drăcuşor îndemânatic, râzând cu poftă şi chiuind în timp ce se apleca cu repeziciunea fulgerului după bombe. Trupele de rezervă ale lui Áts Feri degeaba îşi aduseseră cu ele nisip în săculeţe, pentru că nu-l puteau folosi, toţi oamenii fiind prinşi în lupta corp la corp.

În timpul ăsta, goarnele sunau în ambele tabere cu însufleţire – a lui Kolnay de sus, de pe acoperişul colibei, iar a lui Pásztor cel mic din mijlocul învălmăşelii. Lupta se dădea acum la zece paşi de tranşee.

— Ei, Kolnay, – strigă Boka, – acum să te văd ce ştii! Coboară în tranşee şi sună atacul de acolo, fără să-ţi pese de bombe. Să deschidă focul cei din tranşee, iar când isprăvesc ni-nisipul, să înceapă lupta corp la corp.

— Haho-hoo! urlă Kolnay şi sări de pe acoperişul colibei. De data asta nu se mai târî pe brânci, ci alergă spre tranşee cu capul sus. Boka strigă ceva după el, dar vocea i se pierdu în larma iadului ce fierbea la picioarele lui, la care se adăugase sunetele de goarnă şi gălăgia cămăşilor roşii. Îl urmărea cu privirea să vadă dacă va izbuti să ducă ordinul la cei din tranşee mai înainte ca inamicul să descopere trupele ascunse acolo.

Şi iată că un băiat voinic se desprinse din învălmăşeală şi se repezi la Kolnay. Îl apucă de o mână şi începu trânta cu el. S-a isprăvit. Kolnay nu mai avea cum să-şi îndeplinească misiunea.

— Mă duc eu însumi! îşi spuse Boka desperat şi sări de pe colibă, alergând spre tranşee.

— Stai! îi strigă Áts Feri.

Ar fi trebuit să primească lupta cu conducătorul

inamicului, dar asta ar fi însemnat să rişte totul. Alergă deci mai departe spre tranşee.

Áts Feri, după el.

— Eşti laş! îi strigă din urmă. Fugi din faţa mea! Dar las că te ajung eu!

Şi într-adevăr, îl ajunse tocmai în clipa în care Boka sări în şanţ. Nu mai avu timp decât să strige:

— Foc!

Şi în această clipă, Áts Feri primi deodată vreo zece bombe proaspete, care-i împroşcară cămaşa roşie, şapca roşie şi obrajii lui roşii.

— Diavoli ce sunteţi! zbieră el. Acum bombardaţi şi de sub pământ?

Acum focul artileriei se desfăşura pe întreaga linie. Fortăreţele bombardau de sus, tranşeea de jos. Nisipul zbura-n vârtejuri şi voci noi se amestecară în gălăgia generală. Tranşeea, liniştită până atunci, prinsese viaţă. Boka socoti că a sosit clipa atacului decisiv. El se afla la capătul şanţului, unde, la câţiva paşi mai departe, Kolnay se lupta cu unul dintre cămăşile roşii. Boka sări din şanţ, scoase şi înălţă steagul cel roşu-verde şi dădu ultimul ordin:

— Cu toate forţele înainte!

Şi iată că de sub pământ apăru un nou val de luptători. Ei atacară în rânduri dese, având grijă să nu se lase antrenaţi la trântă individuală. Înaintau spre cămăşile roşii în formaţie strânsă şi-i respingeau din faţa tranşeei.

Barabás strigă din fortăreaţă:

— Nu mai e nisip!

— Veniţi jos! Atac! răspunse Boka din fugă. De pe zidurile fortificaţiilor începu să coboare artileria. Aceasta era linia a doua, care venea în spatele celei dintâi.

Acum lupta se dădea pe viaţă şi pe moarte. Cămăşile roşii, simţind că vor fi învinşi, nu mai respectau regulile.

Ţinuseră seama de ele atât timp cât crezuseră că vor învinge prin luptă dreaptă. Acum însă nu mai voiau să ştie de nimic.

Primejdia era mare. În felul ăsta vor răzbi mai uşor, cu toate că erau pe jumătate faţă de numărul băieţilor din strada Pal.

— La colibă! urlă Áts Feri. Să-i eliberăm!

Şi întregul front se răsuci deodată spre colibă. Băieţii din strada Pál nu s-au aşteptat la una ca asta. Armata cămăşilor roşii le scăpa printre degete. La fel cum se-ndoaie uneori cuiul sub loviturile ciocanului, aşa se-ntoarse spre stânga frontul agresorilor. În frunte era Áts Feri, care alerga sălbatic, strigând, sigur de victorie:

— După mine!

Dar deodată se opri brusc, ca şi cum cineva i-ar fi pus un obstacol în cale. De lângă colibă îi sări înainte un nod de copil. *Căpetenia cămăşilor roşii încremeni pe loc*. *În spatele lui se* opri întreaga armată, învălmăşindu-se.

În faţa lui Áts Feri răsări un băieţaş blond, cu un cap mai scund decât el, cu mâinile ridicate în sus în semn de oprire şi strigă cu o voce piţigăiată:

— Opreşte!

Armata celor din strada Pal, nedumerită, strigă deodată într-un glas:

— Nemecsek!

Băieţaşul cel blond şi slăbuţ, aşa bolnav cum era, îl înşfacă pe puternicul Áts Feri *şi*, cu o putere nemaipomenită, pe care numai fierbinţeala i-o dădea bietului său trup, îl trânti la pământ pe conducătorul surprins, aşa după cum scrie la carte. Apoi, căzu leşinat peste el.

Cămăşile roşii intrară în panică, pierzându-şi capul. Din moment ce conducătorul lor căzuse, soarta le era pecetluită. Clipa aceasta de zăpăceală a fost folosită de

băieţii din strada Pál. Ei au înconjurat ar mata dezorientată şi au constrâns-o să părăsească terenul.

Áts Feri se ridică, roşu de mânie, şi privi în jurul său furios, după ce tot scuturându-se de praf constată că a rămas singur. Armata lui se-ngrămădea pe undeva, pe la ieşire, încercuită de învingătorii din strada Păi, iar el se afla aci singur, învins.

Lângă el, la pământ, zăcea Nemecsek.

După ce inamicul a fost scos afară până la unul şi poarta închisă în urma lui, pe feţele tuturor strălucea bucuria victoriei. Peste tot răsunau urale de izbândă. Boka sosi alergând dinspre ferăstrău, împreună cu paznicul. Aducea apă.

S-au adunat cu toţii în jurul lui Nemecsek, care mai zăcea încă la pământ, şi o tăcere adâncă luă locul strigătelor de mai înainte. Áts Feri stătea deoparte şi privea posomorât spre învingători. În colibă, prizonierii tot

mai bocăneau în pereţi. Dar cui îi mai păsa de ei?

Janó îl ridică pe Nemecsek de jos cu grijă şi-l aşeză pe movila de pământ din dreptul tranşeei, apoi începură să-l spele cu apă rece pe faţă. După câteva clipe, Nemecsek deschise ochii. Privi în jurul său, zâmbind istovit. Toţi tăceau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

Dar cu toţii erau atât de impresionaţi, încât niciunul nu răspunse. Îl priveau buimaci.

— Ce s-a întâmplat? repetă Nemecsek şi se ridică în coate. Boka se apropie de el:

— Ţi-e mai bine?

— Da.

— Nu te doare nimic?

— Nu.

Zâmbi. Apoi întrebă:

— Am învins?

Nimeni nu se sinchisea de prezenţa lui Áts Feri, care tot mai stătea acolo, lângă o stivă de lemne, şi urmărea încruntat manifestarea de izbândă a băieţilor din strada Pál.

— Am învins, – confirmă şi Boka, – dar acum, la urmă, era cât pe-aci să fim învinşi şi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu. Dacă nu interveneai, luându-l pe Áts Feri prin surprindere, atunci ei i-ar fi eliberat pe prizonierii din colibă şi nu ştiu pe unde am fi scos cămaşa.

Nemecsek părea nemulţumit de cele ce auzea.

— Nu-i adevărat, – protestă el, – voi îmi spuneţi toate acestea ca să mă mângâiaţi, că sunt bolnav.

Îşi trecu mâna peste frunte. Acum, după ce şi-a revenit, se aprinse din nou la faţă; se vedea că-l arde şi-l mistuie fierbinţeala.

— O să te ducem îndată acasă, îi spuse Boka. Ai făcut destul de rău c-ai venit aci. Mă şi mir cum de te-au lăsat

părinţii.

— Nu m-au lăsat. Am fugit.

— Cum asta?

— Tata a plecat de acasă; s-a dus cu nişte haine la probă. Mama s-a dus la vecini, să-mi încălzească supa de chimion. A lăsat uşa deschisă şi mi-a spus că dacă vreau ceva s-o strig. Când am rămas singur, m-am ridicat în capul oaselor şi-am ciulit urechile. Nu se auzea nicio mişcare. Cu toate astea, eu tot auzeam ceva. Îmi vuiau urechile de tropote de cai, de strigăte şi sunete de goarne. Parcă auzeam pe Csele spunându-mi: „Vino, Nemecsek, că suntem la strâmtoare!” Apoi se făcea că te aud pe tine strigându-mi: „Nu veni, Nemecsek; nu ne trebuieşti. Tu eşti bolnav; când erai sănătos, ştiai să vii să joci bile şi să te distrezi cu noi, aşa-i? Dar acum, când suntem în primejdie, nu vii!” Asta mi-ai spus tu, Boka. Aşa am auzit eu. Ei, şi-atunci, am sărit repede din pat. Şi-am căzut, căci zac de atâta vreme şi am slăbit de tot. Dar m-am ridicat nu ştiu cum de jos, mi-am scos hainele din dulap… şi ghetele şi m-am îmbrăcat degrabă.

Când a intrat mama, eram îmbrăcat. Cum i-am auzit paşii, m-am băgat repede sub plapomă, aşa îmbrăcat cum eram, şi m-am acoperit până la gură, să nu-mi vadă hainele. Ea mi-a spus: „Am venit numai să te-ntreb dacă n-ai nevoie de ceva?” Iar eu i-am răspuns: „Nu”, şi dânsa iar a ieşit şi-atunci eu am şters-o de-acasă. Dar eu nu sunt un erou, căci n-am ştiut că asta-i atât de important; eu am venit numai să lupt alături de ceilalţi, dar când l-am văzut pe Áts Feri, atunci mi-am amintit că din cauza lui n-am putut lupta alături de voi, pentru că el m-a băgat în apa rece. Gândul acesta m-a întristat grozav şi mi-am zis: „Ei Ernő, acum ori niciodată”, şi mi-am închis ochii, şi… şi… l-am luat de piept…

Nemecsek vorbea cu atâta însufleţire, încât obosi de-

a binelea şi începu să tuşească.

— Nu mai vorbi, – îi zise Boka, – o să ne spui altă dată. Acum o să te ducem acasă.

Apoi, cu ajutorul lui Janó, scoaseră pe rând prizonierii din colibă, confiscând ultimele arme. Şi au pornit trişti, unul după altul, pe strada Maria. Coşul cel mic şi negru al ferăstrăului acum parcă pufăia şi scuipa batjocoritor. Ferăstrăul ţiui prelung după ei, ca şi cum şi el era de partea armatei învingătoare a băieţilor din strada Pál. Áts Feri rămase ultimul. Tot mai stătea acolo, lângă stiva de lemne, cu capu-n pământ. Kolnay şi Csele se apropiară de el, vrând să-i ia arma din mână, dar Boka le strigă:

— Nu v-atingeţi de comandant!

Spunând acestea, se duse în faţa lui Áts Feri:

— Domnule general, – îi spuse el, – dumneata ai luptat ca un erou!

Comandantul cămăşilor roşii îl privi cu tristeţe, ca şi cum ar fi vrut să spună: „La ce-mi mai folosesc laudele tale?” Boka se întoarse şi ordonă: – Pentru onor!

Armata băieţilor din strada Pál încetă orice larmă. Cu

toţii duseră mâna la chipiu. Înaintea lor stătea Boka, în poziţie de drepţi, cu mâna la şapcă. Şi în bietul Nemecsek se trezi acum conştiinţa de soldat. Se sculă cu mare greutate de jos şi, împleticindu-se, luă şi el, aşa cum putu, poziţia de drepţi şi salută. Sărmanul, dădea onorul aceluia din pricina căruia se îmbolnăvise.

Áts Feri, după ce răspunse la onor, plecă. Îşi luase şi arma cu el. Era singurul căruia i se permise acest lucru. Restul armelor: vestitele lănci cu vârful argintat, mulţimea de securi indiene de luptă, argintii, zăceau grămadă în faţa colibei. Pe fortăreaţa cu numărul trei fâlfâia din nou steagul recucerit; Geréb îl luase înapoi de la Szebenics, în toiul unei lupte îndârjite.

— Geréb este aici? întrebă Nemecsek foarte mirat.

— Da, răspunse Geréb.

Băieţaşul cel blond se uită întrebător la Boka. Acesta-l lămuri:

— Este cu noi, şi-a îndreptat greşeala. Şi cu ocazia asta îi redau gradul de locotenent. Geréb roşi.

— Mulţumesc, spuse el. Apoi adăugă sfios:

— Dar…

— Ce fel de „dar”? Geréb vorbi tulburat:

— Ştiu că n-am dreptul, căci asta depinde de general: dar… eu cred… aşa ştiu, că Nemecsek este încă tot simplu soldat.

Se făcu o tăcere adâncă. Geréb avea dreptate. În mijlocul învolburării, toată lumea uitase că acela care îi salvase onoarea organizaţiei pentru a treia oară, era tot numai simplu soldat.

— Ai dreptate, Geréb, – încuviinţă Boka, – vom îndrepta lucrurile de îndată. De aceea îl numesc…

Nemecsek îl întrerupse:

— Eu nu vreau să fiu numit… nu de-asta am făcut… nu de asta am venit aci…

Boka vru să pară sever. Deci se răsti la el:

— Nu contează pentru ce ai venit, principalul este ce ai făcut când ai ajuns aci. Aşa că îl numesc pe Nemecsek Ernő căpitan.

— Să trăiască! strigară băieţii deodată. Şi cu toţii îl salutară pe noul căpitan, chiar şi sublocotenenţii şi locotenenţii, ba mai mult, însuşi generalul, care stătea în faţa tuturor, duse mâna la chipiu atât de repede, încât ai fi jurat că el este soldatul, şi băieţelul cel blond generalul.

Nici n-au avut când să observe că în spatele lor o femeie mititică, îmbrăcată în haine sărăcăcioase, străbătea maidanul în grabă şi că acum ajunsese în faţa băieţilor.

— Doamne! strigă ea. Aici erai? Mi-am închipuit eu că ai venit aici.

Era mama lui Nemecsek. Plângea sărmana, căci îşi căutase peste tot copilaşul bolnav, şi venise aici numai ca să întrebe pe băieţi dacă nu l-au văzut cumva. Băieţii au înconjurat-o, căutând s-o liniştească. Sărmana femeie şi-a învelit copilul cu şalul şi, luându-l în braţe, porni cu el spre casă.

— Să mergem şi noi! propuse Weisz, care până atunci nu scosese niciun cuvânt.

Propunerea aceasta fu pe placul tuturor.

— Să mergem! aprobară cu toţii şi se pregătiră de drum.

Armele capturate au fost aruncate repede în colibă şi întreaga trupă porni după biata femeie, care îşi strângea copilul la piept, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită ceva din căldura propriului ei trup, şi se grăbea cât putea spre casă.

În strada Păi băieţiise-ncolonară doi câte doi şi astfel o însoţeau. Se lăsase seara. Se aprindeau felinarele, din magazine se răsfrângea pe caldarâm o lumină puternică.

Oamenii care treceau grăbiţi după treburile lor se opreau o clipă să privească la acest cortegiu atât de

neobişnuit. Înainte, o femeie mică, slabă şi blondă, cu ochii roşii de plâns, mergea ţinând la piept un copil, căruia nu i se vedea nasul dintr-un şal mare, şi în urma ei, mergând milităreşte, o coloană de băieţi, aşezaţi doi câte doi, purtând cu toţii chipie roşii-verzi.

Unii trecători zâmbeau. Ba câte o puşlama râdea în gura mare. Dar acum, băieţii nu luau în seamă pe nimeni. Chiar şi Csónakos, care altă dată ar fi răspuns cum se cuvine unor asemenea necuviinţe, de data asta îşi vedea liniştit de drum, alături de ceilalţi, fără să se sinchisească de asemenea trecători prea veseli. Băieţii socoteau că ceea ce făceau ei atunci era ceva sfânt, ce nu putea fi stânjenit nici de cele mai vesele haimanale din lume.

Mama lui Nemecsek avea alte gânduri, decât să-şi bată capul cu „trupa” ce-o însoţea. Dar în faţa porţii căsuţei din strada Rákos se văzu silită să se oprească, căci fiul ei se împotrivea să intre şi nu era putere pământească care să-l înduplece. El se desprinse din braţele mamei şi se aşeză în faţa băieţilor.

— Salutare, le zise el.

Băieţii îi strânseră pe rând mâna, care îi ardea. Apoi dispăru cu maică-sa în gangul întunecos. Din curte s-auzi o uşă bufnind; la un geam mititel se aprinse lumina. Apoi se făcu linişte.

Băieţii s-au pomenit stând aşa-n neştire în faţa casei. Nu scoteau niciun cuvânt, ci se uitau neclintiţi la fereastra aceea luminată, în dosul căreia micul erou era aşezat la loc în patul său. În sfârşit, unul dintre băieţi oftă adânc şi tare trist. Csele întrebă:

— Ce facem?

Şi cu asta, porniră câte doi, câte trei, pe străduţa întunecoasă, spre Calea Üllöi. Acum cu toţii se simţeau obosiţi; îi istovise lupta. Bătea un vânt rece, un vânt aspru de primăvară, aducând cu sine din munţi răceala zăpezii

care începuse să se topească.

Un alt grup porni în jos spre Ferencváros. În faţa porţii nu mai rămaseră decât Boka şi Csónakos. Acesta din urmă aşteptă nerăbdător ca Boka să se urnească. Dar văzând că Boka nu vrea să plece, îl întrebă sfios:

— Vii?

Boka răspunse încetişor:

— Nu.

— Rămâi?

— Da.

— Atunci… salutare.

Şi pomi agale, abia târându-şi picioarele. Boka îl urmări cu privirea şi văzu că Csónakos se tot uită înapoi. Apoi dispăru după colţ. Şi străduţa Rákos, care se-ntinde modestă pe lângă zgomotoasa Cale Üllöi, pe unde circulă tramcarul, rămase pustie şi tăcută în întuneric. Numai vântul sufla de-a lungul ei, făcând să zăngănească puternic geamurile felinarelor cu gaz. La câte-o rafală mai puternică sunau toate la rând, ca un semnal tainic, pe care flăcările pâlpâitoare şi l-ar fi dat una alteia. În toată strada nu era alt suflet omenesc decât Boka János-generalul. Şi când Boka János-generalul se uită în lungul străzii şi se văzu singur, i se strânse inima atât de tare, încât îşi rezemă capul de stâlpul porţii şi începu să plângă amarnic.

Boka simţea şi ştia ceea ce niciunul nu îndrăznea să spună. Vedea cum soldatul său se stinge încet şi jalnic. Ştia care va fi sfârşitul şi ştia că sfârşitul ăsta era foarte apropiat. Nu-i mai păsa că e general învingător, nu-i păsa nici că pentru prima dată în viaţă s-a lăsat biruit de slăbiciune, nu-i păsa că în felul ăsta părea copil, ci continua să plângă mai departe, şoptind într-una:

— Prietenul meu mic… dragul meu prieten… dragul şi bunul meu căpitan…

Deodată se ivi un om, care-l întrebă:

— De ce plângi, băiete?

Nu-i răspunse. Omul ridică din umeri şi-şi văzu de drum. Apoi se apropie o femeie săracă, cu un coş mare; se opri, dar nu spuse nimic. Îl privi puţin şi după aceea plecă şi ea. Mai la urmă veni un om scund, care intră pe poarta casei, şi după ce trecu de el se-ntoarse. Îl recunoscuse:

— Tu eşti Boka János? Boka ridică privirea:

— Eu sunt, domnule Nemecsek.

Era croitorul. Avea o haină pe braţ. Fusese într-un alt cartier, unde o dusese la probă numai însăilată. El îl înţelegea pe Boka, de aceea nici nu-l întrebă de ce plânge şi nici nu se miră că-l găsise acolo, ci se apropie de el şi, prinzându-i în mâini căpşorul inteligent, începu şi el să plângă. Plângea atât de tare, încât în Boka se trezi demnitatea de general.

— Nu plânge, domnule Nemecsek, îi spuse el croitorului.

Croitorul îşi şterse ochii cu dosul palmei şi făcu un semn în vânt, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Acum îmi e tot una; cel puţin mi-am mai alinat niţel durerea”.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete, îi spuse el generalului. Du-te frumuşel acasă.

Şi intră în curte.

Boka îşi şterse şi el ochii şi oftă adânc. Se uită în jur şi vru să pornească spre casă, dar parcă-l îndemna ceva să mai stea. Ştia că asta nu ajută la nimic, dar simţea totuşi că ar avea o datorie sfântă şi serioasă să rămână acolo, să facă de gardă în faţa casei soldatului său care era pe moarte. Făcu câţiva paşi prin faţa porţii, apoi trecu pe partea cealaltă şi se uită de-acolo la căsuţa cea mică.

În liniştea străzii pustii se auziră paşi. „Vreun muncitor se-ntoarce de la lucru” – se gândi Boka şi-şi continuă plimbarea cu capu-n pământ. Se gândea la tot felul de lucruri ciudate, care nu-l preocupaseră niciodată. Îl frământa problema vieţii şi a morţii, dar nu găsea niciun răspuns.

Paşii s-auzeau din ce în ce mai aproape, dar acum părea că cel care vine îşi încetineşte mersul. O umbră neagră alunecă uşor pe lângă casă, oprindu-se în dreptul locuinţei familiei Nemecsek. Se uită pe poartă, făcu un pas înăuntru, apoi ieşi din nou. Se opri. Aşteptă puţin. Apoi din nou începu să se plimbe în sus şi-n jos prin dreptul casei. Când ajunse în dreptul unui felinar, vântul îi dădu la o parte haina, lăsând să se vadă o cămaşă roşie. Boka îl privi

atent. Era Áts Feri.

Cei doi conducători de oşti se uitau acum chiorâş unul la altul. Pentru prima dată în viaţa lor se aflau faţă în faţă, între patru ochi. S-au întâlnit aci, lângă căsuţa mohorâtă. Pe unul l-a îndemnat inima să vină aci, pe celălalt conştiinţa. N-au schimbat niciun cuvânt: stăteau aşa şi se priveau. Apoi Áts Feri porni din nou în sus şi-n jos prin faţa casei. Şi se plimbă aşa multă vreme, până la ora când din curtea întunecoasă se ivi portarul să încuie poarta. Áts Feri se-ndreptă spre el, îşi scoase pălăria şi-l întrebă ceva în şoaptă. Răspunsul portarului se auzi până la Boka:

— Rău de tot.

Şi trânti poarta mare şi grea. Bufnitura ei tulbură o clipă liniştea străzii, apoi se stinse, ca tunetul printre munţi.

Áts Feri o luă încet spre dreapta. Boka trebui să se ducă şi el acasă. Sufla un vânt rece. Cei doi conducători de oşti se-ndepărtară; unul o luă spre dreapta, celălalt spre stânga. Au plecat fără să-şi vorbească.

Străduţa adormi cu totul în noaptea răcoroasă de primăvară şi singuru-i stăpân ce se plimba acum în voie era vântul, care zgâlţâia geamurile felinarelor, scărmăna coamele strălucitoare ale flăcărilor galbene de gaz şi dădea glas câte unei sfârleze ruginite de pe vreo casă. Se strecura prin toate crăpăturile, chiar şi în cămăruţa sărmană, unde stătea un croitor sărman, pe a cărui masă în seara aceea nu se afla decât o bucată de slănină pe un petic de ziar, în timp ce în pătucul de alături un căpitan mititel gâfâia cu faţa înfierbântată, cu ochii aprinşi.

Vântul bătu în geam, şi făcu să pâlpâie flacăra lămpii cu petrol. Biata femeie îşi înveli copilul.

— Suflă vântul, dragul meu copilaş.

Cu un zâmbet trist, căpitanul răspunse foarte încet,

aproape şoptit:

— Suflă dinspre maidan, mamă. Dinspre maidanul nostru drag…

§ 1.
La pagina nr.17 a reg
se află o însemnare care su
nemecsek ernő, cu litere mici se
anulează această însemna o greşeală
şi tot odată că numitul
membru fară pricină
l

Câteva pagini din registrul de procese-verbale al „asociaţiei chitul”: PROCES-VERBAL

„La adunarea generală de astăzi am luat următoarele hotărâri, pe care le înscriem în registrul de procese-verbale al asociaţiei.

§ 1

La pagina nr. 17 a registrului se află o însemnare care sună astfel: nemecsek Ernő, cu litere mici. Prin prezenta se anulează această însemnare, deoarece este socotită o greşeală şi, totodată, adunarea generală declară că numitul membru a fost jignit fără pricină de către asociaţie, jignire pe care sus-numitul a suportat-o cu demnitate, luând parte la război, unde s-a purtat ca un adevărat erou, fapt dovedit istoriceşte. Asociaţia declară deci că însemnarea anterioară este o greşeală care-i revine ei şi, ca atare, secretarul va înscrie numele sus-numitului membru în întregime cu litere mari.

§2

Prin prezenta se înscrie numele în întregime cu litere mari:

NEMECSEK ERNÖ

Pentru conformitate, ss. secretar *Leszik*.

§3

Adunarea generală a „asociaţiei chitul” îi mulţumeşte generalului său, Boka János, pentru faptul că a condus

luptele de ieri ca un adevărat conducător de oşti din cartea de istorie, şi ca semn al preţuirii noastre am hotărât ca fiecare membru al „asociaţiei chitul” să adauge cu cerneală în cartea lui de istorie, la pagina 168, rândul al 4-lea de sus, lângă titlul „Hunyadi János” şi „Boka János”. Am hotărât aceasta, fiindcă generalul nostru merită; dacă n-ar fi fost el, cămăşile roşii ne-ar fi bătut. Şi toţi membrii sunt obligaţi ca la capitolul „Dezastrul de la Mohács”, deasupra numelui arhiepiscopului Tomori, care a fost înfrânt, să scrie cu creionul „şi Áts Ferenc”.

§4

Generalul Boka János, în ciuda protestelor noastre, a confiscat cu forţa fondurile asociaţiei (24 creiţari), căci toată lumea a trebuit să dea pentru război tot ce avea. Cu suma adunată s-a cumpărat o goarnă la preţul de 1 forint şi 40 creiţari, deşi la bazarul Roser se găsesc goarne cu 60 şi chiar 50 creiţari, totuşi a ţinut morţiş să cumpere una mai scumpă, spunând că sună mai tare. Acum, după ce am capturat de la cămăşile roşii goarna lor de război, avem două goarne, deşi nu ne mai trebuie niciuna, şi dacă totuşi ne trebuie, atunci ne-ajunge una singură. Am hotărât deci ca asociaţia să-şi ceară înapoi fondurile (24 creiţari) şi generalul n-are decât să vândă o goarnă cui o şti, dar nouă să ne dea banii (24 creiţari), fiindu-ne necesari, lucru pe care de altfel ni l-a promis.

Membrii asociaţiei au dat vot de blam preşedintelui Kolnay Pál pentru că a lăsat chitul să se usuce. Dat fiind că discuţiile trebuie trecute în proces-verbal, voi întocmi prezentul proces-verbal:

Preşedintele: N-am mestecat chitul, fiindcă am fost ocupat cu războiul.

Barabás: Aşi, ăsta nu-i motiv!

Preşedintele: Barabás mă provoacă mereu şi-l invit să fie disciplinat. Eu mestec chitul cu dragă inimă, pentru că

asta-i sarcina mea, să mestec chitul, conform statutului, dar nu mă las provocat.

Barabás: Eu nu provoc pe nimeni.

Preşedintele: Ba provoci.

Barabás: Ba nu.

Preşedintele: Ba da.

Barabás: Ba nu.

Preşedintele: Bine, fie cum zici tu.

Richter: Onorată adunare, propun ca preşedintele să fie pedepsit cu vot de blam, fiindcă nu şi-a făcut datoria, şi pedeapsa s-o trecem în registru.

Membru: Bine! Foarte bine!

Preşedintele: Fac apel la membrii asociaţiei să mă ierte de data asta, măcar pentru faptul că ieri am luptat ca un leu şi că am îndeplinit funcţia de aghiotant, alergând mereu în tranşee prin pericolul cel mai mare. Am suferit destul pentru imperiul nostru, de ce să mai sufăr încă o dată şi pentru faptul că n-am mestecat chitul?

Barabás: Asta-i altceva.

Preşedintele: Nu-i de loc altceva.

Barabás: Ba-i altceva.

Preşedintele: Ba nu.

Barabás: Ba da.

Preşedintele: Bine, fie cum zici tu.

Richter: Vă rog să primiţi propunerea mea.

Adunarea: O primim, o primim.

Aripa stângă: Ba n-o primim

Preşedintele: S-o punem la vot.

Barabás: Cer vot nominal.

Se trece la vot.

Preşedintele: Cu o majoritate de trei voturi, asociaţia a hotărât sancţionarea preşedintelui Kolnay Pál. Asta-i adevărată porcărie.

Barabás: Preşedintele n-are dreptul să fie mojic cu

majoritatea votanţilor.

Preşedintele: Ba are.

Barabás: Ba n-are!

Preşedintele: Ba are!

Barabás: Ba n-are!

Preşedintele: Bine, fie cum zici tu!

Ordinea de zi neprevăzând şi alte puncte, preşedintele declară şedinţa închisă.

Pentru conformitate, secretar *Leszik* preşedinte *Kolnay* Susţin şi acum că-i o porcărie.

În căsuţa galbenă din strada Rákos era o linişte deplină. Până şi locatarii, care de obicei se adunau în curte şi flecăreau în gura mare, acum treceau prin faţa uşii croitorului Nemecsek în vârful picioarelor, iar servitoarele scuturau hainele şi covoarele tocmai în fundul curţii, şi chiar şi acolo umblau cu multă băgare de seamă, ca nu cumva s-ajungă zgomotul la urechile bolnavului. Dacă covoarele ar fi fost însufleţite, tare s-ar fi mirat că în loc să fie bătute cu vrăjmăşie, ca de obicei, de o bucată de vreme erau tratate cu atâta blândeţe…

Până şi vecinii se interesau mereu:

— Cum se mai simte băieţelul? Şi toţi căpătau acelaşi răspuns:

— Rău, foarte rău.

Femeile miloase aduceau întotdeauna câte ceva:

— Vecină dragă, uite oleacă de vin bun… Sau:

— Dacă nu te superi, ţi-am adus puţin zahăr…

Femeia cea mică şi blondă deschidea uşa binevoitorilor, cu ochii plânşi, şi le mulţumea frumos pentru daruri, dar din păcate nu le prea vedea folosul. Le şi spusese unora:

— Nu mănâncă nimica, sărăcuţul; de două zile abia a înghiţit câteva linguriţe de lapte.

Pe la ora trei, croitorul Nemecsek sosi acasă. Fusese la atelier, de unde-şi aduse de lucru. Deschise uşa de la bucătărie încetişor, cu grijă, şi n-o întrebă nimic pe nevastă-sa. În ultimul timp se înţelegeau numai din ochi. Schimbară o privire, apoi intrară (păşind cu grijă să nu facă zgomot) în camera unde zăcea băieţelul lor. Tare mult se mai schimbase soldatul cel vesel din strada Pal; acum era un căpitan trist, cu faţa suptă; slăbise, părul îi crescuse. Nu era palid de loc: avea în obraji o roşeaţă

bolnăvicioasă, izvorâtă din focul lăuntric care-l mistuia de mai multe zile.

Se opriră în faţa patului. Ei erau oameni simpli şi sărmani, peste care trecuseră multe necazuri, aşa că nu se mai tânguiau. Stăteau cu capu-n pământ şi nu scoteau nicio vorbă. Într-un târziu, tatăl întrebă:

— Doarme? Femeia nu îndrăzni să vorbească, ci se mulţumi să dea din cap, încuviinţând. Aşa cum stătea bolnavul în pat, nici nu puteai să-ţi dai seama dacă doarme sau nu.

La uşa care dă în curte se auziră nişte ciocănituri sfioase.

— Poate-i doctorul, şopti femeia.

— Du-te şi deschide, îi spuse tatăl.

În prag stătea Boka. Când îl văzu, pe faţa femeii apăru un zâmbet trist.

— Pot să intru?

— Da, băiete.

— Cum se mai simte?

— La fel.

— Rău?

Fără să mai aştepte răspunsul, intră în cameră urmat de mama lui Nemecsek şi niciunul dintre ei nu scotea o vorbă. Şi cum stăteau ei aşa lângă pat, bolnavul parcă ar fi simţit că toţi se uită la el, că tac ca să nu-i tulbure liniştea, şi deschise încetişor ochii. Întâi se uită trist la tatăl său, apoi la maică-sa. Însă când îl zări pe Boka, un zâmbet îi înflori în colţul gurii. Îi şopti cu o voce atât de slabă, încât de-abia putea fi auzit:

— Eşti aici, Boka? Boka se apropie de pat:

— Da, sunt aici.

— Şi rămâi cu mine?

— Da.

— Până când mor?

La întrebarea asta, Boka nu ştia ce să răspundă. Îi zâmbi, apoi se întoarse spre mama lui Nemecsek, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară un sfat, dar ea era cu spatele şi-şi ştergea ochii cu un colţ al şorţului.

— Spui prostii, băiete, zise tata, dregându-şi vocea. Hhâm, hhâm... Spui prostii.

Dar Nemecsek nu ţinu seama de cele ce-i spune tatăl său. Se uită la Boka şi-i făcu un semn cu capul spre bieţii părinţi.

— Ei nu ştiu, şopti el.

— Cum să nu ştie? Ştiu mai bine decât tine, spuse Boka. Bolnavul începu să se mişte, se ridică cu mare greutate de pe pernă şi se aşeză în capul oaselor. Nu îngădui nimănui să-l ajute. Apoi îşi înălţă un deget în sus şi spuse cu seriozitate;

— Nu-i crede, vorbesc numai aşa ca să-mi dea curaj. Eu ştiu bine c-am să mor.

— Nu-i adevărat.

— Ai spus: nu-i adevărat?

— Da.

Nemecsek îl privi aspru:

— Atunci cum, eu mint?

Cu toţii căutau să-l îmbuneze, asigurându-l că nimeni nu-l face mincinos, dar nu fu chip să-l convingă. Se îmbufna şi spuse:

— Dacă-i aşa, îţi dau cuvântul meu că am să mor! Portăreasa îşi vârî capul pe uşă:

— Vecină „doctorul.

Doctorul intră şi fu primit cu mult respect. Era un om bătrân şi foarte sever. Intră fără să spună o vorbă. Dădu posac din cap şi se duse drept la pat. Îi luă băiatului mâna, apoi îi netezi fruntea. Pe urmă îşi puse urechea la pieptul lui şi ascultă. Femeia nu se putu stăpâni să nu întrebe:

— Vă rog, domnule doctor… îi e mai bine?

— Nu, răspunse acesta cu răceală.

Cuvintele lui sunau tare ciudat. Vorbise fără ca măcar să se uite la ea. Apoi îşi luă pălăria şi plecă. Nemecsek-tatăl, foarte îndatoritor, sări să-i deschidă uşa:

— Să vă conduc, domnule doctor.

Când ajunseră în bucătărie, doctorul îi făcu semn să închidă uşa de la cameră. Sărmanul croitor bănuia el ce înseamnă când un doctor are ceva de spus între patru ochi. Închise uşa. Acum doctorul părea mai prietenos, mai apropiat.

— Domnule Nemecsek, – îi zise el, – eşti bărbat şi am să vorbesc cu dumneata deschis.

La aceste cuvinte, tatăl îşi plecă capu-n pământ.

— Copilul ăsta nu mai apucă dimineaţa; poate că nici seara.

Croitorul rămase împietrit. Abia peste câteva clipe începu să-şi clatine capul, fără să scoată o vorbă.

— Îţi spun aceasta, – continuă doctorul, – fiindcă eşti om sărac şi ţi-ar fi tare greu ca moartea copilului să te găsească nepregătit. Aşa că… ar fi bine să… să te-ngrijeşti… de cele necesare în asemenea împrejurări… Doctorul se mai uită o clipă la el, apoi îi puse mâna pe umăr: Rămâi cu bine. Mă întorc peste un ceas.

Dar bietul om nu mai auzi ultimele vorbe. Se uită neclintit la pardoseala curată a bucătăriei. Nici n-a băgat de seamă când a plecat doctorul. Se gândea la un singur lucru, că „trebuie să se-ngrijească de cele necesare în asemenea împrejurări”. Ce-o fi înţeles doctorul prin asta? Nu cumva un sicriu?

Intră în cameră clătinându-se şi se aşeză pe un scaun. Soţia, nerăbdătoare, îl întrebă: – Ce-a spus doctorul?

El nu-i răspunse însă nimic, ci rămase cu privirile

pierdute. Faţa micului Nemecsek se lumină parcă de ceva vesel şi se-ntoarse spre Boka:

— János, vino încoace. Boka se duse la el.

— Stai aici pe marginea patului. Ai curaj?

— De ce să n-am curaj?

— Mă gândesc că poate ţi-e teamă să nu mor tocmai când stai tu lângă mine. Dar să n-ai grijă de asta, am să-ţi spun eu când simt că mor.

Boka se aşeză lângă el.

— Hai, spune…

— Ascultă, – îi şopti puştiul, cuprinzându-i gâtul şi aplecându-i-se la ureche, ca şi cum ar fi avut să-i spună o taină mare, – spune-mi ce-i cu cămăşile roşii?

— I-am învins.

— Şi-apoi?

— S-au dus la ei în grădina botanică şi acolo au ţinut o adunare. L-au aşteptat pe Áts Feri până seara târziu, dar el nu s-a arătat. Apoi, după ce s-au săturat să-l aştepte, au plecat acasă.

— Păi, de ce n-a venit Áts Feri?

— Îi era ruşine. Şi ştia că-l vor schimba de la şefie, fiindcă a pierdut războiul. Apoi, azi după-amiază, au ţinut din nou o adunare. De data asta a venit şi Áts Feri. Azi-noapte l-am văzut aici, în faţa casei voastre.

— Aici?

— Da. L-a întrebat pe portar dacă ţi-e mai bine. Nemecsek era tare mulţumit de cele ce auzea; nici nu-i venea să creadă:

— Cum, chiar el?

— Chiar el.

Îi părea tare bine. Boka continuă:

— Cum îţi spuneam, au ţinut pe insulă o adunare foarte gălăgioasă. S-au certat la cuţite, căci toţi voiau să-l schimbe pe Áts Feri; numai Wendauer şi Szebanics erau de

partea lui; Pâsztor cel mare voia să-i ia locul. Până la urmă chiar aşa a şi fost: Áts a fost înlocuit cu Pâsztor cel mare. Şi ştii ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Puţin timp după ce s-au mai potolit şi şi-au ales şeful cel nou, a venit la ei paznicul grădinii botanice şi le-a spus că directorul nu le mai poate suporta gălăgia şi i-a dat afară din grădină. S-a închis şi intrarea de pe pod, ca să nu mai poată pătrunde nimeni pe insulă. Căpitanul chicoti.

— Asta-mi place, zise el. De unde ştii?

— De la Kolnay. M-am întâlnit cu el acum, când veneam la tine. Se ducea la maidan, că aveau o nouă adunare generală a „asociaţiei chitului”.

Când auzi despre asociaţie, Nemecsek strâmbă din nas. Mormăi nemulţumit:

— Pe ăştia nu-i pot suferi, mi-au scris numele cu litere mici.

Boka se grăbi să-l liniştească:

— Stai, că şi-au recunoscut greşeala. Şi nu numai atât, dar ţi-au scris numele în registru în întregime cu litere mari.

Nemecsek dădu din cap:

— Asta nu-i adevărat. Îmi spui tu aşa, pentru că sunt bolnav şi vrei să mă bucuri.

— Da’ de unde! Îţi spun adevărul adevărat. Îţi dau cuvântul meu că-i adevărat.

Puştiul cel blond îşi ridică din nou degeţelul slăbuţ:

— Îţi dai cuvântul pentru o minciună, numai ca să mă bucuri.

— Dar…

— Nu mai vorbi! se răsti Nemecsek la el.

Căpitanul se răstise la general. Se răstise în adevăratul înţeles al cuvântului, ceea ce pe maidan ar fi fost un lucru de neiertat, dar Boka zâmbi îngăduitor.

— Bine, – se învoi el, – dacă nu mă crezi pe mine, ai să te convingi chiar tu în curând. Ţi-au întocmit o diplomă de onoare specială şi au să ţi-o aducă. Vine toată asociaţia.

— Dacă am să văd, am să cred!

Boka dădu din umeri. Se gândea în sinea lui: „Poate-i mai bine că nu crede; bucuria are să-i fie cu atât mai mare când are s-o vadă”.

Adevărul e că îi făcuse bolnavului, fără să vrea, şi mai mult sânge rău. Tare-l mai supăra nedreptatea pe care i-o făcuse „asociaţia chitului”.

— Tare urât s-au purtat ăştia cu mine! spuse el mâhnit. Boka nu mai îndrăzni să spună nimic, ca să nu-l mai tulbure. Ba chiar când îl mai întrebă: Nu-i aşa că am dreptate? El încuviinţă:

— Da, ai dreptate.

— Deşi, – adăugă Nemecsek, ridicându-se iar în capul oaselor, – deşi eu m-am luptat şi pentru ei, ca să le rămână maidanul, ca şi pentru ceilalţi, deşi ştiu prea bine că nu m-am luptat pentru mine, că eu n-am să-l mai văd niciodată…

Tăcu. Îşi chinuia căpşorul cu gândul ăsta îngrozitor, că n-are să mai vadă niciodată maidanul. Era copil. Ar fi renunţat cu dragă inimă la orice pe pământul ăsta, numai la maidan nu, la maidanul cel drag.

Şi la gândul ăsta îl podidiră lacrimile, ceea ce nu i se întâmplase până atunci în tot timpul bolii. Dar nu jalea îl făcea să plângă, ci mânia neputincioasa împotriva acelui ceva puternic, care-l împiedica să se mai ducă o dată în strada Pal, printre stivele de lemne, sau în preajma colibei. Acum îi veniră în minte ferăstrăul, şopronul, cei doi duzi mari, din care culegea frunze pentru Csele, căci Csele avea acasă o crescătorie mare de viermi de mătase pe care îi hrănea cu frunze de dud; dar Csele era filfizon şi-şi cruţa hainele cele frumoase, aşa că nu se urca-n copaci, ci-l trimitea pe el, pe Nemecsek, soldatul. Îşi aminti de coşul

acela subţirel de fier, ce pufăia vesel, aruncând spre albastrul curat al cerului norişori albi de aburi, care se topeau într-o clipă. Şi parcă auzea ţiuitul cunoscut pe care-l scoate ferăstrăul când intra-n trunchiul de lemn şi-l face bucăţi, bucăţi. Faţa i se-nroşise, ochii îi scânteiau, şi deodată strigă:

—Vreau să mă duc pe maidan !

Şi cum nimeni nu-i răspunse nimic, mai rosti o dată, cu mai multă îndârjire, cu glas poruncitor:

— Vreau să mă duc pe maidan!

Boka îl apucă de mână:

— Lasă că vii săptămâna viitoare, când ai să te faci sănătos.

— Ba nu! se încăpăţână el. Acum vreau să mă dur! Acum, imediat! Ajutaţi-mă să mă îmbrac şi am să-mi pun chipiul celor din strada Păi.

Îşi vârî mâna sub perna şi, cu faţa luminată de mulţumire, trase de-acolo chipiul roşu-verde, turtit, de care nu se despărţise nicio clipă, şi-l puse în cap.

— Daţi-mi hainele!

Tatăl său îl sfătui cu amărăciune:

— Lasă, Ernő, când ai să te faci bine.

Dar nu mai era chip să-l linişteşti. Striga cât îl ţineau puterile:

— Eu nu mă mai fac bine!

Şi spunea asta cu atâta tărie, încât nimeni nu i se mai împotrivi.

— Nu mă mai vindec! striga el. Voi mă minţiţi, dar eu ştiu bine că am să mor, şi vreau să mor acolo unde-mi place mie! Vreau să plec pe maidan!

Desigur, despre aşa ceva nici nu putea fi vorba. Cu toţii se apropiară de el, îi vorbiră, îi explicară, doar l-or linişti:

— Acum nu se poate…

— E vreme urâtă…

— Săptămâna viitoare…

Şi repetau trist şi fără convingere aceleaşi vorbe pe care abia mai îndrăzneau să i le spună:

— Când ai să te faci bine.

Realitatea dezminţea însă spusele lor. Pe ana pomeneau de vremea urâtă, afară, în curticică, un soare minunat, de primăvară, strălucea puternic şi cald, dând viaţă tuturor; numai pe Nemecsek Ernő nu-l mai putea însănătoşi. Băieţelul fu cuprins din nou de o febră mare. Dădea din mâini ca un smintit, era roşu la faţa, nările i se dilataseră, şi începu să vorbească parc-ar fi ţinut un discurs.

— Maidanul, – striga el, – este imperiul nostru. Voi nu ştiţi, pentru că voi n-aţi luptat niciodată pentru patrie.

Cineva bătu la uşă. Mama ieşi în bucătărie.

— A venit domnul Csetneky, îi spuse ea soţului. Croitorul ieşi în bucătărie. Domnul Csetneky era funcţionar municipal şi-şi lucra hainele la Nemecsek. Când dădu ochii cu el, i se adresă nervos:

— Ce e cu costumul meu cafeniu la două rânduri? Din cameră se auzea discursul jalnic: – Goarna suna…

maidanul era învăluit cu nori de praf… înainte! înainte!

— Dacă vreţi, – se scuza tatăl, – îl puteţi încerca acum, dar sunt nevoit să vă rog să-l probaţi aici, în bucătărie… vă cer iertare… băiatul meu e tare bolnav… zace dincolo, în cameră…

— Înainte! Înainte! se auzea o voce. răguşită, de copil, în cameră. După mine! La atac! Vedeţi acolo cămăşile roşii? În frunte e Áts Feri, cu lancea de argint… într-o clipă are să mă arunce în apă!

Domnul Csetneky era atent:

— Ce-i asta?

— Strigă, sărmanul!

— Dacă-i bolnav, de ce strigă? Croitorul dădu din umeri:

— Nici nu se mai poate spune că-i bolnav… îşi trăieşte ultimele clipe… aiurează din cauza fierbinţelii. Şi aduse din cameră costumul cafeniu, la două rânduri, însăilat cu aţă albă. Când deschise uşa, se auzi:

— Linişte-n tranşee! Atenţie! Vin… sunt aici! Gornist, sună alarma! Şi-şi duse mâinile la gură, făcându-le pâlnie: Trata., trara… tratata! apoi îi strigă lui Boka: Fă şi tu ca mine.

Şi Boka se văzu silit să-şi facă şi el mâinile pâlnie. Acum s-auzeau două „goarne”: o voce mică, slabă, răguşită, obosită, şi alta sănătoasă, care suna însă la fel de trist ca şi prima. Pe

Boka îl îneca plânsul, dar cu toate astea nu se lăsa şi se prefăcea că şi lui îi place să imite goarna.

— Îmi pare rău, – spunea domnul Csetneky în timp ce se dezbrăca pentru probă, – dar am mare nevoie de costumul cafeniu.

— Trata! Trata! s-auzea din cameră.

Croitorul îi puse haina şi vorbi încetişor:

— Staţi liniştit, vă rog.

— Mă ţine la subţioară.

— Da, vă rog.

— Trata! Trata!

— Nasturele ăsta e prea sus; fii bun şi coase-l mai jos, fiindcă mie-mi place ca reverul să stea întins bine pe piept.

— Da, domnule, am înţeles.

— Atac general! înainte!

— Mâneca asta parcă-i mai scurtă.

— Nu cred.

— Uită-te mai bine. La toate hainele faci mânecile prea scurte. Asta-i defectul dumitale.

„Da’ de unde să fie ăsta defectul meu”, îşi spunea croitorul în gând, şi însemnă mâneca cu creta. În casă, larma era din ce în ce mai mare.

— Aha! strigă vocea de copil. Aici îmi erai? Acum eşti în faţa mea! În sfârşit te-am prins, şef grozav ce eşti! Ei, acum să vedem care-i mai tare?

— Să-i pui şi vată, spunea domnul Csetneky. Un pic la

umeri, şi un pic la piept, în dreapta şi-n stânga.

— Buff! Te-am trântit la pământ!

Domnul Csetneky îşi scoase haina cafenie şi croitorul îi ajută să-şi pună pe cea cu care venise.

— Când e gata?

— Poimâine.

— Bine. Dar aşa să fie; să nu cumva să mi-o aduci peste vreo săptămână. Mai ai acum şi alte comenzi?

— Dacă nu mi-ar fi copilul bolnav, domnule… Domnul Csetneky dădu din umeri:

— E trist ce spui dumneata şi-mi pare foarte rău, dar, cum îţi spuneam, am nevoie urgentă de costum. Te rog să te apuci de lucru imediat.

Croitorul oftă:

— O să mă apuc.

— Salut, spuse domnul Csetneky şi plecă vesel. Din uşă mai strigă o dată: Să te-apuci imediat.

Sărmanul tată luă haina cafenie şi îi veniră în minte cuvintele doctorului. „Trebuie să te îngrijeşti de cele necesare în asemenea împrejurări”. Da, are să se apuce imediat de lucru. Cine ştie pentru ce o să-i trebuiască banii luaţi de pe haina asta cafenie? Poate că cei câţiva forinţi or să ajungă în mâinile tâmplarului, ale tâmplarului aceluia care face sicrie pentru copii, iar domnul Csetneky se va plimba ţanţoş în costumul lui cel nou pe promenada de pe malul Dunării.

Se întoarse în casă şi se apucă îndată de lucru. Nici nu se mai uită spre pat, ci apucă la iuţeală acul şi aţa, ca să poată termina comanda asta care acum devenise o treabă urgentă. Domnul Csetneky avea nevoie de haină, iar croitorul de bani, ca să poată plăti tâmplarului.

Cu căpitanul cel mic nu mai era chip s-o scoată cineva la capăt. Făcuse o sforţare şi se ridicase în picioare în pat. Cămăşuţa lungă de noapte îi ajungea până la

glezne. În cap avea chipiul roşu-verde, pus ştrengăreşte, pe-o sprânceană. Saluta milităreşte. Acum răguşise de tot şi avea privirile rătăcite undeva, în neant:

— Domnule general, am onoarea să raportez că l-am trântif la pământ pe şeful cămăşilor roşii; vă rog să mă avansaţi! Priviţi-mă acum, sunt căpitan! Eu am luptat pentru patrie şi pentru ea m-am jertfit! Trara! Trara! Suflă, Kolnay! Se apucă cu o mână de capul patului: Fortăreţe, bombardaţi! Aha, uite-l pe Janó! Fereşte, Janó! Şi tu, Janó, ai să ajungi căpitan! Ţie n-o să-ţi scrie numele cu litere mici! Huo! Sunteţi nişte băieţi răi! V-a ros invidia, pentru că Boka ţinea la mine şi că eu i-am fost prieten, nu voi! Întreaga „asociaţie a chitului” e o prostie! Eu mă retrag! Părăsesc asociaţia! apoi adăugă încet: Vă rog să treceţi asta în procesul-verbal.

Croitorul, lucrând la masa lui cea mică, nici n-auzea, nici nu vedea. Degetele lui osoase alunecau îndemânatece pe stofa cafenie; acul şi degetarul sclipeau. Spre pat nu s-ar fi uitat pentru nimic în lume. Îi era teamă că dacă se uită, îi piere puterea, trânteşte la pământ haina fină, cafenie a domnului Csetneky şi se duce să plângă la căpătâiul fiului său. Căpitanul se aşezase în pat şi se uita tăcut la plapumă.

Boka îl întrebă încetişor:

— Eşti obosit?

Nu-i răspunse. Boka îl înveli. Maică-sa îi îndreptă perna sub cap:

— Acum stai liniştit. Odihneşte-te.

Băieţelul se uita la Boka, dar se vedea de pe faţa lui că nu-l mai recunoaşte. Făcu o figură mirată şi spuse:

— Tată…

— Nu, nu, – se apără generalul cu vocea gâtuită, – eu nu sunt tata… Nu mă recunoşti? Eu sunt Boka János.

Cu vocea răguşită, bâiguind, bolnavul repetă istovit:

— Eu... sunt... Boka... János...

Se făcu o linişte adâncă. Băieţelul închise ochii şi oftă adânc, prelung, ca şi cum toate durerile tuturor oamenilor mâhniţi ar fi sălăşluit în sufleţelul lui.

Era linişte.

— Poate o s-adoarmă, şopti femeia cea mică şi blondă, care abia se mai ţinea pe picioare după atâtea nopţi nedormite.

— Să-l lăsăm, răspunse Boka încet.

Se aşezară la o parte, pe un divan verde, uzat. Acum şi croitorul îşi întrerupse lucrul, puse haina cafenie pe genunchi şi-şi plecă capul pe măsuţa cea scundă. Tăceau cu toţii. Şi atât de mare era liniştea, că s-ar fi auzit şi o muscă.

După un timp, din curte pătrunse un zumzet de glasuri copilăreşti. Părea să fie mulţi şi vorbeau încet între ei. O voce cunoscută ajunse până la urechea lui Boka. Desluşi chiar şi un nume, rostit încetişor:

— Barabás.

Se sculă şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. Când deschise uşa bucătăriei şi ieşi în curte, dădu de figuri cunoscute. O mulţime de băieţi din strada Păi stăteau sfioşi în faţa uşii.

— Da, – îi şopti Weisz, – a venit toată „asociaţia chitului”.

— Ce vreţi?

— I-am adus lui Nemecsek o diplomă de onoare în care e scris cu cerneală roşie că asociaţia îşi cere iertare şi că i-am trecut numele în registru cu litere mari. Am adus şi registrul. Şi întreaga delegaţie e de faţă.

Boka clătină din cap:

— Şi n-aţi putut veni mai devreme?

— De ce?

— Pentru că acum doarme. Membrii delegaţiei se

priviră între ei.

— N-am putut veni mai devreme pentru că am discutat mult până am ales preşedintele delegaţiei. Ne-a trebuit o jumătate de oră până să-l alegem pe Weisz.

În prag apăru mama lui Nemecsek.

— S-a trezit, spuse ea. Aiurează.

Băieţii rămaseră încremeniţi. Cele auzite îi înspăimântară.

— Veniţi înăuntru, copii, le spuse femeia. Poate că, dacă vă vede, are să-şi vină în fire.

Şi le deschise uşa. Păşiră pe rând, cu inima strânsă, cu evlavie, ca şi cum ar fi intrat în biserică. Şi-au scos chipiurile încă de-afară, din prag. Şi când uşase-nchise încet în urma lor, stăteau cu toţii grămadă lângă ea, tăcuţi, respectuoşi, cu ochii mari. Se uitau când la tatăl lui Nemecsek, când la pat. Bietul tată nici nu-şi ridică capul de pe masă. Nu plângea, era însă zdrobit de oboseală. Căpitanul zăcea în pat cu ochii deschişi, respirând greu şi adânc. Gura-i mică, cu buze subţiri, era deschisă. Dar nu mai recunoştea pe nimeni. Poate că atunci vedea lucruri pe care niciun pământean nu le putea vedea.

Femeia îi pofti pe băieţi să se apropie:

— Veniţi lângă el.

Porniră încet spre pat. Dar înaintau cu greu. Se-ndemna unul pe altul:

— Du-te tu.

— Ia-o tu-nainte.

Barabás spuse:

— Tu eşti şeful delegaţiei.

Şi Weisz se duse încetişor lângă pat. Ceilalţi i se alăturară încetişor. Băieţelul nici nu se uita la ei.

— Vorbeşte-i, şopti Barabás.

Şi Weisz începu c-o voce tremurândă:

— Tu… Nemecsek…

Dar Nemeksec nu-l auzea. Gâfâia şi se uita neclintit la perete.

— Nemecsek! repetă Weisz şi era gata să izbucnească în plâns. Barabás îi şopti la ureche: – Nu boci.

— Nu bocesc, protestă Weisz, mulţumit că putea să spună şi-atâta fără să plângă. Apoi îşi adună puterile. Mult stimate domnule căpitan! îşi începu el discursul şi scoase din buzunar o hârtie. Ne-am adunat aici… şi eu, ca preşedinte… prin prezenta, în numele asociaţiei… căci noi am greşit… şi noi cu toţii îţi cerem iertare şi în diploma aceasta de onoare… aici scrie tot ce…

Şi se-ntoarse cu spatele. Două lacrimi îi luceau în ochi, însă la tonul acela oficial – cea mai mare plăcere a lor – n-ar fi renunţat pentru nimic în lume.

— Domnule secretar, – şopti el cuiva, dă-mi te rog registrul asociaţiei.

Leszik i-l dădu îndată. Weisz îl aşeză cu grijă pe marginea patului şi îl deschise la pagina unde era procesul-verbal.

— Uită-te, – îi spuse bolnavului, – ăsta e!

Ochii bolnavului însă se închiseră încet. Toţi aşteptară. Apoi Weisz spuse din nou: – Priveşte.

Dar nu primi niciun răspuns. Se apropiară cu toţii de pat. Femeia îşi făcu loc printre băieţi tremurând. Se aplecă deasupra copilului.

— Nu mai suflă! ţipă de data asta cu putere, fără să-i pese de cei din jur. Nu mai suflă!

— Vai, – spuse ea soţului cu o voce tremurătoare, ciudată şi neobişnuită, – nu mai suflă… îşi puse capul pe pieptul bolnavului.

Băieţii se traseră înapoi. Stăteau grămadă într-un colţ al cămăruţei. Registrul asociaţiei căzuse pe pat, deschis, aşa cum îl lăsase Weisz.

Femeia tipa deznădăjduită:

— Doamne, are mâna rece!

Şi în liniştea adâncă, înăbuşitoare, ce urmă, se auzi cum croitorul, care până atunci stătuse nemişcat pe scăunel cu capul în mâini, fără să scoată o vorbă, izbucni

în plâns. Plângea încet, abia auzit, aşa cum plâng bărbaţii în toată firea. Umerii i se zguduiau de plâns. Dar şi acum avu grijă de frumoasa haină cafenie a domnului Csetneky, căci o trase din faţa lui, de pe genunchi, ca să n-o păteze cu lacrimi.

Femeia îşi îmbrăţişa şi îşi sărută copilaşul mort. Apoi, îngenunchind lângă pat, îşi ascunse faţa în pernuţă şi începu şi ea să plângă cu deznădejde. Nemecsek Ernő, secretar al „asociaţiei chitului”, căpitan al maidanului din strada Pal, zăcea întins pe spate în patul său, alb ca varul la faţă, cu ochii închişi, adormit pe vecie. În clipa aceea nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în jurul său, căci atunci căpitanul Nemecsek era dus de îngeri spre acele locuri unde nimeni nu poate auzi muzica lor divină, dacă în viaţă n-a fost asemenea căpitanului Nemecsek.

— Am ajuns prea târziu, şopti Barabás.

Boka stătea în mijlocul camerei, cu capul plecat. Cu câteva clipe înainte, când şezuse pe marginea patului, îl podidise plânsul. Şi acum simţea cu mirare că lacrimile i-au secat, că nu poate plânge. În suflet avea un gol nesfârşit. Se uită în jur. Băieţii stăteau grămădiţi într-un colţ. În faţă era Weisz, ţinând în mână diploma de onoare, pe care Nemecsek nu mai apucase s-o vadă.

Boka se apropie de grup:

— Duceţi-vă acasă.

Şi bieţii băieţi erau bucuroşi că pot pleca din cămăruţa aceea neprimitoare, în care îşi dormea somnul de veci prietenul lor de joacă. Se strecurară unul după altul din cameră în bucătărie şi din bucătărie, afară, în curtea însorită, unde nişte vrăbii gureşe ciripeau în pomii piperniciţi. Apoi rămaseră acolo, în curte, uitându-se în neştire la păsărele. Copiii nu mai înţelegeau nimic din toate câte se întâmplaseră. Ştiau că le-a murit prietenul, dar nu pricepeau ce înseamnă asta. Se uitau nedumeriţi

unii la alţii, ca în faţa unei întâmplări foarte ciudate, de neînţeles, pe care o vedeau acum pentru prima dată în viaţă.

Leszik rămase ultimul. Rămase dinadins ultimul. Când toţi ceilalţi erau afară, se duse în vârful picioarelor lângă pat şi ridica încet de pe jos registrul asociaţiei. Privi tăcut patul şi pe micul căpitan.

*

* * *

Pe-nserate, Boka ieşi în stradă. Ar fi trebuit să stea acasă să înveţe, căci ziua următoare de şcoală era încărcată. Avea o lecţie grea la latină. Şi era sigur că domnul profesor Rácz îl va scoate la tablă, pentru că nu mai fusese ascultat de multă vreme. Dar nu-i ardea de învăţat; împinse la o parte cartea şi dicţionarul şi plecă de-a casă.

Rătăci pe străzi fără nicio ţintă. Ocolea intenţionat strada Pál şi împrejurimile ei. I se strângea inima când se gândea să revadă maidanul în ziua aceea tristă.

Dar oriunde s-ar fi dus, toate îi aminteau de Nemecsek.

Calea Üllöi…

Pe aici au trecut toţi trei, cu Csónakos, când s-au dus prima dată la grădina botanică, în recunoaştere. Strada Köztelek…

Îşi aminti cum odată, pe la amiază, ieşind de la şcoală, s-au oprit în mijlocul acestei străzi şi Nemecsek le-a povestit foarte serios cum Pásztorii i-au luat bilele, cu o zi înainte, în parcul muzeului. Csónakos se dusese la manufactura de tutun şi, luând puţin praf de tutun de pe prichiciul unei ferestre de la subsol. Îl trăsese pe nas. Ce mai strănutaseră!

Împrejurimile muzeului…

Se întoarse şi de-aci. Simţea că pe măsură ce se

îndepărtează de maidan un sentiment dureros îl atrage tot mai mult într-acolo. Şi când se hotărî deodată să se ducă pe maidan, fără ocolişuri, cu curaj, simţi că o piatră grea i se ia de pe suflet. Se grăbi să ajungă cât mai repede acolo. Şi cu cât se apropia mai mult de imperiul lor, cu atât îşi simţea inima mai împăcată. Când ajunse în strada Maria, era atât de mulţumit de hotărârea luată, încât începu să alerge, numai ca să ajungă mai iute. Ajunse la colţ, apoi dădu de binecunoscutul gard cenuşiu şi inima-i zvâcni cu putere. Acum putea să-şi încetinească mersul. Nu mai avea de ce să se grăbească; sosise. Se apropie încet de maidan; portiţa era deschisă. Înaintea ei, rezemat de gard, stătea Janó cu luleaua-n gură. Când îl văzu pe Boka, îi făcu semn cu capul, râzând:

— I-am bătut, hai?

Boka nu-i răspunse decât cu un zâmbet amar. Dar Janó se înflăcără:

— I-am bătut!… I-am dat afară… I-am alungat…

— Da, spuse generalul încet.

Se opri în faţa paznicului, tăcu un timp, apoi îi spuse:

— Ştii, Janó, ce s-a întâmplat?

— Ce?

— A murit Nemecsek.

Paznicul făcu ochii mari. Îşi scoase luleaua din gură.

— Care-i ăla Nemecsek? întrebă el.

— Blondul acela mic.

— Aha! făcu paznicul şi-şi vârî luleaua la loc în gură. Sărmanul!

Boka intră pe portiţă. La ora aceea maidanul lor mare, din inima oraşului, care le-a fost martorul atâtor ceasuri vesele, se întindea pustiu şi tăcut în faţa lui. Îl străbătu încetişor şi ajunse la tranşee. Pe marginea şanţului se mai vedeau urmele războiului. Nisipul era frământat de picioarele lor. Parapetul era surpat pe

alocuri, de când se căţăraseră băieţii pe el ca să pornească la atac.

Stivele de lemne se-nşirau, unele lângă altele, întunecate şi negre. Deasupra lor, fortăreţele aveau pereţii plini de praful de puşcă – nisipul împroşcat în timpul bătăliei.

Generalul se aşeză pe ridicătura de pământ şi-şi sprijini bărbia în palme. Pe maidan era linişte. Coşul cel mic, de fie: „spre seară se răcea şi aştepta până dimineaţa, când mâini harnice îi făceau focul din nou. Ferăstrăul se odihnea şi el, iar căsuţa dormea printre lujerii înmuguriţi de viţă sălbatică. Zgomotul oraşului pătrundea până aici, ca prin vis. Huruiau trăsuri, s-auzeau strigăte omeneşti, şi de la una dintre ferestrele dosnice ale unei case din apropiere, poate chiar de la bucătăria la care se aprinsese lampa, venea până la el un cântec vesel; cânta vreo jupâneasă.

Boka se sculă şi se-ndreptă spre colibă. Se opri în locul acela, unde Nemecsek îl doborâse pe Áts Feri, aşa cum odinioară îl doborâse David pe Goliat. Se aplecă să-i caute urmele picioarelor, urme dragi, care or să dispară tot aşa de uşor din nisip cum a dispărut şi micul lui prieten din lumea asta pământească. Acolo pământul era răscolit, dar urme de picior nu se vedeau. Şi n-ar fi fost greu să le recunoască – doar erau atât de mici, încât şi cămăşile roşii s-au mirat când le-au văzut în castelul din grădina botanică; erau mai mici chiar şi decât cele lăsate de pantofii lui Wendauer. În ziua aceea de neuitat, în care…

Îşi continuă drumul oftând. Se duse la fortăreaţa numărul trei, unde Nemecsek s-a întâlnit pentru prima dată cu Áts Feri – atunci când acesta i-a strigat: „Nu te teme, Nemecsek!”

Generalul obosise. Ziua aceea, cu atâtea frământări sufleteşti, l-a sleit de puteri. Se clătina ca şi cum ar fi băut

ceva tare. Cu multă greutate reuşi să se caţere în fortăreaţa numărul doi şi se ghemui într-un colţ. Acolo nu-l vedea nimeni, nu-l stingherea nimeni şi putea să se gândească în voie la atâtea amintiri plăcute, şi putea să şi plângă dac-ar fi fost în stare.

Vântul aduse până la el frânturi de vorbe. Se uită peste parapet şi zări doi băieţi în dreptul colibei. În întuneric nu-i recunoscu şi îşi încorda atenţia, să afle dacă sunt de-ai lui; poate că-i va recunoaşte după glas.

Cei doi băieţi vorbeau încet. Unul spunea:

— Măi, Barabás, în locul ăsta ne-a salvat sărmanul Nemecsek imperiul.

Tăcură. Apoi continuară:

— Măi, Barabás, să ne împăcăm acum, aici, pentru totdeauna şi cu adevărat; n-are niciun rost să fim supărat unul pe altul.

— Bine, – zise Barabás emoţionat, – să ne împăcăm. De aceea am şi venit aici.

Din nou se aşternu liniştea. Stăteau tăcuţi unul în faţa altuia, aşteptând fiecare ca celălalt să înceapă împăcarea. În sfârşit se auzi glasul lui Kolnay;

— Dă-mi mâna. Barabás răspunse mişcat:

— Iat-o.

Îşi strânseră mâinile. Rămaseră multă vreme aşa, mână-n mână; apoi, fără să mai spună nimic, se-mbrăţişară.

S-a făcut şi asta. S-a întâmplat şi această minune. Boka îi privea de sus, din fortăreaţă, dar nu-i strigă. Voia să fie singur şi se gândi că nu trebuie să-i stingherească nici pe ei.

Apoi, cei doi copii porniră spre ieşirea din strada Pal, discutând încetişor. Barabás spunea:

— Avem de-nvăţat mult pe mâine la latină.

— Da, încuviinţă Kolnay.

— Ce-ţi pasă, – oftă Barabás, – pe tine te-a ascultat ieri. Dar eu n-am fost scos la lecţie de mult, aşa că mă pot aştepta să fiu ascultat într-una din zilele astea.

Kolnay îi atrase atenţia:

— Vezi că la capitolul doi, de la rândul zece la douăzeci şi trei, nu s-a făcut. Ţi-ai însemnat în carte?

— Nu.

— Doar n-ai să-nveţi şi partea pe care n-am făcut-o! Hat, că vin acum la tine să-ţi însemn în carte.

— Bine.

Ca să vezi, ăstora le arde de-nvăţat! Au uitat repede. Deşi Nemecsek a murit, a rămas în viaţă domnul profesor Rácz, şi cu dânsul şi orele de latină, dar, mai ales, au rămas în viaţă ei doi.

Băieţii au pornit încet şi s-au mistuit în întuneric. Boka rămase singur, singurel. Dar nu-şi mai găsea astâmpăr în fortăreaţă. Şi-apoi era şi foarte târziu. Dinspre biserica din Józsefváros s-auzi un dangăt lin de clopot.

Coborî din fortăreaţă şi se opri în dreptul colibei. Îl văzu pe Janó, întorcându-se de la poarta cea mică din strada Pál spre colibă. Hector alerga pe lângă el, dând din coadă şi tot adulmecând. îi aşteptă.

— Ei? îl întrebă râzând paznicul. Domnişorul nu se

duce acasă?

— Ba da, tocmai plecam, răspunse Boka. Paznicul râse din nou:

— Acasă te-aşteaptă cina caldă şi bună.

— Cina caldă şi bună, repetă Boka mecanic şi se gândi că în strada Rákos, la croitorul cel sărman, numai doi oameni necăjiţi se aşezau acum la cină în bucătărie: croitorul şi soţia lui.

Şi dincolo, în cameră, ard luminări. Şi tot acolo se află şi costumul cel frumos, cafeniu, la două rânduri, al domnului Csetneky.

Întâmplător aruncă o privire în colibă.

Acolo văzu rezemate de pereţi o seamă de unelte ciudate: discuri de tinichea, vopsite roşu-alb, de acelea pe care le ţin de mâner cantonierii de la calea ferată, când trece rapidul prin faţa canionului. Mai văzu acolo şi un trepied, pe care era fixat un fel de ochean de alamă şi se aflau şi nişte jaloane, vopsite în alb…

— Ce-i cu astea? întrebă Boka. Janó îşi vârî capul pe uşă:

— Astea? Sunt ale domnului inginer.

— Ale cărui domn inginer?

— Ale domnului inginer constructor.

Lui Boka începu să-i bată inima cu putere:

— Un inginer constructor? Ce caută aici? Janó trase din lulea:

— Vor să construiască.

— Aici?

— Da. Luni vin muncitorii să sape maidanul… să facă pivniţă… temelii…

— Cum?! strigă Boka. Vor să ridice o casă aici?

— Da, – spuse paznicul nepăsător, – o casă mare, cu trei etaje… Proprietarul maidanului, el o construieşte.

Şi intră în colibă.

Boka rămase ca trăsnit. Îl podidiră lacrimile, apoi, grăbit, alergă cât putu mai repede spre poartă. Voia să scape de acolo, de pe acest petic de pământ necredincios, pe care ei l-au apărat cu atâta eroism şi suferinţe şi care acum îi părăsea nerecunoscător, ca să-şi ia pentru totdeauna o casă mare în spinare, cu mulţi chiriaşi.

Din poartă se mai uită o dată înapoi, ca cineva care-şi părăseşte patria pentru totdeauna. Şi la durerea aceea nesfârşită care-i cuprinsese inima, se amestecă şi un pic de mângâiere, dar foarte puţină. Dacă sărmanul Nemecsek n-a mai apucat să primească delegaţia, care a venit să-i ceară iertare în numele „asociaţiei chitului", cel puţin n-a mai apucat să vadă cum le este răpită patria, pentru care s-a jertfit.

A doua zi, la şcoală, în timp ce toată clasa stătea tăcută şi solemnă, domnul profesor Rácz se urcă cu paşi gravi la catedră şi, de acolo, într-o linişte apăsătoare, le vorbi băieţilor despre Nemecsek Ernő. Apoi îi anunţă că toată clasa în ziua următoare, la ora trei, se va întruni în strada Rákos; toţi să vină îmbrăcaţi în haine negre, sau cel puţin de culoare închisă. Boka János privea ţintă pupitrul şi în sufletul lui simplu de copil pentru prima dată începea să pâlpâie întrebarea asupra rostului vieţii acesteia, care ne frământă atâta şi pe care o slujim mereu, şi când suntem veseli, şi când suntem trişti.

